

Colegiul Național
"VASILE ALECSANDRI"
Bacău

RAMONA-ELENA MOCANU
CĂLINA ȘTROE

ANTOLOGIA CONCURSULUI NAȚIONAL
ALECSANDRIANA
CREATIVITATE ȘI LITERATURĂ
BACĂU

Ediția a XV-a, 2023

COORDONATORI:

RAMONA-ELENA
MOCANU

CĂLINA
STROE

Crai Nou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana – creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a XV-a, 2023

Copertă:

Toni Bezărau

Corectură:

Prof. Stroe Călina, Stroe Laurențiu, Mocanu Ramona (limba română)

Prof. Covaci Ramona-Elena (limba engleză)

Prof. Marinescu Georgeta (limba franceză)

Prof. Munteanu Alexandra (limba germană)

Tehnoredactare:

Prof. Stroe Călina

Prof. Stroe Laurențiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Crai nou : antologia concursului național "Alecsandriana – creativitate și literatură" : ediția a XV-a, Bacău, 2023/coord.: Ramona-Elena Mocanu, Călina Stroe. - Bacău : Rovimed Publishers, 2023

ISBN 978-606-089-021-8

I. Mocanu, Ramona Elena (coord.)

II. Stroe, Călina (coord.)

821.135.1

ROVIMED PUBLISHERS

Războieni Nr.8/B/17/600031, Bacău, România

Tel.: (+4234) 537 441

Fax.: (+4234) 515 300

e-mail: editura@rovimed.com

www.rovimed.com

COORDONATORI:

RAMONA-ELENA
MOCANU

CĂLINA
STROE

Crai Nou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana – creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a XV-a, 2023

CUVÂNT ÎNAINTE

Devenit parte a identității Alecsandri, Concursul Național „Alecsandriana” împlinește în acest an frumoasa vârstă de 17 ani, în ciuda celor doi ani de pandemie care au făcut imposibilă desfășurarea a două ediții. Asemeni unui adolescent nonconformist, ce pășește cu încredere către maturitatea expresiei artistice, și concursul organizat de Colegiul Național „Vasile Alecsandri” din Bacău, își propune, cu ocazia celei de-a XV-a ediții, să facă o analiză asupra propriei deveniri.

Inedită este tematica acestui an ce face tranziția lentă de la introspecție – „ochi” – către conceptul de „verde”, un verde al tinereții veșnice, al vieții fără de moarte, al dăinuirii spre eternitate prin mijlocirea creației literare. Ochiul este simbol al divinului, simbol al triumfului, al vieții, sursă a luminii ce reprezintă simbolic spiritul și iluminarea, cunoașterea și inteligența, căci a „vedea” înseamnă a înțelege și a conștientiza, a te „reînnoi” continuu, în timp ce „verdele” reprezintă natura, primăvara, echilibrul, renașterea, reînnoirea și revitalizarea, fiind un simbol al armoniei, prosperității, progresului, evoluției, fertilității, dezvoltării, speranței și siguranței.

Astfel, această fericită asociere a unor teme inedite ce îndeamnă către descoperire și devenire este o manifestare creativă prin intermediul cuvântului, al celui cuvânt creator de artă, al „logosului” dătător de viață prin forța sa intrinsecă, o revelare a inefabilului sine adolescentin.

Prin secțiunile și subsecțiunile sale, concursul se adresează unui public larg – elevi de gimnaziu și de liceu, din România sau din alte state, oferind posibilități variate de manifestare a ethosului artistic, prin intermediul limbii, instrument și mijloc inedit, dar și metaforă artistică.

Sperăm astfel ca aceste creații literare să nu reprezinte doar tentative izolate de expresie artistică, ci să devină materializări ale unui debut artistic, „jurnal” de amintiri al unor viitoare nume ce vor marca istoria literaturii române și, de ce nu, universale.

Cu deosebită considerație,

Prof. dr. Adriana Măcincă

Director,

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Limba română

GIMNAZIU

BĂLAN MARIA IASMINA

CLASA a V-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ CHICEREA, COM. TOMEȘTI, JUD. IAȘI

PROF. COORD. GRIGORE ANA-MARIA

Ochii unei lumi interioare

Într-un sat îndepărtat, într-o țară necunoscută mie, locuia o fată pe nume Dana. O adolescentă blondă, cu ochi albaștri. Nimic inedit până acum, nu-i așa? Fiecare om se naște cu ceva special, să știi! Dana? Despre Dana îți pot spune că are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut. Un albastru deschis, intens, ce-mi aducea aminte de Lacul Albastru din Maramureș pe care l-am vizitat acum mulți ani. Pe cât de frumoasă și bună la suflet era Dana, pe atât de invidioasă și împietrită era lumea din jurul ei. Prin ochii ei clari reușea să citească sufletele oamenilor și să simtă tot în jurul ei datorită privirii sale pătrunzătoare. Ochii ei, o oglindă care reflectă frumusețea sufletului său, strălucesc cu o intensitate aparte, încât fie mângâie precum razele soarelui chipurile celor blânzi, fie ard sufletele celor care îndrăznesc să ridice privirea către chipul ei.

Din păcate, Dana, singură pe lume, se simțea adesea singură și neînțeleasă. Își dorea să aibă pe cineva alături cu care să împărtășească bucuria vieții, dar îi era greu să găsească pe cineva care să o aprecieze pentru calitățile sale sufletești. De ce o fată atât de frumoasă este atât de nefericită?

Deși nu căuta aprobarea în privirile celor din jur, ci trăia după propriul său sistem de valori, Dana simțea din ce în ce mai mult nevoia de a-și găsi un prieten. Deoarece era atât de talentată la desen, a hotărât să pună pe hârtie toate visurile sale cu privire la viitorul ei incert.

Într-o zi, aceasta a hotărât să deseneze un ursuleț de pluș pe care l-a numit Alfred. Lui îi spunea toate dorințele și nevoile sale, unele gânduri târzii, de multe ochi și lacrimile de pe obrazul său curgeau pe foaia colorată și îi păta conturul ursulețului său preferat.

—Ce bine ar fi dacă ai putea vorbi! Tare mi-ar plăcea să-mi spui câte ceva despre tine! Ce naivă sunt, nu? Știi că ursuleții nu pot vorbi! Voi nu aveți viață! spunea printre suspine Dana. În acel moment, o altă lacrimă fermecată a atins desenul pe care l-a strâns tare la piept. Atunci a fost

momentul în care ursulețul Alfred a prins viață. În doar câteva secunde ochii îi scăpărau și, deodată, aude un strigăt puternic:

—Hei! Tu știi de cât timp aștept să mă chemi? Am hibernat suficient, să știi! Dar tu...

—Da, pot vorbi! Dana, puterea magică a lacrimilor tale au făcut ca eu să prind viață! Te auzeam, te priveam cum plângi ore în șir, dar niciodată nu m-ai auzit atunci când îți spuneam că totul va fi bine! Acum ai reușit să mă faci să vorbesc!

—Dar tu ești un simplu desen...

—Nu este adevărat! Sunt prietenul tău! Tu m-ai chemat! Te-ai uitat vreodată sub tabloul care se află în holul de la intrare? Cred că ai acolo ceva ce-ți aparține. Fugi!

Fata alergă într-un suflet, așteptând cu nerăbdare să vadă dacă într-adevăr era ceva ascuns acolo.

—O, Dumnezeu! Avea dreptate! Este... Stai! Este o banală scrisoare?!

„*Dragă Dana,*

Dacă ai ajuns să descoperi această scrisoare înseamnă că ai vârsta potrivită pentru a afla un secret pe care nici eu, nici mama ta nu ți l-am putut spune în timpul vieții.

Nu putem să te lăsăm fără să îți spunem că ai un dar special, pe care trebuie să îl păstrezi cu prețul vieții! Câtă vreme sufletul tău va fi curat, lacrimile tale vor avea puteri magice și vor putea face ca orice obiect să prindă viață! Dacă sufletul tău va fi curat, prin ochii tău se va vedea o sclipire aparte.

Știm că îți va fi greu în această lume, dar să știi că noi te vom veghea întotdeauna! De tine depinde să folosești această binecuvântare doar în scopuri bune. Să nu-ți întristezi sufletul niciodată și să ai grijă să nu eliberezi vreun spirit malefic! ”

Dana strânge la piept biletul și parcă simte parfumul cu accente florale pe care îl purta mama ei cândva. Parcă trăia un vis.

Ochii unui om sunt precum o carte deschisă, iar puritatea sufletul său va fi reflectată mereu. O privire timidă precum cea a Danei nu putea să fie înșelătoare! Ochii săi dezvăluie totul despre starea ei interioară, iar oamenii cu sufletul încărcat, plini de ură și mânie nu puteau privi lumina pe care ea o emana. Într-o lume tristă și întunecată, doar lumina blândeții poate birui.

BĂRBUȚĂ ARIANA

**CLASA a VI-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „M. COSTIN”, BACĂU
PROF. COORD. DIACONU IRINA**

Șireții ochi ai văzduhului

Ai văzduhului ochi de sticlă,
Sunt delicatele și albele stele,
Nimeni nu a pomenit în veacuri,
Ceva mai strălucitor ca ele.
 De acolo de sus, stau și privesc,,
 Ca niște soldați bine antrenați,
 Ele veghează peste mări și țări.
Pe când, ai pământului ochi,
Sunt lacurile ce sunt oglinzi,
Atunci când soarele tocmai dispăre subtil,
Colorând în roz și roșu, norii cuminți ai cerului.

BLĂNARU ANDREEA

**CLASA a VIII-a, C. N. „, D. CANTEMIR” ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU**

Ce a rămas nespus

Lumina mea tu ai fost,
Ochii în care îmi găseam un rost,
Până și zâmbetul ți-l iubeam
Eram fericită... și nu știam.

Singură, luna m-a chemat
Și de tine a întrebat...
Doar de ochii tăi am povestit
Căci doar de ei mi-am amintit.

Ea a râs și a suspinat,
A zis că de mine ai întrebat,
Curios, când mă mai vezi.
Și ai început să mă visezi...

CĂPRIOARĂ MIRUNA

CLASA a V-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU

PROF. COORD. ENEA DANA

Ochii personajului rău aveau întotdeauna dreptate

Ne-au învățat cum personajul rău
în cărțile pentru copii
a greșit întotdeauna.
Ne-au spus
cum totul are un final fericit.
Ne-au păcălit să vedem
aceleași scenariu al poveștii
ca toți ceilalți.

Nu ne-au arătat niciodată
perspectiva din ochii
personajului rău.
Cum a fost alungat,
speriat și singur,
cerșind aceleași drepturi
ca restul oamenilor
din jurul lui.
Ochii celui rău văd totul
distingând răul de bine,
ascuns în fundal,
ignorat sau tratat diferit
fără milă,
fără nicio putere de a schimba
ceva,
nicio șansă de a-și schimba destinul.
Ochii personajului rău aveau întotdeauna dreptate
în toate poveștile lumii.

CHEPTEA ANDREEA ALEXANDRA
CLASA a VI-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „M. COSTIN”, BACĂU
PROF. COORD. DIACONU IRINA

Ochii cerului întunecat

Ochii ca de scânteie
Ce respirația-ți taie.
Albi ca perlele,
Așa încântătoare sunt stelele.
Seară de seară calea ne luminează
Și somnul ne veghează.
Ne cântă un cântec liniștitor,
De parcă ne-ar cânta îngerii în cor.
În suflet ne lasă amintiri duioase,
Iar în memorie imagini armonioase.
Spunându-ne o poveste,
Noi întâmplări ne dau de veste.
Sus, pe bolta înaltă,
În noaptea învoalată
Stelele seamănă cu diamante
Ce în râuri se oglindesc fascinante.

CHIRA MARIA SOFIA
CLASA a V-a, C. N. „B.P.HASDEU”, BUZĂU
PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA

O călătorie în lume

Acum ceva timp, trăia într-un mare oraș o rață, dar nu orice fel de rață, ci una fermecătoare și deșteaptă, cu o privire de aviator, pe nume Siena. Aceasta voia să devină exploratoare, dar niciodată nu a plecat din țară. Voia să cunoască persoane noi, locuri, tradiții și multe alte lucruri.

Într-o zi, pe când se plimba în jurul heleșteului, a descoperit pe fundul apei un vapoarăș ce încă mergea, doar avea nevoie de o scurtă „reschimbare”. Siena, s-a aruncat în apă și s-a pus să-l repare. Nu mă întrebați

cum a reușit să-l repare în apă, deoarece nici eu nu știu. Tot ce știu era că nu avea cum să-l scoată din lac, așa că s-a gândit și s-a răzgândit până ce i-a venit o idee. Acel vaporasă era prea mare pentru ea, dar mic pentru un om. Așa că și-a rugat un prieten „om” să o ajute. Imediat a fost mutată bărcuța pe mare, iar Siena, a doua zi, a plecat către Franța. Când a ajuns, toul era diferit, străzile erau pline de restaurante, la colțuri erau mimi, dar și multe patiserii și brutării. Lângă ea era și renumitul turn Eiffel. Uimită, nu mai putea vorbi. Acolo s-a întâlnit cu un băiat pe nume Pierre, care i-a arătat împrejurimile și i-a spus despre istoria acestui oraș.

După câteva ore, a trebuit să plece către altă locație, deoarece simțea că-i lipsea ceva. Cei doi și-au luat rămas bun, iar băiatul i-a oferit rășuștei un breloc cu turnul Eiffel. Mai încolo, a ajuns în Roma, Italia. Acolo, străzile pareau mai însorite de cât în Franța. La geamuri erau mute flori și desene, iar străzile erau pline cu biciclete. Aici a cunoscut o fetiță, pe nume Iulia. Aceasta, i-a spus despre geografia din Italia. Ea avea privirea de capră de munte.

Cele două s-au plimbat mult, au vorbit, până ce a trebuit iar să plece, deoarece nici aici nu simțea acel ceva din Franța. Iulia, i-a oferit Sienei un cadou de plecare, o pungă cu paste făcute în casă. Și așa călătoria raței a durat mult timp, a fost în Spania, China, Japonia, America, Grecia, dar tot nu simțea acel ceva care parcă îi străfulgera mintea la fiecare plecare. Când era în ultimul loc, Grecia, și-a dat seama de acel ceva pe care îl tot căuta. Acel ceva era dorul de casă. Nimic nu era la fel ca acasă.

Așa că se îndrepta spre țara ei. Când a ajuns, nu a fost întâmpinată de tradițiile de acasă, ci de cel mai important lucru, familia ei și prietenii ei. Bucuroasă, s-a aruncat în brațele lor și a plecat cu ei, să vorbească și să se plimbe, împreună.

Siena a învățat din această călătorie cât de important era să poți avea un loc al tău sau o casă în care să te poți privi în oglinda sufletului cu seninătate, dar și din care să vezi mereu cu alți ochi răsăritul și apusul.

DOBOȘ ANDREEA

CLASA a VI-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR” ONEȘTI

PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Dansul privirilor

Verzi ca primăvara, albaștri ca marea,
Căprui ca toamna, azurii ca cicoarea,
Când se întâlnesc,
Pe loc, se-ndrăgostesc.

Când luna pe cer lucește,
Doar ei, doi câte doi,
Dansează împreună,
Ca niște personaje,
Dintr-o frumoasă poveste.

Timizi, se uită-n zare,
Privind în depărtare,
Doar cerul le e martor,
În iubirea lor cea mare

FAUR FABIANA

CLASA a V-a, C. N. „B.P. HASDEU”, BUZĂU

PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA

Priviri străine

Totul este o junglă. Sunt în clasă. Văd colegi care râd, fac gălăgie, vor să iasă în evidență, alții care observă atent tot ce se întâmplă, sunt interesați de acțiune, însă nu participă din teamă. Să nu uităm și de cei care țin capul în jos, ezită să facă acel contact vizual.

Din privirile celorlalți îmi dau seama de sentimentele lor sau de ce au ei de spus. Să vă dau exemple? Desigur! Primii copii despre care am scris au o sclipire anume care strigă „Am nevoie de atenție! Am nevoie de prieteni!

Am nevoie de laude!”. Pe când cei care și-ar dori să participe la glume, La distracție și voie bună, la acțiunea petrecută în jurul lor, au ochii triști, deși schițează cel mai senin zâmbet pe care l-ai văzut vreodată. Privirea lor spune: „Vă rog, întrebați-mă și pe mine ce mai fac, vă rog...sunt și eu aici...”. Cei tăcuți, pe de altă parte, încearcă să - mi spună prin ochi „Vreau susținere, vreau liniște, vreau să plec de aici!”. Nu-i subestimez. Aproape le dau dreptate.

Dacă mă întrebați cât am stat în banca mea să vânez toate aceste detalii printre evenimentele banale care se întâmplă de obicei, opriți-vă. Doar eu am voie să mă întreb ce simt alții în astfel de momente. E strict interzis să vă întrebați cum mă simțeam eu când făceam acest lucru. Mai precis, când îmi urmam instinctul de a gândi prea mult și de a sta prea mult în pielea fiecăruia.

Îmi e greu să scriu aceste cuvinte, deși cititorilor sau ascultătorilor li se pare doar bunătate, e de fapt o dependență. Nu-ți dorești să ai așa multe întrebări și gânduri despre viața altora sau despre sentimentele altora. Te pierzi în atât de multe fenomene, ca să le numesc într-un mod anume. Te pierzi în tot ce se întâmplă, și, mai târziu, te uiți în oglindă și vezi că, în ochii tăi, nu se mai ivește niciun sentiment unic sau vreo vorbă pe care vrei s-o audă alții. Vreun gând care-ți trece prin minte și pe care vrei să-l mărturisești. Nu. Ești blocat în ziua de ieri sau de azi, la cei pe care i-ai întâlnit sau pe care îi întâlnești. Niciodată nu ai timp să pierzi timpul cu întrebări despre tine.

Totul este o junglă

GACIU ANDREI CRISTIAN

**CLASA a VII-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AL. I. CUZA”, BACĂU
PROF. COORD. DÂLCU NĂSTASE ELENA TATIANA**

Ochii din umbră

Era o zi toridă de vară. Soarele îmbrățișa pământul cu razele lui înflăcărâte, iar norii pufoși se zbăteau pentru a aduce o oază de umbră în satul în care trăiam, fiind greu încercat de viață. Locuiam împreună cu fratele meu mai mic, Ionuț, și mama noastră, o femeie blândă și iubitoare, care încerca din răspuțeri să facă totul pentru noi. Singura noastră avere era un bordei de lut situat la capătul satului și o bucată de pământ pe care cultivam legume. Tatăl nostru a murit răpus de o boală necruțătoare, încă de când aveam o vârstă fragedă și o dată cu pierderea lui, viața noastră a devenit din ce în ce mai grea. Amintirea zilelor petrecute cu el a rămas vie în sufletul nostru.

Cât era ziua de lungă îmi petreceam timpul cu Ionuț învățându-l tot ce știam, în timp ce mama muncea pământul la câmp pentru a putea asigura hrana noastră de zi cu zi. Doar eu mergeam la școală din cauza lipsei banilor și mă simțeam obligat să îl ajut și pe el.

Într-o zi din vacanța de vară, în timp ce mă gândeam cum pot să o scap de mama de povara pe care o ducea, mi-a venit o idee care avea să ne schimbe traiul. M-am uitat la Ionuț și i-am zis:

— Hai să mergem pe la casele oamenilor și să le facem curățenie prin poduri. Poate așa, în loc să ne plătească, ne vor da nouă lucrurile pe care ei nu le mai folosesc.

— Bună idee! Dar de unde am putea începe?

— Putem merge din poartă în poartă să-i întrebăm dacă au nevoie de serviciile noastre și să ne dăm toată silința.

— Bine! Să mergem!

Am pornit împreună pe ulița satului, ajungând la nea' Vasile care locuia aproape de casa noastră, un om bătrân cu ochii blânzi în care puteam citi bunătatea. A fost încântat să ne primească văzând dorința noastră arzătoare de a ajuta. Am găsit în pod multe lucruri, printre care o minge și câteva mașinuțe rămase de la copiii lui plecați pe calea vieții. Atunci ne-am făcut curaj și l-am întrebat timizi:

— Puteți să ne dați nouă mingea și o mașinuță? așteptând răspunsul cu sufletul la gură.

— Bineînțeles! Copiii mei au crescut și nu mai au nevoie de ele. Vi le dau cu inima deschisă, dacă vă terminați treaba.

Seara am plecat spre casă fericiți că ideea noastră a dat roade, convinși că dacă vom continua vom face rost de mult mai multe lucruri care ne vor ușura viața.

Mama ne aștepta în poartă fiind îngrijorată că nu ne-a găsit acasă. După ce i-am explicat unde am fost, puteam citi în ochii ei, pe de-o parte mândria că ne-am descurcat, pe de altă parte tristețea că viața grea ne-a împins să facem acest lucru, deși copiii fiind, ar fi trebuit să ne preocupăm de școală și joacă. În seara aceea am adormit mai fericiți ca oricând mulțumiți că am putut realiza ceva prin forțele proprii.

Zilele treceau și noi reușeam să aducem acasă cât mai multe lucruri care o ajutau pe mama în gospodărie. La un moment dat am ajuns la o casă de la celălalt capăt al satului, care avea niște porți mari din fier ruginit și două statui ciudate în vârful gardului, care parcă se uitau la noi, dându-i casei un aspect straniu. Aici trăia o bătrânică singură de mult uitată de lume. Exact înainte să batem la poartă, Ionuș s-a uitat cu ochii mari la mine și m-a întrebat cu vocea tremurândă:

— Ești sigur că vrei să intrăm? Mie îmi este tare frică.

— Nu trebuie să îți fie! i-am răspuns sigur pe mine. Ține-mă de mână și nu uita niciodată că eu sunt aici cu tine și nu are ce să se întâmple rău, deși mă încerca și pe mine un sentiment de teamă.

Făcându-ne curaj am bătut la ușă, iar în pragul casei a apărut bătrânică, care avea părul sur, ochii negri pătrunzători, spatele gârbovit de trecerea anilor și un mers ciudat, sprijinindu-se de un toiag care avea în vârf un cap de vultur. Femeia ne-a poftit în casă, iar după ce i-am spus motivul vizitei noastre, aceasta ne-a transmis că putem păstra orice lucru, pentru că în pod nu sunt decât niște vechituri care oricum nu îi mai sunt de folos. Am urcat temători pe scara care scotea zgomote ciudate și scârțâia sub povara pașilor noștri, făcându-ne loc printre pânzele de păianjen.

La un moment dat am scăpat pe jos o vază, care s-a spart în mii de bucăți, scoțând la iveală o cutie mică prăfuită, albăstruiie, pe care era scris ceva într-o limbă străveche. Am încercat să o deschis, însă nu am reușit, așa că am căutat să descifrez mesajul de pe ea. Printre mormanul de cărți care erau acolo, am descoperit un dicționar care avea făcută o însemnare la pagina douăzeci și trei, ziua de naștere a mamei mele. Acolo era tradus mesajul de pe cutiuță, care era „Ochii din umbră sunt aici”, lucru ce mi-a dat fiori pe șira spinării.

Am simțit o conexiune specială cu obiectul acesta, crezând cu adevărat că acolo este un lucru important demult neatins, care mă va ajuta în viață, așa că l-am pus deoparte pentru a-l lua acasă. Terminând treaba am plecat mulțumiți, fratele meu cu niște cărți, iar eu cu diverse bunuri, printre care și cutiuța mea misterioasă.

Seara, în timp ce stăteam în pat și mă uitam la ea încercând să-mi dau seama cum să o deschid, am ieșit afară cu aceasta și m-am așezat pe o buturugă din fața casei. Sub razele lunii, pe spatele cutiuței a apărut o însemnare, care m-a făcut să tresar de emoție: „De vrei să mă deschizi, / Încearcă să te prinzi./ Numărul norocos să-l rostești/ Al persoanei pe care o iubești!”. Gândul meu a zburat repede către persoana cea mai dragă din viața mea, așa că cu sufletul la gură și un tremur în glas, am rostit de trei ori numărul magic „douăzeci și trei”, iar cutia s-a deschis brusc. Acolo am descoperit o pereche de lentile de contact transparente pe care, curios fiind, le-am pus în ochi și văzând că nu se întâmplă nimic special, m-am dus extenuat la culcare.

Când m-am trezit am avut un sentiment ciudat, dar unul care mă făcea să mă simt puternic, să cred că pot cuceri lumea și pot realiza orice lucru îmi doresc. Dintr-o dată mi-am dat seama că pot rezolva probleme grele de matematică și că pot face orice calcul în minte, pe care nici nu puteam visa că aș putea.

Zilele treceau, vacanța s-a sfârșit și am început să merg din nou la școală. Profesorii mei erau uimiți de mintea mea sclipitoare. Lucram zi de zi din ce în ce mai mult pentru a mă descoperi.

La douăzeci și cinci de ani am inventat formule și teoreme noi, devenind un geniu al matematicii cunoscut în toată lumea. Mi-am ajutat familia și ne-am mutat într-un oraș mare, ducând un trai decent și fără griji. Fratele meu, Ionuț, a mers la școală și a reușit să intre la facultatea de medicină, făcând-o mândră pe mama noastră, care trăia fericită și liniștită alături de noi.

Visam ca la un moment dat să mă întorc în satul meu natal la casa bătrânei care mi-a schimbat viața, dar teama că poate nu mai trăiește, m-a făcut să ezit și să amân să fac acest lucru. Îi voi fi veșnic recunoscător și sper ca într-o bună zi să o revăd. Va rămâne un mister și pentru mine ceea ce s-a întâmplat, însă soarta a fost în favoarea mea. După cum spune proverbul „Cine are carte, are patru ochi”, la mine acest lucru este adevărat și la propriu pentru că niciodată nu mi-am mai dat jos lentilele, astfel că ochii din umbră au fost mereu alături de mine.

GORCIA MATEI

**CLASA a VII-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AL. I. CUZA”, BACĂU
PROF. COORD. DÂLCU NĂSTASE ELENA TATIANA**

Bucățița mea de cer

Strălucitori ca două stele
Cu albastru-i de safire,
Bucățița mea de cer,
Ochii mamei mele.

De-aș deveni eu cerul
Privirea mamei aș alege-o,
Să lumineze bolta,
Cu ochii dulci și calzi.

Asemeni norilor din cer
Mereu ei veghează
Bucățița mea de cer.
E în inima-mi fierbinte.

ION ELENA -DANIELA

**CLASA A V-A, COLEGIUL NAȚIONAL „B.P.HASDEU”, BUZĂU
PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA**

Ochii

Era o zi frumoasă de iulie. Soarele strălucea, florile multicolore dansau în bătaia vântului, iar copiii râdeau și se jucau pe uliță. Era foarte multă gălăgie peste tot, dar nu la fel ca pe o stradă. Pe strada George Emil Palade, era o casă mare și frumoasă. Mulți localnici ar fi vrut să aibă o casă minunată ca a familiei Popescu. Ei aveau un singur fiu, de care se mândreau cât era ziua de lungă. Aveau și de ce, căci era cel mai frumos băiat din oraș și, am putea spune, cel mai deștept din școală. Vai, dar păcat și amar de istețimea lui! Era mereu năzdrăvan și făcea ca orice copil pe care nu-l suporta să sufere. Dar, acum nu era vorba despre o năzbâtie, ci de ziua lui de naștere.

Era de așteptat ca tot neamul să vină să îi ureze la mulți ani în această zi de 15 iulie. Băiatul împlinea 14 ani și era mare motiv de sărbătoare!

—Matei, fii amabil și întâmpin-o pe mătușa Ana, spuse mama băiatului către fiul său. Mami trebuie să rezolve ceva la bucătărie.

Fie vorba între noi: petrecerea s-a auzit în tot orașul de parcă era o nuntă cu peste 100 de invitați. Era mare gălăgie, dar niciun vecin nu i-a reclamat, că doar toată lumea din oraș știa de familia Popescu. Era foarte cunoscută și peste tot își făcea loc de „Bună ziua!”. Toți oamenii îi respectau, căci îi ajuta pe toți, fără limite. Dar, pentru ei rămâneau mereu secrete toate poznele lui Matei, oricât de mari erau.

Băiatul familiei Popescu a ascultat-o pe draga lui mamă și s-a dus la poartă să o întâmpine pe mătușa Ana. Era nerăbdător să o revadă, căci era „cea mai bună mătușă dintre toate”, după spusele lui. Ajungând la poartă să o deschidă, mătușa Ana era deja acolo, strigându-l:

—Vai, Matei! Ce mare ai crescut! Tot la fel de frumos ai rămas! Vai, să nu te deochi!

—Mătușă Ana! Ce mă bucur să te revăd, spune el strâmbându-se puțin pe ascuns și deschizându-i ușa de la intrare.

—La mulți ani, dragul meu! zice ea, începând a îl pupa pe obraz. Doamne, Matei! spune ea mirată. Ai așa ochi frumoși și drăguți! Vai, să nu te deochi!

Matei doar aprobă un pic din cap, fără să o privească în ochi. El semăna mult cu tatăl lui, nu numai la inteligență, dar și la aspectul fizic. El avea ochi albaștri ca smaraldul luminat de razele soarelui și părul cărlionțat, semănând cu pământul după o tornadă și o furtună nemiloasă.

După această petrecere, băiatul a revenit năzdrăvanul care era înainte. Totuși, părea mai matur decât până acum și făcea poznăi din ce în ce mai rar, dar care erau din ce în ce mai rele. Din fericire, după o întâmplare uriașă s-a oprit. Nu a pus el capăt, ci mama lui, căci a aflat de ce a făcut el pe 7 octombrie.

Cu o zi înainte de acțiune, băiatul s-a întânit cu prietenii lui în oraș pentru a discuta planul „luptei” din ziua următoare. Nu o să vă țin în suspans și o să vă spun planul: urmau să facă de râs un băiat de 12 ani pe care Matei îl ura din toată inima. Ei urmau să meargă cu toții într-o pauză și să încolțească victima, astfel încât să fie cât mai mulți copii prezenți la acțiune. După, urma să spună cât de urât se purta cu el, deși nu s-a întâmplat asta niciodată. El îi respecta pe el și toată familia lui.

În ziua acțiunii, ei și-au urmat planul exact. Toți copiii prezenți erau uimiți de ce spunea Matei, așa că băiatul victimă urma să nu mai aibă niciun prieten. Totuși, s-a dus acasă și i-a mărturisit mamei ce a pățit. Este singura victimă care a luat măsuri. Disperată, mama băiatului a sunat-o pe mama lui Matei și i-a spus ce s-a întâmplat.

După convorbirea care a șocat-o pe mama lui Matei, dânsa s-a dus la fiul său în cameră și a început interogatoriul specific înainte de împlinirea celor 14 ani ai săi.

— Bună, Matei! Ai 10 minute să vorbim?

— Mama! A rămas că nu vei mai face interogatoriul când mă maturizez, spune el.

Nu se uita nicio clipă la mama lui. El se uita la pozele de pe pereți. Erau toate fotografiile cu familia lui de când era foarte mic. Îi era rușine să se uite în ochii mamei lui. El nu știa că a aflat și nici nu bănuia, dar el nu voia să fie tras la socoteală din nou.

—Matei! spune mama lui, supărată. Uită-te în ochii mei și spune-mi cum a fost astăzi la școală, ce ai făcut în pauze și cum ți s-a părut ziua, în ansamblu.

Băiatul a ridicat privirea spre mama lui și a început să îi povestească că a dat test la biologie și că era foarte supărat. De fapt, era o minciună, căci el nu a avut biologie astăzi. Mama lui a băgat de seamă și i-a spus:

—Îmi pare foarte rău, Matei! Dar nu vei reuși să mă păcălești cum ai făcut aproape 8 ani! 8 ani în care m-ai mințit și ai spus numai lucruri false! În sfârșit am aflat ce fiu am eu! Un mincinos! Cum poți să mă minți tu?! Oricât de frumoși ai ochii, răutatea încă se vede!

—Mama... spune Matei, cu vocea tremurând.

—Nu! Cum ai putut să îți bați joc de Andrei? Un copil care nu ți-a făcut nimic, iar tu începi să arunci cu noroi de parcă nu ar fi nimic!? De aceea îmi fac eu griji să te cresc cum trebuie, să fii un om respectuos și să lași mereu loc de „Bună ziua!”!? Ochii sunt oglinda sufletului! În sfârșit am înțeles ce fiu am crescut! Degeaba îmi consum tot timpul pentru tine? Ca tu să profiți de încrederea mea?

Matei nu mai știa ce să zică. În primul rând, era mirat că a aflat despre atacul de astăzi. În al doilea rând, era prima oară când era furioasă pe el. Și nu în ultimul rând, și-a dat seama că încrederea mamei lui s-a dus.

—Mama, vreau să spun ceva, înainte să îmi mai spui ceva, spune Matei cu puțină frică în glas.

I-a povestit despre toate lucrurile rele pe care le-a făcut și după, foarte șocată, mama lui a spus:

—Am văzut din ochii tăi că nu era numai atât. Da, este adevărat. Atunci când privești oamenii în ochi nu ai cum să nu observi ura, frica, bucuria sau bunătatea.

De atunci, Matei a început să fie bun și și-a cerut scuze de la toți pe care i-a necăjit. Mama lui a devenit din ce în ce mai strictă cu el și după ce a împlinit 18 ani. Totuși, pe Matei nu-l mai deranja, deoarece a înțeles că în

viață trebuie să îți recunoști greșeala. Pentru a fi înțeles, uită-te în ochii celui lalt și o să te creadă.

După cum a spus un om înțelept: „Ochii sunt oglinda sufletului; prin ei se văd răutatea, frica, furia, tristețea, oricât de frumoși ar fi!”.

LAȘITĂ ANA SOFIA

**CLASA A VI-A, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. L. CARAGIALE”, SIBIU
PROF. COORD. BÂLC DENISA-MARIA**

Ciudocalipsa

În acea simplă, obișnuită zi de vineri, totul s-a schimbat. Felul în care văd lumea, în care o înțeleg. Felul în care trăiesc. Nu mă mai aventuram nicăieri în felul acela, dar bine că am făcut-o. Probabil că voi nu înțelegeți nimic, nu-i așa? Haideți să recapitulăm. Ce probabil voi nu știți este în ce fel de oraș trăiesc eu. Există un singur oraș pe lume iar acesta e al nostru. Orașul-ochi. Așa ne-a spus nouă o voce, iar noi n-am avut altceva ce face, decât să o credem. Însă, acest oraș nu e nicidecum obișnuit. De sus, din cer, suntem mereu priviți. Cineva ne vorbește și ne privește cu un ochi mijit fiecare mișcare, iar din acea cauză toată lumea merge încordată pe stradă și încearcă să facă lucruri cât mai normale. Sub presiunea acelei priviri, nimeni nu poate rezista. Noi credeam că este un zeu atotștiutor ce ne vrea doar binele și care este aici să ne ajute, până am descoperit adevărul.

Mergeam spre casă, pe drumul obișnuit, nimic nu era deosebit. La un moment dat m-am uitat spre cer. Totul obișnuit. Poate chiar prea obișnuit. Soarele strălucea pe cerul albastru, norii erau puțini, iar ochiul.... Stai, unde-i marele ochi? Mă tot uitam curioasă la cer, iar apoi, când gâtul a început să mă doară din cauza acelei poziții, m-am uitat în jur. Nicio urmă de om sau de mașină. Cum e așa ceva cu puțință? Mai înainte locul era plin. Când să mă uit iar spre cer, sunt orbită de o lumină albastră verzuie, care cădea chiar pe mine. Speriată, am început să mă zbat și să încerc să fug, dar în zadar. Eram blocată acolo. Imediat a coborât ușor din cer plutind o creatură ciudată, iar când a pășit pe pământ, eu m-am trezit într-o pădure cu o mulțime de brazi și plante, ce păreau flori în formă de triunghi. Când a venit mai aproape, mi-am putut da seama ce era creatura. Un mititel triunghi, verde, gelatinos, ce avea doar o gură micuță și un ochi imens, care îi acoperea aproape toată fața și care purta un joben mititel. Oricât de mic ar fi fost, triunghiul tot a reușit să mă sperie cumva. S-a apropiat de mine și a spus:

—Eu sunt Bill. Totul și nimic. Universul și un orașel. Un triunghi și o piramidă. Am nevoie de ajutorul tău. Urgent!

Acest Bill se uita le mie, de parcă aștepta un răspuns, ceea ce nu avea să primească prea curând, fiindcă eu eram mult prea uimită și speriată. Nu știam ce se întâmplă în jurul meu și probabil că mă și holbam la Bill, dar mintea mea nu putea înțelege ce se întâmplă. De când devenise drumul meu către casă o potecă oarecare dintr-o pădure, care nu era întunecată, ci chiar plăcută? Am tresărit brusc, căci micuțul triumghi și-a dres glasul, cu scopul de a mă face mai atentă. Atunci am spus:

— Uite, Bill, nu știu cum aș putea eu să te ajut. Sunt doar un copil, iar tu ești...tu ești...întregul univers sau cum ai zis! Stai, cum e așa ceva posibil? mă întrebam în gând.

— Mă bucur că ai întrebat, spuse el pe un ton serios și mă luă de braț. M-a tras după el minute în șir, iar brațul a început să mă doară, așa că am încercat să mi-l trag din strânsoarea lui Bill, dar fără speranță, iar după încercarea eșuată acesta mi-a aruncat o privire sumbră și serioasă iar atunci am încetat și mi-am văzut de drum urmându-l. La un moment dat, am ajuns în fața unei cabane mici de lemn, pe care scria cu majuscule: COLIBA MISTERELOR. Văzând-o, nu știu de ce, m-au trecut fiorii. Nu părea părăsită sau bântuită, dar ceva sigur era ciudat. Am urcat scările până pe verandă și am intrat. Era așa ciudat acolo. Coliba era ca un mic muzeu, iar la intrare o casă de marcat și câteva suveniruri. Nu era orice muzeu. Era un muzeu de animale împăiate, dar nu orice fel de animale. Pe acolo se găseau iepuri cu aripi de vultur și coarne de cerb, crocodili cu pene de păun și cioc de cocoș, căprioare cu gheare de urs și dinți de vampiri și multe alte ciudățenii și mistere.

— Ce sunt toate astea? Nu le-am mai văzut în viața mea, am întrebat eu curioasă, uitând-mă la toate ciudățeniile din jur.

— Adevărul e că v-am mințit. Nu am fost sincer cu voi și nu sunt mândru de asta. Orașul ochi nu e singurul oraș care există. Mai sunt multe altele în tot universul. Ca acesta, de exemplu. Acum ne aflăm în Ciudățeni. Așa se numește orașul. Numele explică multe, nu-i așa? Pe aici se întâmplă tot felul de anomalii. Nu cred că vrei să știi. Probabil că te-au convins și animalele împăiate. Ei bine, în colibă există o cameră, unde am eu lucrurile mele și tot felul. Din acea cameră pot privi către orașul tău. Eu sunt ochiul cel mare de pe cer, iar de aici, din Ciudățeni, vă privesc fiecare mișcare. Știu că sunt multe informații pe moment, dar ești o față deșteaptă și mă înțelegi, nu-i așa?

Nu, chiar nu înțelegem. De ce ne-ar fi mințit? Nu eram singurul oraș din univers? Ce se întâmplă?

— Eu...nu mai știu ce să cred! De ce ne-ai mințit atât amar de timp? Toată lumea se întreabă ce și cine ești. Ce vor crede când le voi spune de un triumghi mititel cu joben?

— Nu! E interzis să le spui! Te rog, nu te speria. Nu vă vreau răul, ba chiar dimpotrivă. Vreau să vă ajut. Să vă aduc pe toți aici, în Ciudățeni, că să putem trăi împreună, iar eu să nu trebuiască să vă privesc mereu. Ce spui? Nu sună mai bine?

Eram cu totul derutată. Am simțit un nod în stomac. Ce era de făcut? Să-l cred sau nu? Într-un final, după multe minute de holbat în jos, la Bill, am spus:

— Am să te ajut, pentru binele oamenilor din oraș. Cred că toți și-ar dori o viață mai bună și liniștită. Ce avem de făcut?

— Mă bucur că ești de acord. Cu siguranță nu vei regreta. În primul rând trebuie să încheiem înțelegerea. Trebuie să dai mâna cu mine. O simplă strângere de mână.

Bill a întins mâna, iar în palma lui a apărut un ochi, ca cel de pe fața lui. În primul moment, am ezitat. Nu știam în ce mă bag și aveam să regret. Ezitatul n-a durat mult, căci m-am apropiat cu îndrăzneală de micul triunghi și i-am strâns mâna. Dintr-odată, Bill mi-a dat drumul la mână, iar ochiul cel mare a devenit tot auriu, poate chiar de aur. S-a înălțat în aer, iar vântul a început să bată mai tare ca niciodată. În jurul lui Bill au apărut tot felul de semne ciudate și ochi mititei. Eram speriată. Voiam să fug. Dar n-am făcut-o. Ceva m-a ținut pe loc. Era forța aceea ciudată a lui Bill. Pe atunci nu știam ce am făcut. După câteva minute a coborât din nou pe pământ și arăta normal.

— Perfect, spus el cu un rânjel pe față.

— Acum îi vei aduce și pe ceilalți aici?, am întrebat eu seriosă.

— Desigur, a fost răspunsul lui.

O singură pocnitură de degete a fost de ajuns pentru a teleporta un întreg oraș pe o altă planetă. Toate casele, oamenii și bunurile lor au ajuns în Ciudățeni.

— Dragi cetățeni, nu vă temeți! Sunt eu, conducătorul și atotștiutorul vostru. V-am adus aici pentru o viață mai bună și pentru a petrece timp alături de voi. Eu sunt ochiul ce se uita la voi neîncetat. Eu sunt binefăcătorul vostru. Ochiul suveran, acum conducător al acestui oraș. Ochiul cel mare la putere! Să nu vă fie teamă de cel ce vă va conduce de acum!

Stăteam lângă Bill, iar când a terminat de vorbit m-am uitat în ochii lui pentru câteva secunde. Doar din acea privire îmi puteam da seama că ceva nu este în regulă. Privirea lui era de gheață. Bill mi-a zâmbit cu colțul gurii, răutăcios și a mers în mulțimea de oameni care îl aplauda și îl venera. Acele au fost ultimele râsete de dinaintea Ciudocalipsei. Așa a început totul. Cu râsete și aplauze. Din acea zi, Bill a făcut din Ciudățeni o nouă lume unde dorea să aducă toate orașele din univers, să transforme fiecare făptură venită în noul oraș în ochi mai mici, pentru a-i controla și pentru a deveni conducătorul suprem.

Din privirile lui Bill știam de la început că ceva nu era bine. Acum, eu și câțiva supraviețuitori luptăm cu îndrăzneală pentru libertatea tuturor. Ciudocalipsa este cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla, iar când mă gândesc că totul e doar din vina mea. Eu am strâns mâna cu Bill, iar de aceea era și treaba mea să salvez oamenii din Ciudățenii cu orice preț. Ce spuneți, mă ajutați să-l înving pe maleficul Bill și să salvez cetățenii nevinovați?

LICIU PARASCHIV ILINCA

**CLASA A VI-A, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR”, ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU**

Albastrul din necunoscut

Întuneric și liniștea necunoscutului. În centrul catacombelor care unesc cele „Șapte Capete”, se poate găsi o piatră mai albastră decât orice ai fi văzut până acum. „Irisul Vieții” sau „Iris Vitae” îi mai spun unii. De ce iris? Deoarece această piatră este sculptată asemenea unui iris. Legenda spune că, nu întâmplător, catacombele sunt împărțite în șapte secțiuni, care vor să reprezinte pe fiecare dintre cei „Șapte frați ai cunoașterii” și datează încă din anul 1001. Se spune că aceștia au fost loviți de un blestem care i-a dus pe fiecare, de la cel mai fraged, până la cel mai înțelept, într-un somn de piatră, solidificând tot ce era viu în corpul lor, lăsând, în urma fiecăruia, numai ochiul lor drept, ce devenea un cristal reprezentând specializarea lor. Statuile celor șapte frați au fost distruse de-a lungul războaielor, numai ochii lor au continuat să existe până într-o zi, când un magician a reușit să îi reunească pe cei șapte într-o singură existență, care în mâini nepotrivite poate distruge națiuni. Catacombele și modul cum „Irisul Vieții” a ajuns acolo este un mister. Mulți au încercat să îi ia puterea și nimeni nu a reușit.

— Aceasta, copii, este legenda „Irisului Vieții”. Întrebări? o bătrânică cu ochiul drept lipsă, acoperit cu o bandană cu simboluri ciudate, întreabă copiii de care aceasta trebuie să aibă grijă.

— Eu aș avea una, spune un copil de doisprezece ani, blond, cu ochii ca două smaralde. Care erau numele celor „Șapte frați ai cunoașterii” și ce culoare avea ochiul care nu s-a pietrificat la fiecare în parte?

— Bună întrebare, Timmy. Păi, numele lor erau: Aspero, cel mai tânăr. Acesta a avut ochiul de o culoare crem; Potestas, al doilea, ochiul lui era ca o piatră făcută din foc, următorul a fost Intellectus, ochiul acestuia era de un

roz extrem de deschis, Integritas, verde deschis, Pudicitia, ochiul lui— mai alb decât norii, Plumbum, ochiul acestuia era sculptat în aur. Iar ultimul și cel mai mare dintre frați, Sapientia, ochiul lui purta culoarea regalității, mov.

— Dar cum putem ști că tu spui adevărul? o fetiță cu ochii ca de cristal, păr cu șuvițe aurite a întrebat.

— Pentru întrebarea ta, Anița, mai am o poveste, doriți să o auziți?

— Da! au strigat copiii în entuziasm.

— Păi, acum treizeci de ani, exista o doamnă pe numele Ilinca. Însoțită de prietenii ei, Ilinca a pornit să viziteze catacombele, pentru a vedea dacă „Irisul Vieții”— și puterea atribuită acestuia— într-adevăr exista, dar ei nu și-au dat seama că fiecare cameră a fraților conținea o provocare pentru fiecare din grup. Ceea ce ei nu au anticipat a fost partea că nu erau singurii în căutarea „Iris Vitae”, dar singura diferență dintre ei și grupul celălalt era că ei știau să se susțină unul pe celalalt și să comunice unul cu celălalt. Cele două grupuri s-au întâlnit pentru prima dată în camera lui Aspero. Aceasta era plină de mărcini, cactuși și plante otrăvitoare, în centrul camerei existau două mese gemene, cu patru vase fiecare, aceeași mărime, aceeași formă și înălțime. Anastasius s-a îndreptat spre una dintre mese și a citit textul scris pe hârtie de pergament în latină, citind cu voce tare traducerea.

— Alege-ți cu grijă vasul, iar pe restul zdorbește-le cu toporul de lângă, apoi introdu-ți mâna în vas! Acesta trage spre el a doua vază din dreapta, iar pe restul le distruge. Șeful celui de-al doilea grup a strigat:

—Alege-o pe prima din stânga!

Cochipierul alege acel vas indicat de șeful lui, chiar dacă el plănuia să-l aleagă pe al doilea din stânga. Amândoi își introduc mâinile în vase. Vasul lui Anastasius conținea o frânghie, cât timp vasul celuilalt conținea un scorpion veninos, iar, în momentul când a fost atins, omul a căzut în genunchi. Toată lumea a rămas în șoc.

După câteva minute au continuat să meargă tot înainte, dar mult mai precauți cu pașii pe care îi făceau. În fiecare cameră au avut de întrecut câte o provocare, o frică. Cât timp în echipa Ilincăi toată lumea era sănătoasă și unită, ei au reușit să ia elementele din fiecare cameră, dar echipa adversă în fiecare cameră își pierdea câte un coleg, toți ascultând de comanda căpitanului, căruia nu părea să îi pese de părerea echipei, pentru el fiind mai important ca decizia să fie a sa.

În camera lui Potestas au câștigat o sabie, Intellectus, un trandafir, Integritas, un cârlig, Pudicitia, un cristal– care surprinzător încăpea într-un gol din sabia din camera lui Potestas–, Plumbum, un inel de aur.

În camera lui Sapientia, a venit și rândul Ilincăi să participe la provocări, împotriva șefului – a aflat că numele lui era Aternitas–, acum fiind singurul în viață. În această camera existau două scaune, cu două birouri așezate față în față. Pereții camerei erau acoperiți cu rafturi ce conțineau cărți. Pe mese erau câte două pergamente, pe primul era scris în limba latină, iar a doilea era gol. Pe cel în care era scris în latină spunea așa:

„Cei care au ajuns până aici sunt cei mai aspri, puternici, înțelegători, responsabili, puri, buni conducători, dar să vedem dacă puteți trece și de testul înțelepciunii. Dacă nu vă simțiți capabili, încă puteți să renunțați și să vă întoarceți...”

În fața voastră se află două hârtii, o călimară și o pană, pe foaia albă scrieți-vă numele, și răspundeți la următoarele întrebări: 1. Care crezi că este importanța ochilor, la ce ne ajută aceștia și de ce sunt ei importanți?; 2. Cât de mult poți să contezi pe camarazii cu care participi prin aceste provocări; la rându-le, ei pot conta pe tine?”

Ilincă a citit în tăcere, pentru sine, și a observat că Aternitas avea probleme cu traducerea textului, așa că a început să îl recitească cu voce tare. Aternitas, uitându-se la ea, părea inițial surprins, dar imediat a rânjit malefic. Prietenii ei se uitau la el puțin enervați, dar au înțeles că ea a făcut ce credea că e corect, chiar dacă persoana ajutată nu a avut un răspuns pozitiv. Totuși, siguranța Ilincăi i-a pus pe gânduri, întrebându-se ce plănuiește prietena lor.

A trecut o oră, amândoi erau deja gata cu mesajele, așa că s-au uitat pe fișă și au văzut că pe spate scria.

„Acum, că ați terminat de scris, luați cheile și, împreună cu prietenii voștri, introduceți scrisorile în gaura din ușa din fața voastră...” ... tot scrisul care urma a fost mângălit, ca și cum voia să ascundă ceva.

Cei doi s-au ridicat, iar prietenii Ilincăi i s-au alăturat, aceasta luând hârtia din mâna lui Aternitas și a introducând-o în gaura din ușă. Nici șapte secunde nu au trecut, iar un cerc de foc albastru l-a înconjurat pe Aternitas, arzându-l, cât timp lucrările amândurora au fost derulate de-a lungul pereților ca o hologramă. Lucrarea Ilincăi a fost prima care a fost arătată, pe aceasta scriind.

„1. Ochii sunt importanți, ei ne ajută să ne apropiem de adevăr, să putem aprecia frumusețea persoanelor și a lucrurilor din jurul nostru, iar cu

ajutorul lor noi putem vedea și părțile mai puțin frumoase ale lumii, dar asta ar trebui să ne întărească sau să ne slăbească, încrederea în persoanele din viața noastră. Aceștia pot arăta putere, frică, tristețe și pot dezvălui și cele mai întunecate secrete pe care cineva le poate avea sau durerea prin care a trecut. Ei sunt un semn al frumuseții și al imperfecțiunii. Zic imperfecțiunii deoarece aceștia nu vor arăta mereu imaginea perfectă a lucrurilor, sau chiar ei nu arată perfect. Unii lipsesc, alții sunt mai mari, mai mici, au culori diferite, sau, chiar dacă există, ei nu pot să arate imaginea aproape deloc.”

„2. Sunt sigură că pot să am bază în ei și, dacă există o problemă, o vom rezolva împreună, deoarece suntem un grup unit, o echipă de adulți care știu, au văzut și auzit toate greșelile pe care cei din jurul lor le-au făcut, dar și noi înșine.” Pe hârtia lui Aternitas spunea că ochii sunt pur și simplu inutili și că nu i se par de folos. Și că nu putea să își pună baza pe echipa lui, chiar dacă a văzut că toți aveau încredere în el.

După un minut, Ilinca a folosit cheia pe ușă, deschizând-o. „Irisul Vieții” era așezat pe un pedestal de piatră, deasupra lor, cincizeci de metri mai sus. Aceștia au folosit toate uneltele câștigate de ei ca să ajungă la el, dar, când Ilinca a dat să îl atingă, o lumină puternică a apărut, iar acesta avea în ochiul drept, în loc de un iris normal, piatra care i l-a înlocuit. Nu arăta niciun semn că s-ar putea trezi, așa că prietenii ei l-au luat și adus la spital.

Copiii au rămas uimiți, dar, după zece minute, un bărbat a intrat în cameră strigând-o pe bătrânică.

- Bună! Am venit cu ceilalți. Hai, au venit și părinții copiilor!
- Stai! Dar, bătrânico, care este numele tău? a întrebat Timmy
- Serios, Ilinca? Ai stat cu copiii aceștia și nu le-ai spus numele tău?
- D-d-domnule, dar numele tău care este? întreabă Anița, încă șocată.
- Hm... Anastasius. De ce?
- Deoarece Ilinca ne-a spus de povestea „Irisului Vieții”.
- Se pare că încă îți place să le spui copiilor despre aventurile noastre.
- Hehehe. Păi, ce să spun, sunt vinovată.

Bătrânică și-a luat rămas-bun de la copii și de atunci nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea

MARTIN AMALIA
CLASA A VII-A, C. N. „VASILE ALECSANDRI” IAȘI
PROF. COORD. DANIELA BAHRIN

Ochii visurilor

Ochiul poate cel mai folosit organ. Dar știți adevărata lor importanță? Ochii reprezintă sursa imposibilului. Prin intermediul acestora, câte poți vedea, de la cele mai simple până la inimaginabil!

Cuvântul ochi maifestă conotații: sensul de bază, pe care toți îl cunoaștem, ca organ și sensul figurat, acela de univers micșorat încărcat de magie. Știința ne spune că fiecare om are o culoare diferită la ochi din cauza unui pigment din iris, dar dacă, de fapt avem culori diferite din cauză că fiecare om are altă lume, un alt univers care, din perspectiva noastră arată ca un ochi? Dacă poveștile citite de noi sunt doar întâmplări ale oamenilor care trăiesc în universul ochilor noștri? Dacă chiar noi, tot ceea ce gândim și facem se petrece în universul ochilor altei persoane?

Mă trezesc din gânduri și îmi amintesc unde mă aflu: stau pe malul mării și privesc ascensiunea primelor raze ale soarelui care luminează drumul de unde au răsărit până pe nisipul rece de după noapte, care se pregătește a se încălzi odată cu apariția soarelui. În depărtare se văd niște delfini înotând veseli. Știu că poate sunt multe detalii, dar am învățat să mă bucur de orice mișcă, pentru că atât timp cât ochii mei pot explora lumea, de ce să nu mă bucur, să nu profit la maxim de fiecare detaliu? Cred că acum mă bucur cel mai tare că sunt singură. M-am săturat ca toți oamenii orbi după tehnologie și bogăție să vină doar ca să vorbească tare, să facă poze, iar după să se plângă din orice motiv neînsemnat. Oare ei când o să se oprească din fuga aceasta infinită după apreciere? Partea amuzantă este că ei tot pe mine mă numesc ciudată pentru că citesc toată ziua, mă trezesc dimineața devreme și mă culc seara târziu ca să profit la maxim de fiecare clipă din viața aceasta sau, cum mereu mi se spune, ”visez cu ochii deschiși”. Ce este rău în a visa? Nu pentru aceasta avem ochii, aceste comori prețioase?

Poate fi greu de crezut, dar încă am rămas cu dorința de perfecțiune, de a demonstra că pot unor persoane care nu există. Ochii ne reflectă pe noi, sentimentele noastre, dar ceea ce se petrece în ei este un mister, deoarece nu cred că mulți ar crede că niște copii ar putea să spună expresii precum „Dispari de aici” sau „De ce stai lângă noi? Pleacă de aici!”

A durat mult până să îmi dau seama de greșelile făcute. Trăiam ca într-un deja vu. Totul similar, totul decurgea la fel. Cu timpul am realizat că nu mă mai bucur de micile momente în viață, de lucrurile care chiar contează. M-am întrebat: Când a fost ultima oară când m-am uitat la apus, la răsărit? Când am stat ultima oară și m-am uitat, cu adevărat în jurul meu fără să mă gândesc la ceea ce am de făcut? Cred că am auzit de prea multe ori faptul că trebuie să luăm o pauză, să ne așezăm pe o bancă și să urmărim cum natura își desfășoară activitatea: păsărelele cântă și își pregătesc cuiburile, albinele, furnicile, fluturii, tot ceea ce ne înconjoară, dar mă întreb câți oameni chiar vor să vadă?

Poate mă credeți în tot ceea ce v-am spus mai sus, dar ceea ce urmează poate părea puțin imposibil. Am niște ochi speciali, aproape unici, deoarece nu au doar o culoare, ci două. Nu mă refer că fiecare are altă culoare, ci doar unul. Am observat că își schimbă culoarea în funcție de emoțiile mele. Atunci când sunt supărată, stresată sau chiar agitată, ochii mei sunt căprui, iar când sunt fericită, au nuanțe de verde cu un maro deschis. Știu că pare de necrezut, dar întrebarea mea este dacă am două universuri în interiorul ochilor mei?

Cred că visez prea mult, ochii mei sunt prea visători sau poate doar văd lumea diferit. Poate doar îmi doresc schimbare, o lume fără răutate, războaie, tristețe sau singurătate. O lume unde toate animalele și oamenii să aibă ce să mănânce, unde să doarmă și să fie îngrijite, fără a fi rănite. O lume în care copacii să nu mai fie tăiați, fără poluare, animale omorâte pentru blană. Merită oare toată această durere pentru câteva momente de fericire? Cum va ajunge lumea în viitor dacă în acest moment se petrec astfel de lucruri?

Dar cine sunt eu să spun toate acestea? Cine m-ar asculta? M-ar ajuta cineva să schimb ceva? Până la urmă sunt doar un copil care va trebui să trăiască într-o astfel de lume. Oare aș fi ascultată? Nu știu. Singurul lucru pe care îl știu este că sunt un copil care citește prea mult, visează prea intens. Ce pot să vă spun? Ochii mei sunt de vină. Am niște ochi prea visători. Ochii visurilor unei generații pierdute.

MUSCĂ DIANA

CLASA a VII-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU

PROF. COORD. JITARU PALADE RAMONA

Oglinda sufletului

Oglinzi străvezii,
Ce ascund patimi,
Dulci ca mirosul unei frezii,
Frumoase ca un vis înainte de a te trezi,

Oglinzi așezate ca un labirint,
Strălucesc ca foițele de argint,
Lucesc ca un hematit nemaipomenit,
Răsună ca un trăsnet violent,
În natură s-a adăugat un nou element.

Cântecul oglinzilor frecvent,
Se aude permanent,
Glas domol, dar drastic,
Un sunet fantastic.

Vocea te face sa o iei pe coclauri,
Să simți prezența a zeci de balauri,
În labirint să fii găsit de minotaur,
Pe spate sa simți greutatea faptelor tale sub formă de aur.

Oglinda sufletului ușor te poate păcali,
Gândurile să ți le stârnească, sau a le potoli,
Căci în constientul nostru o luptă continuă se azvârli,
Că altfel nu putem simți.

PETRUȚU ALEXIA

CLASA a VI-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU

PROF. COORD. JITARU PALADE RAMONA

Ochi de copil

Întinsul buchet de raze al albastrului cer umil
Veghează naivul joc, din sufletul unui copil
Și întărește temeliile palatului de gingășie,
În care intrăm copii și ieșim maturi pentru vecie.

Nici zilele ploioase nu vor mai fi gri,
Văzute prin ochii jucăuși și plini de bucurii.
Cât timp în ochi, vor dăinui făclii luminoase
Copilăria va renaște cu veselii prietenoase.

Clipirea ochilor în vis e ca o provocare
A supraputerii de a pătrunde în lumi imaginare.
Căci ochii de copil vor vedea soarele mereu,
Și vor străluci frumos, în nuanțe de curcubeu.

POPA ANA MARIA

CLASA a VI-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR” ONEȘTI

PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Liniștea ochilor

Ochi sunt fereastra către suflet,
Într-o lume plină de lumină și umbre...
Ochii sunt arta care ne face să vedem frumusețea
În fiecare zi, în fiecare clipă, în fiecare oră.

Ochii sunt ca o pictură în care vedem totul,
Într-o lume plină de culori și lumină...
Ochii sunt poezia care ne face să simțim
În fiecare zi, în fiecare clipă, în fiecare oră.

Ochii sunt ca o melodie care ne face să dansăm,
Într-o lume plină de ritm și armonie...
Ochii sunt ca o poveste care ne face să visăm
În fiecare zi, în fiecare clipă, în fiecare oră.

PRISACARU TEODORA

CLASA a VIII-a, C. N. „FERDINAND I”, BACĂU

PROF. COORD. MURARU TANCĂU ANA MARIA

În ochii tăi

În ochii tăi lucii mă pierd pentru un dans,
Un vals al amintirilor...
Mai fac un sigur pas.
Cât să ne mai privim, cât timp ne-a mai rămas?

Mă-ntorc la toamna mea, la steaua căzătoare,
Grăind o singură dorință, și ea, tot trecătoare.
Un sigur răsărit și mi-ar fi fost de-ajuns,
Căci tot ce-i efemer se pierde-ntr-un apus.

STUPU ELIZA IOANA
CLASA a VIII-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR” ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Blestemul din oglindă

Imagini ale sufletului, vieții și destinului
Ochii, cu graiul lor de adevăr și viață
Cheile întrebărilor de nedeslușit
Și totodată regi între enigme
Necunoscuți de propriii stăpâni
Ce cată în zadar în suflete străine
Un dram de înțeles...

Privindu-mă adânc în ape și oglinzi
Nu există loc pentr-un nomad decât în sine!
Sentit să merg în lung și-n lat printr-un pustiu etern,
Cătând în ochi străini un suflet propriu
Căci în a mea oglindă eu nu pot privi.
Păcatele-n adâncuri îmi mistuie sclipirea
Ochilor trecuți.

Pe cel mai aspru drum eu calea mi-am găsit
Pe drumul blestemaților uitați în timp și praf
Nu văd în ochii lumii ce oare am pierdut
Drept casă am oglinda ce-mi spune de văpaia
Focului Infernului, eterna condamnare,
Pentru ochii mei, ce-au cutezat să vadă
Propriul lor abis...

TĂNASE BEATRICE
CLASA a VIII-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „M. COSTIN”, BACĂU
PROF. COORD. DIACONU IRINA

Ochi, șah și cărți

Perle lucioase, încrustate cu veșminte ondulate de cupru, se răsfireau gingașe peste ferestrele înalte, încadrate de bârne gălbui, glazurând sticla rece cu broderii fine, țesute din fire lungi, înmuiate în spumă de zahăr ars. Suspinul molcom al ploii îmi inunda auzul, înfășurându-mi strâns gândurile într-o ceață alba și densă. Nu venisem cu acest scop în cafenea, ci pentru a savura o seară liniștită de toamnă. Nu era nimic mai mult și speram că așa va și rămâne.

Mi-am lipit degetele pale de cana decolorată, peste ale cărei margini erau sculptate neglijent flori mărunte, sorbind încet lichidul dulce, de culoarea mierii. Am arcuit ușor paginile cărții împrumutate de la biblioteca locală, împresurate de litere scufundate în cenușă, analizându-i încordată conținutul. Palmele mele trandafirii au mângâiat într-o manieră gânditoare pictograma unei table de șah, ilustrată pe un cotlon al foi. O strategie dificilă, ce implica nenumărate riscuri, era prezentată în rândurile așternute sub imagine. Briza presărată cu miresmele prăjiturilor însirocate, care se piteau tăcute în cuptorul cafenelei, purta stropi reci de apă pe pomeții mei rozalii, frângându-i necruțătoare, de îndată ce m-am strecurat din încăpere. Ghetele mi se afundară în bălțile ciocolatii, firmituri fragile de pământ traversându-le. Eram nevoită să ajung din nou la bibliotecă, dată fiind frustrarea mea legată de cartea împrumutată. Nu îmi îndeplinea în totalitate așteptările, cuvintele ce o împodobeau fiind plasate în locuri nepotrivite, de parcă voiau să transmită o ghicitoare lectorului.

Silueta bordurilor ascuțite ale țiglelor brune, înșirate estetic peste clădirea bibliotecii, se contura peste munții de mătase imaculată. Coloanele cioplite atent în marmură purpurie se ridicau impunătoare pe lângă rafturile castanii, înțesate de umbre adânci. Pe ele, zăceau șiruri nesfârșite de cărți, acoperite de piei maronii și legate cu fire argintii. Geamătul podelei, împovărată de straturi groase de praf, sub pașii mei apăsați, sparse liniștea profundă așternută în odaia, ce emana un aer istoric. Am scrutat piesele de mobilier sufocate de romane groase, printre care răsăreau răzlețe câteva plăntuțe verzui, cu tulpini înguste asemenea unui fir de ață, trecut prin capătul strălucitor al acului. Căutam de minute întregi o altă lucrare, tot în domeniul

șahului, cu excepția celei pe care o aveam. Sprâncenele mi se arcuiră într-o expresie confuză, observându-mi munca zadarnică.

—De ce ai căuta altă carte, când cea pe care o ții în mâini este de o valoare neprețuită? o voce groasă și catifelată se prelinse printre pereții sălii de lectură.

—Nu văd cum aş putea găsi informațiile dorite în ea, am rostit încet, frică făcându-și cunoscută prezența în sufletul meu.

—Mulți își folosesc ochii pentru a vedea doar ce se află chiar în fața lor. Însă, pentru a vedea esența lucrurilor în astfel de situații, trebui să-ți ții ochii largi deschiși și să cauți printre rânduri. Trebuie să treci dincolo de aparențele oferite de o singură privire, glăsui cu nonșalanță vocea. Sunt conștient de faptul că nu mă poți vedea, nici nu intenționez să mă prezint până când nu ai trecut proba. Primul indiciu sunt rafturile din dreapta.

Un șir de litere pastelate era aliniat peste mobilierul indicat. Ochii îmi dezvăluiau un simplu mesaj, menționat de asemenea în micul discurs ascultat. Privește dincolo de aparențe. Trei dintre litere erau litere mari de tipar, respectiv A, E și C. Le-am cercetat îndelung, schimbând unghiului, precum și lumina. Nimic... Mi-am trecut vlăguită o palmă peste fruntea încrestată de îngrijorare. O cifră lucea plâpând în lumină slabă, ce pătrundea în bibliotecă, pe cotorul uzat al unei cărți. A era prima literă din alfabet, prin urmare îi corespundea cifra 1, literei C cifra 3, iar literei E cifra 5. Am apăsat cotoarele cu numerele respective, o dâră de lumină aurie prelingându-se printr-un pasaj căptușit cu abanos. Mi-am închis ochii și am înaintat. Vedeam ce se afla dincolo de aparențe. Piciorul mi se poticni peste o lanterna mărunță, din capătul căreia atârna o sfoară oranj. Am trecut-o peste degetele tremurânde și am pus curioasă puțină presiune peste butonul de un roșu aprins. Fire de lumină violet se împletiră armonis cu cea aurie, indicând un drum fără un capăt definit. Eram recunoscătoare pentru senzația de văz, pentru ochi. Am urmat lumina și băiatul, al cărui glas se auzi mai devreme, stătea acum la o masă din fața mea, ordonând meticulos câteva piese lăcuite de șah pe o tabla largă. Piesele erau bizare. Fiecare înfățișa o pereche de ochi, încrustate cu diamante negre sau albe, evidențiând un număr impresionant de detalii.

—Deci, vrei să joci? murmură băiatul.

—Să joc? Îmi pare rău, nu sunt prea bună. Limba îmi atârna grea printre dinți, nereușind să articulez cuvintele.

—Nu este necesar să te pricepi, ci doar să vezi.

—Și care sunt consecințele unei priviri neinspirate? am șoptit intrigată.

—Pierzi premiul, adică întreaga bibliotecă, ochii ce văd variate cotloane ale lumii, toți acești ochi care îmi vor aparține mie, însă dacă mă învingi... Făcu o pauză scurtă și ridică nepăsător din umeri.

—E a ta și a oricărui om va dori să intre.

Mi-am încleștat degetele palide în jurul unui pion negru. Luptam în defensivă, nu cunoșteam altă tactică. Am atins-o și mi-am lipit pleoapele, iar genele mi s-au întrepătruns. Vederea îmi ea mai clară ca oricând, astfel încât distingeam calitățile fiecărei piese, dincolo de aparențe. În sfârșit vedeam! Regele lui, cea mai înaltă piesă, nu era apărat din partea stângă. Regele meu se afla la doar câțiva centimetri distanța. Mutarea era riscantă, nu aș fi dus-o până la capăt de obicei, dar nimic nu era ca de obicei acum. Am inspirat și m-am aplecat ușor să o ating.

—Felicitări! a rostit neanunțat băiatul.

A întins ferm mâna pentru a o strânge, aranjându-și sacoul negru, lipsit de neregularități. Îmi oferi o cheie de bronz, decorată cu doi ochi pictați într-un albastru intens, în care jucau nestingherite luciri argintii, un zâmbet aproape imperceptibil fiindu-i schițat pe buze.

Dețineam o bibliotecă, ochi, priviri, perspective ce dezbăteau o sumedenie de subiecte. Puteam să disting clar informațiile, puteam să văd. Tu o poți face?

TOMA ANIELA ȘTEFANIA
CLASA a VI-a, C. N. „D. CANTEMIR” ONEȘTI
PROF COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Ochii azurii

Ochii tăi albaștri, ca marea în zori,
Îmi amintesc de vară și de libertatea ei,
Sunt o privire dulce și senină,
Ca o fereastră spre o lume divină.

Adâncimea lor îmi dă senzația
Că sunt sub apă, într-o lume fără zgomot,
În care ochii tăi, pur și simplu,
Sunt ca un far care mă ghidează spre țarm.

Albastrul lor strălucește ca un cristal,
Cu reflexii de cer și de mare,
Cu un univers întreg într-un ochi,
Îmi răsfăț privirea cu o frumusețe rară.

UNGUREANU MARIA ROBERTA
CLASA a VI-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „M. COSTIN”, BACĂU
PROF. COORD. DIACONU IRINA

Ochi

Până la vârsta de 9 ani, când auzeam cuvântul ochi, îmi veneau în minte o sumedenie de lucruri, organ a cărui principală funcție este cea de a detecta lumina, care se compune dintr-un sistem sensibil la schimbările de lumina, capabil să le transforme în impulsuri nervoase. Ochiul cuprinde iris, pupila, glob ocular, ceacăr. Imaginația mă ducea la mai multe. Pâna în acea dimineața oribilă, când ceva din componentele enumerate mai sus, nu a mai funcționat.

Am crezut ca va fi o zi obișnuită, în care voi mânca și voi ieși afară. Însă, când am deschis ochii, aproape că nu vedeam deloc. Aproape totul era negru în jur. Nu m-am speriat. Am crezut că va trece după primele ore ale dimineții. Însă, nu mai puteam distinge lucruri, culori. A trebuit să mă ducă cineva acasă, deoarece dormisem la o vecină. O rudă este oftalmolog, a zis să mergem la Iași, pentru un control. Am dormit undeva, peste noapte. A doua zi, nu mai vedeam nimic. Absolut nimic. Niciun lucru, nicio culoare, nicio persoană. Atunci, m-am speriat. Nu mă simțeam că sunt stăpână pe mine. E foarte greu, să nu vezi, să nu știi pe unde mergi, ce faci, unde te duci. La doctor, ne-a zis că trebuie să ne internăm. Am făcut un RMN de urgență, am fost suspectată de tumoră. Mama nu știa nici măcar cum a ajuns acolo în acel moment. Totul părea ireal. În urmă cu trei zile, mergeam la școală, și acum eram la spital, crezându-se că am tumoare. Nu mai țin minte ce simțeam în acel moment. Ce îmi trecea prin minte...Și nici nu aș dori. Nici eu nu mi știam cum am ajuns acolo. În urma investigațiilor, am aflat că nu aveam tumoră. Aveam un edem în spatele ochiului, un fel de umflătură, și o hemoragie, adică o scurgere de sânge. Nu știam ce înseamnă, dar bazat pe reacțiile doctorilor, nu era ceva de bine, evident. Am stat în spital o săptămână, timp în care doctorii mei se gândeau la ce putea fi această afecțiune. După acea săptămână, am fost trimiși la niște specialiști în București, la un spital de neurologie. Acolo ni s-a dat cel mai bun tratament posibil. Am aflat că de fapt, ce avem eu se cheamă nevriită optică. Ne bucuram că am găsit un nume pentru această complicație. Cauza nu au găsit-o însă. Asta au încercat să afle medicii. Teste, presupuneri, analize, RMN, CT. Tot ce i se putea face unui om

care nu știa de ce este bolnav. Am stat și acolo două săptămâni. După ce am putut reveni câtuși de cât la vederea mea normală, am fost trimise înapoi acasă, eu și cu mama mea, cu niște pastile, și o speranță puternică, aceea că totul va fi bine. După vreo nouă luni de controale, am observat, într-o zi, că vedeam o ceață neagră cu ochiul meu stâng. Am mers iar la Iași, de unde ne-au trimis, în continuare la București. Mi s-a dat același tratament, mi s-au făcut aceleași investigații, doar ca să ajunga iar la aceeași concluzie, nevriita optică. Încă nu mă lăsa în pace. După o perioadă de timp, am fost externate, și date aceleași pastile. A fost destul de greu să îmi revin după toată acea perioadă. A trebuit să mănânc mâncarea fără sare, să consum doar anumite alimente. Să mă obișnuiesc cu ochelari, deoarece vederea mea nu era la fel de bună cum era. Dar mi-am revenit. Cu ajutorul Lui Dumnezeu, am trecut prin toate până acum. Noi am fost asigurate după tot atâtea controale, că totul este bine, și că nu mai era nevoie să venim. Ne-am bucurat nespus și I-am mulțumit Domnului.

Aceasta a fost cea mai urâtă perioadă din copilăria mea.

A fost plină de nopți nedormite, de ore de plâns, de zile în care nu știam când voi ieși din spital sau cât va mai dura acest chin. Acum, la vârsta de doisprezece ani, aceasta este o mare frică a mea. Frica pe care o am de fiecare dată când deschid ochii dimineața.

Pentru mine aceasta îmi vine în minte când mă gândesc la cuvântul ochi. Această trăire. Această spaimă. Este o parte majoră, dar neplăcută din viața mea, pe care nu o împărtășesc des, deoarece nu îmi place să îl amintesc.

VODĂ AMALIA-IOANA
CLASA a VI-a, C. N. „D. CANTEMIR” ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Ochii sufletului

Copacii falnici și fermi s-au ridicat din solul învolburat al pădurii. Crengile lor de mahon se legănau și dansau în briza blândă, care scotea un șuierat liniștit când sufla. Pământul era acoperit de o pătură de smarald, iarbă proaspătă, însoțită de flori încântătoare, colorate, care lasau în bătaia vântului o aromă plăcută. Ciupercile puteau fi găsite împrăștiate pe pământul pădurii. Tufișuri țepoase, bogate în fructe de pădure, puteau fi văzute în aproape toate direcțiile.

Trei adolescenți alergau prin această pădure magnifică, având un singur scop în minte: să o găsească pe Achlys și să o oprească. Grupul era, cu siguranță, o echipă de oameni unici. Numele lor erau Azula, Bruin și Gren.

Alergau cu viteze impresionante.

— De ce alergăm atât de repede?! Întrebă Bruin gâfâind în timp ce încerca să țină pasul cu ceilalți doi. Gren s-a întors și i-a aruncat o privire ușor enervată și a răspuns brusc.

— Oh, taci și fugi. Nu avem timp de pierdut. Știi cât de periculoasă este Achlys, nu? Bruin clătină din cap, făcându-l pe Grun să scoată un oftat puternic de dezamăgire și supărare.

— Ea ar putea face întreaga lume să orbească, în doar câteva secunde. Nu putem permite deloc asta. Lumea este prea frumoasă pentru a nu mai fi privită. Adică, doar uită-te în jur! Totul este atât de verde și minunat! a spus Azula, în timp ce făcea semn către toată verdețea din jurul lor.

Erau pregătiți să lupte pentru frumusețea lumii, indiferent de ce ce era nevoie. Pe măsură ce continuau să alerge, copacii au început să devină mai ascuțiți și mai întunecați. Pe fiecare trunchi de copac erau sculpturi cu ochi întunecați. Vegetația din jurul lor a început să pară din ce în ce mai uscată pe măsură ce se apropiau de buncărul ascuns întunecat, care emana un miros putred, ce îi putea aduce până și pe cei mai puternici oameni la lacrimi datorită intensității sale. Buncărul a fost înghițit de buruieni și alte plante care crescuseră în exces. Era întuneric și ceață, din el ieșea fum. Asta era; acesta era locul unde aveau să salveze lumea.

S-au privit liniștitor unul altuia, înainte de a păși în cele din urmă. Pereții buncărului erau umezi și mucegâiți. Mirosul devenea din ce în ce mai intens. Pantofii lor scoteau un sunet puternic în timp ce mergeau precauți prin tunelul acestui buncăr. Păianjenii se cuibăreau confortabil în colțurile pereților, scoțând un sunet ciudat în timp ce se mișcau.

Au continuat să meargă pentru nu știu cât timp, până când au ajuns în sfârșit într-o cameră imensă. Camera avea un birou mic, alb, în mijloc, o canapea mică și zdrențuită în partea dreaptă și un televizor de modă veche în stânga. Pe pereți erau graffiti, toate înfățișând o persoană cu ochi, pierzându-i sau pierzându-și capacitatea de a vedea.

În mijlocul unei încăperi, stătea o siluetă; o figură înaltă, prevestitoare. Pielea ei era de un crem-gri. Buzele ei erau întunecate, dinți ascuțiți, vizibili în zâmbetul ei sadic. Părul era dezordonat, negru, tuns nepăsător și în grabă. Cel mai terifiant lucru la întreaga ei înfățișare erau ochii ei... dacă îi poți numi chiar ochi. Aceștia ofereau o idee de cruzime, fără suflet. Erau de cel mai profund negru de pe pământ... și nu, nu vorbesc doar despre irișii și pupilele ei... vorbesc despre întregul ei ochi. Ar putea fi ușor confundate cu două goluri, fără viață, de pe fața ei. Ochii erau reci, misterioși, perfizi.

— Ia te uită cine a decis să apară! Sunteți gata să înceapă spectacolul? Nu e ca și cum veți putea să-l vedeți. spune Achlys, râzând cu răutate. În mâna ei stângă era o telecomandă, cu un buton mare negru.

— Las-o jos! urlă Bruin.

— De ce ar trebui? Unde este distracția dacă nu îl apăs?... ai putea să cauți distracția dacă vrei... din păcate, nu veți mai putea vedea nimic după ce voi apăsa pe acest buton! Achlys râde malefic.

— Dar de ce?! De ce vrei să faci asta lumii? întrebă Azula cu o voce disperată.

— Pentru că, dacă eu nu văd, atunci nimeni nu poate! Pur și simplu nu este corect! Oricum, la ce folos ochii! Ei ne ajută doar să vedem, să plângem și să percepem. La ce folosește asta? Dacă nu am avea ochi, nu am avea lacrimi de plâns, nici lucruri rele de văzut! Nu vezi beneficiile?! explică Achlys furioasă, cu un strop de disperare și tristețe în voce. Fără avertisment, Gren s-a apropiat de ea și i-a dat o palmă peste față. Sunetul a răsunat prin cameră, capul lui Achly fiind mișcat în laterală din cauza forței palmei, fălcile Azulei și lui Bruin căzând în șoc. Achlys se întoarce încet spre el, deoarece palma o aruncase complet în neprevăzut. A rămas fără cuvinte, neștiind cum să răspundă. Ochii ei negri se mijiră de furie și ură pură. Într-o secundă, ea l-a lovit pe Grun direct în stomac, făcându-l să se plângă de durere. Amândoi au început să lupte violent, Grun încercând să-i i-a telecomanda din mână, în timp ce Achlys făcea tot posibilul să-l rănească pe Grun cât de mult putea. Ambele lor brațe se îndreptau unul spre celălalt, ochelarii lui Grun deteriorându-se grav. Lupta părea să dureze o veșnicie, până când, în cele din urmă, Bruin a alergat înainte și a atacat-o pe Achlys la pământ, făcând ca telecomanda să-i zboare din mână și să aterizeze pe podea, cu un trosnet puternic. Achlys a privit îngrozită cum telecomanda se spargea și pereții

crăpau. Ea scoase un țipăt de frustrare și agonie, în timp ce izbucni în lacrimi. Atât Bruin, cât și Gren s-au dat înapoi, fără să se aștepte ca ea să plângă.

— Uite ce ai făcut! Munca vieții mele! Singura mea șansă de a mă răzbuna! Toate au dispărut! se plânge, lacrimile curgându-i pe față ca o cascadă. Bruin și Grun aveau amândoi o expresie slabă de regret pe fețele lor, în timp ce Azula avea o expresie clară de simpatie și îngrijorare. Azula se apropie încet de ea, cu brațul întins. Ea pune o mână blândă pe umărul lui Achlys. Achlys găfâie surprinsă când simte atingerea blândă a Azulei. Azula se ghemuiește și o ia pe Achlys în brațe.

— Ești în regulă? întreabă. Acest lucru o face pe Achlys să plângă mai tare când îi spune înapoi:

— Nu. Mi-aș dori doar mi-aș dori ca ochii mei să arate normali. și să pot vedea lumea ca tine. Îmi urăsc ochii. Azula zâmbește încet, frecând spatele lui Achlys în încercarea de a o calma.

— Ochii noștri nu sunt doar organe fizice, care ne permit să vedem; ei sunt, de asemenea, simboluri puternice și extensii ale sinelui nostru interior. În multe privințe, ochii noștri sunt mai mult decât ferestre către suflet; sunt, de asemenea, oglinzi care reflectă lumea din jurul nostru și locul nostru în ea, explică Azula, ținând-o în continuare pe Achlys. Dar se spune că ochii pot reflecta adevăratul caracter al unei persoane și că privirea unui

individ cu adevărat rău este una plină de întuneric, răutate și ură. Ochii înșiși au puterea de a scoate la iveală ceea ce este mai rău din oameni, de a-i constrânge spre acte de violență și cruzime - de a-i târî lovind și țipând în adâncul propriei lor depravări.

Achlys dădu din cap la cuvintele ei înțelepte.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea cu tristețe.

— Este în regulă, înțeleg, a răspuns Azula empatic. Bruin și Grun s-au uitat unul la altul, înainte să se apropie de Achlys și să o îmbrățișeze și pe ea. Toți erau strânși într-o îmbrățișare strânsă și caldă. O lumină mică strălucea în spatele lor, luând aspectul unui ochi de înger. Aceasta a fost cu adevărat o priveliște de văzut, în timp ce întunericul nopții a început să se strecoare spre cer și singurul sunet rămas era vântul blând care sufla în aer.

ZAMFIR MARIO

CLASA A VIII-A, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR” ONEȘTI

PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Ochii uitării

Îmi plânge-n ochi dorul cel de tine,
Ca-ntr-o mare nespasă de adâncă,
Și-s lacrimi grele, fierbinți și divine,
Ce-mi curg în suflet, arzându-mă cu frică.

În ochii mei s-au așternut în valuri,
Cruci de cuvinte, cuvinte nespuse,
Dorul de tine mă arde-n flăcări, crâmpie,
Și mă descompune-n scânteii albe, crude.
Ochi grei de vis, ochii uitării prea dulci,
Plutesc prin mine, moale și adânc,
Mă tulbură dorințe vechi și nebunești,
Și se frământă în mine fără cuvânt.

**ALDEA IOANA MIRUNA
CLASA a XI-a, C.N. „NICOLAE TITULESCU”, PUCIOASA, JUD.
DÂMBOVIȚA
PROF. COORD. PĂTRU MARIUS**

Nu pleca, iubire

De va începe ploaia
Să știi că ochii mei ți-au dat-o.
De va începe noaptea
Să știi că inima mi-ai luat-o.

De vei încerca să-mi uiți privirea,
Te rog să nu o faci!
Mai bine mai privește-mă o dată
Și cu versuri mă îmbraci.

De nu-ți plac ai mei ochii albaștri,
Pentru tine, îi fac căprui;
Doar ca să fii alesul meu,
Și eu a nimănu.

De-ți plac ochii mei,
Și mă mai vrei o noapte
Vino! Privește-mă în ochii
Și dezbracă-mă în șoapte.

De vrei să-mi vezi o viață privirea,
Doar spune-mi și voi fi a ta.
Cu ochii te-am cucerit,
Tot cu ei îți voi frânge inima...

ANDREI BIANCA MIHAELA
CLASA a IX-a, LICEUL „TEORETIC ION BORCEA”, BUHUȘI
PROF. COORD. MUNTEANU NADINA

Ochii

Ochi. Ochi. Ochi. Of, cuvântul ăsta!

De la vârsta de cinci sau șase ani, mai exact din momentul în care am început să conștientizez ceea ce se întâmplă în jurul meu, mi-am dat seama că nu văd prea clar. În depărtare, totul era încețoșat, distorsionat. Nu am știut dacă e ceva normal sau nu. Am preferat să cred că așa vede toată lumea, că e ceva firesc.

—Draga mea, Anastasia, mi-a spus mama, cu totii avem calități și defecte. Tu ai o multime de calități: esti inteligentă, puternică și, mai presus de toate, ești un miracol! Defectele tale ar trebui să fie insesizabile pe lângă frumusețea ta!

Cuvintele mamei m-au pus pe gânduri. Nu înțelegeam la ce a vrut să se refere atunci când mi-a spus că sunt un miracol, însă, aflasem abia atunci faptul că am trecut printr-o operație foarte complicată la nivelul ochilor când abia m-am născut. Am suferit o intervenție pentru corectarea strabismului. Ce-i drept, a dat roade, însă ochiul meu stâng nu e identic cu cel al unui om normal, care nu are nicio afecțiune. Se cunosc urmele operației, iar poziția lui nu e corectă: din cauza strabismului, e ușor îndreptat spre stânga. Cum ar spune toți, îmi fuge ochiul.

Pe parcurs, cu toții au început să se obișnuiască cu afecțiunea mea, am reușit să îmi fac și câțiva prieteni cu care obișnuiam să iau prânzul la cantină sau să ies în weekend. Părea că lucrurile au ajuns, în sfârșit, la normal! Și, exact cum se întâmplă în povești, fix în momentul în care m-am așteptat mai puțin, am primit o veste uimitoare: aveam posibilitatea de a face o operație la nivelul ochiului stâng care m-ar fi ajutat foarte mult, corectându-mi strabismul. Eram în culmea fericirii!

Ei bine, orice poveste poate avea un final fericit, la fel ca povestea mea, care s-a terminat cum nu se putea mai bine: afecțiunea mea a fost tratată, mi-am făcut prieteni noi am fost premiată de doamna dirigintă. Nici că se putea mai bine!

ARDELEANU ANTONIA
CLASA a IX-a, C.N. „B.P. HASDEU”, BUZĂU
PROF. COORD. MATIU GABRIELA

Lumina care i-a orbit

Întâi de toate, ea avea de obicei ochii verzi. Un verde din acela pe care îl generează umbrele copacilor falnici dintr-o pădure întunecată în miezul unei zile de vară. Câteodată, mai avea și ochii albaștri. Nu era un albastru ieșit din comun, chiar puteau fi sesizate urme de verde, dând o tentă de turcoaz. Lui îi plăceau cel mai mult ochii ei când erau verzi cu particule albastre împrăștiate neglijent pe tot irisul. Îl făcea să-și imagineze un câmp plin de iarbă verde, pe care se așterneau fulgi imenși de zăpadă, creând un contrast care l-ar fi amuzat până peste măsură, știind că acolo este ea.

Ochii ei erau câmpul înverzit peste care ninge.

Îi plăcea să citească, o făcea tot timpul. El nici nu știa unde se afla biblioteca până să-l ducă ea acolo și să-i trântescă în brațe un teanc de cărți care credea că-i vor plăcea. Acum citea doar din plăcere și pentru a se asigura că vor putea conversa cu ușurință mai târziu. Se pierdea imediat printre rafturile înalte din clădire, căutând parcă o carte anume de care era atrasă involuntar, cât el citea poezii scurte dintr-un volum aflat mereu lângă scaunul pe care își puneau lucrurile. Zâmbea pe măsură ce înainta, iar el apuca să o mai vadă câte de o fracțiune de secundă, când trecea pe lângă el ca o umbră aproape insesizabilă, dar care te va urmări în somn nopți de-a rândul și căreia îi vei căuta chipul în disperare întreaga ta existență mediocră, fără să poți explica ce ai văzut, ce ai trăit, ce ai simțit.

—Te uiți după o carte în mod special? o întreba el nedumerit la început.

—Cred că mai degrabă o carte distinctă se uită după mine, îi răspundea ea, văzându-i șovăiala din priviri.

Câteodată simțea că fata este prea mult pentru el. O explozie nemărginită de spontaneitate, inteligență, fericire îmbinată cu dispreț, revoltă, creativitate, dar și tensiune. Un tot unitar care funcționa perfect, cu reacții naturale, putând distinge elementul uman de imprudența specifică vârstei și care producea un echilibru haotic. Este ca atunci când acel fumător promite că nu se va mai atinge niciodată de vreo țigară, dar nici el nu se crede pe sine, darămite cei din jurul lui.

Ochii ei erau balanța care rămânea dreaptă în căderea liberă din neant.

Gătea absolut îngrozitor. Odată a pus condimente pentru ciorbă în compoziția de clătite, crezând că sunt ornamente din marțipan. Se încăpățâna să facă rețetele găsite în cărțile de bucate din biblioteca bunicii ei, deoarece spunea ea că doar așa își poate perfecționa pasiunea pentru gătit. Obișnuia să o privească cum se chinuie să separe ouăle, să se concentreze cât aștepta să se topească zahărul, cum tresare speriată și se îndepărtează de tigaia cu ulei încins în care arunca îngrijorată pe rând cartofii tăiați în forme bizare. Insista să facă totul pe cont propriu, refuzând vehement ajutorul oferit de băiat. Iar acesta era unul dintre lucrurile care îl atrăgeau la ea, că nu era opacă și nu voia să fie tratată cu blândețe. Îl provoca des, vrând să-i vadă reacțiile și existau dăți când era nemiloasă, dar treptat el a învățat să o înțeleagă, pentru că era plină de nemulțumirile izvorâte din probleme reale, identificabile. Pentru că încă ținea minte când i s-a rupt pancarta în timpul protestului și a lipit-o cu adezivul găsit într-un magazin care nu dădea bon. Și s-a rupt iar, dar ea a continuat să meargă în urma grupului. Erau nedreptățile de fapt care îi cauzau frustrare.

Ochii ei erau focul mistuitor în care se încingeau săbiile procurate pentru executarea nefericiților.

Uneori chiar îl enerva. Îl neliniștea să știe că-i este inferior și nu poate face nimic în această privință. Deși o iubea și se simțea norocos s-o știe a lui, voia și el să fie al ei. Era doar un ideal mult visat pe care el l-a atins cu buricul degetelor câteva secunde neimportante. Ei trăiau știind că la un moment dat unul va pleaca fără o justificare plauzibilă. Nu se simțea pregătit să o vadă apunând discret sub ochii lui și se proiecta des în acel moment, încercând în zadar să o urască, să o disprețuiască, pentru a îi fi mai ușor s-o lase să plece. Nu o judeca însă niciodată, știind că nu va putea amâna momentul deznodământului, și o lăsa să vorbească ore în șir despre foamete, războaie, iubiri pierdute, visuri uitate și oameni pe care timpul a refuzat să-i cruțe, știind că el va fi unul dintre ei. Căci ea era unitatea lui de măsură a timpului, care nici măcar nu era relativ sau inexistent, era cum îi impunea ea să fie. Și nu a fost un clișeu auzit prin cărți, ziua în care ea nu l-a mai sunat chiar a venit. Iar dacă l-ați întreba acum ce s-a întâmplat, nu ar ști să vă spună, pentru că ține minte ca i s-a făcut frig, chiar dacă era octombrie, iar culorile toate s-au contopit într-un maro închis, care i-a rămas pe retină zile întregi. Cu ea nu știm ce s-a întâmplat, cred că s-a înecat în propriile convingeri și n-a mai putut să respire, dar au trecut zile, ani, poate chiar secole și el a iubit-o în continuare. A iubit-o cum iubești ceva sacru, în taină, fără să-și amintească

vocea, părul sau mersul, ci doar ochii, care poate din câmpie s-au transformat în pădure sau chiar în ocean. Ochii ei erau povara întregii lumi adunată într-o sferă umedă.

Poate ar fi fost nefericit lângă ea, poate l-ar fi făcut să sufere în fiecare zi, poate i-ar fi reproșat că nu știe să țipe ca ea sau să citească cum o făcea ea. Dar el nici măcar nu-și dorea în mod special ca relația lor platonică să continue o eternitate sau să respecte vreun basm popular. Voia să prelungească clipele din acea perioadă, să resimtă stările pe care ea le crea, să citească din nou acele cărți pentru prima dată, să nu fi dărâmat ei clădirea din centru pe care o tot fotografia. Să fie iar tânăr, să fie iar adolescent, să creadă că iubirea îl va ucide, să renască datorită ei. Dar probabil o singură dată în viață poți trăi aceste momente cu verva specifică adolescentului pasionat și impulsiv. Culmea este că nu el era cel impulsiv, chiar deloc. Putem spune că era liniștit, docil, câteodată chiar obedient. Își lăsa mereu principiile deoparte și se conforma spuselor celorlalți. S-a învinuit tot restul vieții că n-a putut să fie cum a vrut ea, că poate a dezamăgit-o sau mai rău, a plictisit-o. Și-a disprețuit caracterul pentru că nu a fost unul puternic și pentru că s-a lăsat dominat prea ușor. Privirea ei l-a săgetat mult timp după, iar muștrarea s-a resimțit din plin, deși privind din exterior, el nu greșise cu nimic, iar ea era întruchiparea răului în cele mai monstruoase forme ale sale.

Ochii ei erau rănilor care nu s-au mai putut închide.

Poate surprinzător, nici ea nu o ducea prea bine. Renunțase cu lejeritate la el, simțind singură că este momentul să-i elibereze sufletul nevinovat care se afla în captivitatea propriei ei ezitări și își continuase firesc viața, de parcă tocmai am fi aruncat noi perechea aceea de pantofi care oricum nu ne mai erau buni. După câteva zile voia instinctiv să-l sune pentru a-l invita la un concert, dar și-a amintit că îl ștersese deja din amintire, iar oamenii cu care ne intersectăm nu sunt ca ea. Se ofensează dacă nu te preocupi o zi de ei și te uită dacă nu le mai vorbești, ca un sistem de autoapărare. Pentru că noi acum, mai nou, cu indiferență atacăm, știind că doare. Ne mirăm că există copii care țipă și se zvârcolesc între linia aceasta subtilă care delimitează ironia de batjocoră, dar nu ne uităm în jur la cei mari, cei maturi, exemplele după care ne ghidăm. A început să-i lipsească, prin nerozia aceea a lui, prin inocența unui copil lăsat pentru prima dată la grădiniță, prin tot ceea ce a însemnat el pentru ea. Dar a continuat să trăiască cu acel gol în suflet, pe care îl umplea ocazional cu muzică, teatru, cărți și oameni, dar nu el. Niciodată n-a mai fost el.

Parcă s-au și întâlnit pe stradă o dată. El mergea distras uitându-se înainte și schițând zâmbete nevinovate, iar ea alerga să nu piardă din nou autobuzul. El nu a văzut-o, dar nici dacă ar fi văzut-o nu cred că ar mai fi recunoscut-o, pentru că privirea ei s-a rătăcit printre miile de alte uitături pe care el nici nu le-a mai băgat în seamă. Dar ea l-a zărit, s-a oprit și a împietrit. Pentru că nu mai era cel pe care îl lăsase.

Ochii lui erau amintirile pe care timpul le-a jucat în picioare.

BĂTĂGAN ILINCA

**CLASA a XI-a, C. N. „MIRCEA CEL BĂTRÂN”, RM. VÂLCEA
PROF. COORD. GEANINA OPREA**

Crini înlăcrimați de dragoste

Îmi divulgi ale tale irealuri
printre mirodenii de amintiri
Și te rog, încă o dată,
Să mă privești cu perlele din lemn dulce
al căror iris se dezbină în cer și lumină.
O percepție feerică asupra elixirului privirilor.

Dar, când șoaptele se destramă
ochii obscuri mă dezmiardă printre petale de crin
de un divin liliachiu
definindu-mi strălucirea pleoapelor...
Și te privesc, în timp ce iar mă îndrăgostesc
de o fantasmă a fericirii eterne.

BÂRZU ANISIA

**CLASA a XI-a, LICEUL TEORETIC „SPIRU HARET”, MOINEȘTI
PROF. COORD. FLORINA GEORGESCU**

Talismanul creator al sufletului

Anatomic, ochiul este un organ pereche, alcătuit din glob ocular și medii transparente, fiind poziționat într-o cavitate, cu rol protectiv, numită orbită. Însă, aceste detalii științifice estompează esența existenței ochilor, care pătrunde dincolo de gândirea omenească.

Rolul principal al ochilor este vederea, realizată prin lumina pătrunzătoare, ce inundă întreg organul vizual. Ochii sunt considerați „ferestrele sufletului”, ajutându-ne să experimentăm lumea din jurul nostru.

Totul aparține ochilor. Ce ar fi cerul dacă nu ar exista ochii care să îl privească? Ce ar fi copacii, florile, apele și tot ce ne înconjoară, fără cineva care să le admire? Ce ar fi viața? Noi dăm valoare acestor elemente doar printr-o privire, noi dăm valoare vieții. Ochiul este ca o pensulă magică, care pictează lumea în culori vibrante și ne permite să creăm frumusețe în jurul nostru, surprinzând într-un mod unic detaliile unui topos, ce ne deschide noi perspective.

A fi înzestrați cu darul vederii este un privilegiu, căci lumina reprezintă mediu al Creației, fiind primul element ales de Dumnezeu în crearea acestei lumi: „Deschide-ți ochii și vezi”. Perceperea a tot ce ne înconjoară, claritatea, luciditatea ne oferă protecție, ochiul ilustrând atotcunoașterea. Totodată, ochiul atotvăzător, atribuit omniprezenței Lui Dumnezeu generează ocrotire, supraveghere, îndrumare și acoperământul divinității. Acest concept sugerează faptul că, oriunde ne-am afla, Tatăl Ceresc este mereu cu noi, dobândind încredere în sufletul omului. Astfel, ochiul lui Dumnezeu este adesea asociat cu Providența divină, cu iubirea și cu protecția asupra oamenilor.

„A avea ochi pentru detalii” este o expresie des întâlnită în vocabularul omenesc, ochii simbolizând cunoaștere și înțelepciune, strălucind ca un talisman, ce umple de sens tot ce se lasă a fi văzut.

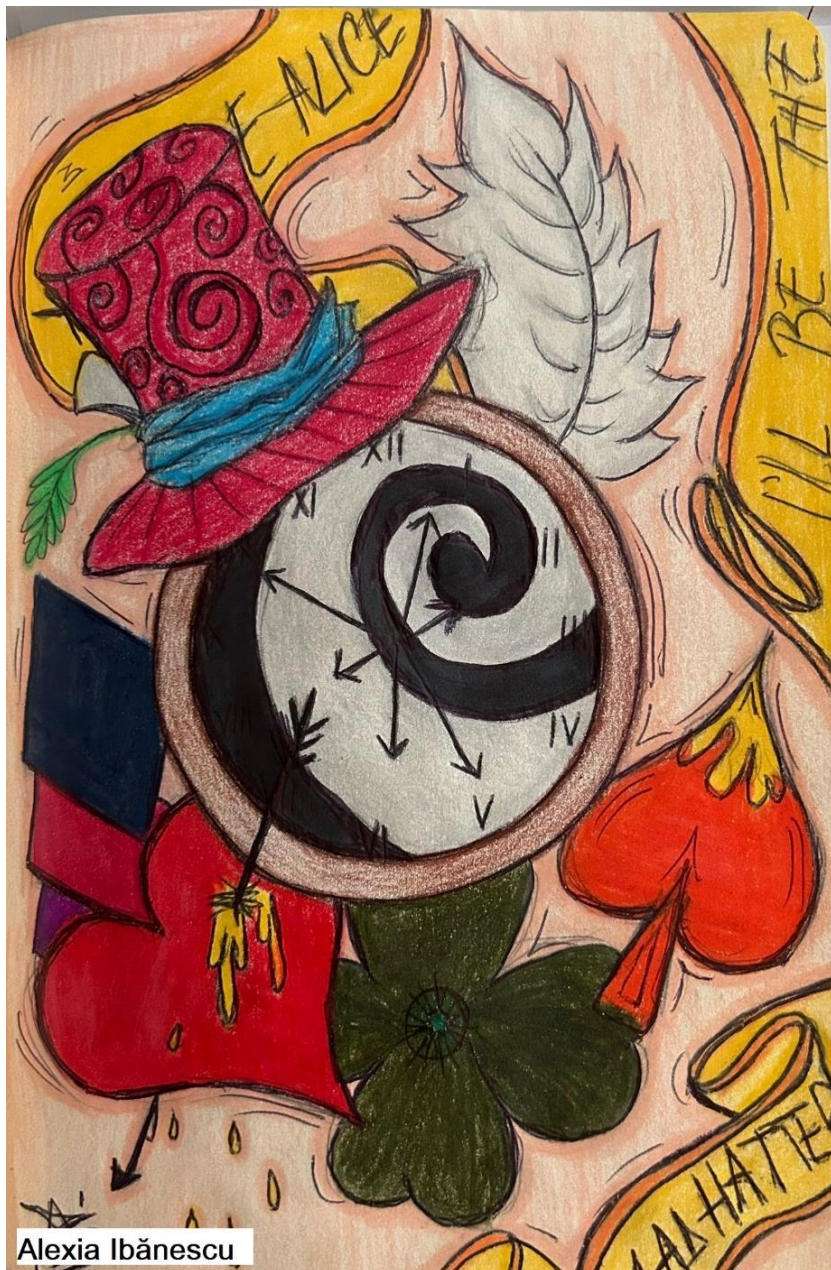
BEJENARU REBECA- ELISA
CLASA a X-a, COLEGIUL „M. EMINESCU” BACĂU
PROF. COORD. LUPU OANA ELENA

Hipnoza albastră

(Personajul stă în camera sa, cu spatele la public, uitându-se pe fereastră. Singura sursă de lumină este dată de strălucirea lunii)

Oare când am încetat să mai trăiesc? Oare de când stau înrădăcinată în agonie? Mă uit la chipul meu ce se oglindește în fereastra și mă gândesc la cum a trecut timpul pe lângă mine (pauză, suspină cu ochii umezi), pe lângă noi... (cu un surâs pe față). Mereu am crezut în tot ceea ce visam cu ochii deschiși, am crezut în tine și în ceea ce mi-ai promis. Imaginea ta îmi este imprimată pe retină, chiar dacă a trecut atâta timp. Ochii tăi hipnotici care încă mă țin legată, care nu-mi dau drumul din acest infern al gândurilor. Ochii pe care și după o veșnicie dacă i-aș vedea, tot i-aș recunoaște. Vreau să te uit, vreau să nu mă mai gândesc la tine niciodată, dar nu pot să-ți uit privirea, nu pot. Siguranța pe care o simțeam când îți priveam ochii albaștri, senzația că nimic nu ne poate clinti. Eram tineri, trăiam fiecare clipa ca și cum suntem nemuritori, ne gândeam la viitorul nostru împreună ca și cum ne-ar lega ceva cu adevărat. Mereu îmi povesteai de melodiile pe care voiai să le scrii despre mine, îmi spuneai de visul tău de a ajuta un cântareț desăvârșit și cunoscut. Iar eu îți dedicam fiecare poezie, fiecare scrisoare, fiecare gând, fiecare secundă, fiecare bătaie a inimii. Este dor? Este durere? Sau este iub... Doamne, nu știi ce-i cu mine, parcă înebunesc! Unde este femeia în toată firea pe care o știam? Nu, nu, nu, revino-ți, revino-ți! Ce e mai trist decât o femeie singură fără familie și prieteni? O femeie ce se pierde în gânduri sumbre, o femeie care se întoarce acasă în umbra tăcerii și care nu mai poate da timpul înapoi. Sunt menită să rămân singură din clipa în care m-ai părăsit. Totul are un început și un sfârșit. Cine m-ar contrazice înseamnă că trăiește doar la suprafață. Sau poate dorește să se amăgească. Câteodată facem sacrificii pentru ai vedea pe cei dragi nouă bine, dar când vezi că devii pe zi ce trece doar un mijloc de rezolvare a problemelor, începi să-ți dai seama ce valoare ai avut de fapt în ochii lor. Îți aud adesea piesele la radio, sunt foarte interesante, nu coincid cu modul în care mi-ai spus că ai fi vrut să sune când erai doar un visător. Mă rog, erai un tânăr de 18 ani, chiar tu spuneai că nu suntem suficient de maturi să știm exact cum vrem să arate viitorul nostru. Off, câteodată mă pierd singură în emoțiile mele în aceste povești, în aceste basme. Oare există iubire cu final fericit? Oare există oameni care să-ți dorească cu adevărat binele? Chiar și în omul cel bun sălășluiește o parte întunecată care dorește și tânjește să facă rau. Dar la tine niciodată nu m-am

așteptat, nu m-am așteptat să plec fără să spui nimic, fara să spui măcar un la revedere. Durerea asta mă ucide, zi după zi. De ce mă lași să mor? De ce mă lași să mă scufund? Ce trebuie să fac să fiu liberă din acest amar? Hipnoza acelei priviri încă mă face să te port în amintiri după atâta vreme încă te mai doresc, chiar dacă te urăsc. Te urăsc! Nu ai fost un om bun, ai fost un om, un om, ai fost, ești un om rau! Prin dulci vorbe și sărutări m-ai fermecat iar cu ochii aia albaștri ca oceanul mai înecat. Valuri, valuri albastre deschis, bleo intens. Valurile, valurile teucid iar apoi te lasă la mal, valuri furtunoase m-au luat și m-au purtat pe al morții drum. Acum hoinăresc ca un pribeag, fără casă și fără drum. Cumva încă țin în mână harta spre inima ta. Era ceva în privirea ta care mă ținea, ceva care și acum mă ține. Ciudat cum după 15 ani îmi pot aminti cu exactitate ochii tăi. Zâmbește îndurerată. Ai fost prima mea întâlnire cu un înger. Un înger blond, cu ochii albaștri ca două inimi ale oceanului, două diamante sclipitoare, doi ochi ca două întrebări. Câteodată vedeai în ei lumina, câteodată bunătate, dar niciodată ură. Aveai lacrimi de înger. Fiecare biluță de apă sărată ce se scurgea din ei îți face sufletul să tresară, îți trezea o neliniște... În privirea ta se vedea cerul curat, fără nici un nor, curat și sclipitor. Încerc să mă împac cu gândul că nu mai ești lângă mine și că nu vei mai fi, am început parcă să mă obișnuiesc, parcă pentru o clipă eram gata să te las, dar de fiecare data era ceva ce-mi amintea de tine. Timpul le rezolvă pe toate. Dar dacă nu le rezolvă? Dacă nu vreau să las timpul să rezolve nimic? Au trecut ani și ani, au trecut gânduri, dar iată-ne aici, după aproape două decenii, iată-ne aici unul în fața celuilalt. Tu pe scenă, strălucind, plin de extaz, tipologia omului perfect, aranjat și bine pus la punct. Iar eu doar un biet cetățean care a intrat întâmplător într-o cafenea cu muzică live. O femeie singura, înadusita de tristețea trecutului... și a prezentului... și a viitorului. Stăteam la masă și dintr-o dată observ cum un bărbat galant se așaza la pian și cânta. Erai îmbrăcat cu un costum negru, o cămașă călcată minuțios, o cravată neagră catifelată și o pereche de pantofi perfect lustruiți. Mereu ai spus că vrei să fii genul de cântăreț nu foarte formal, urai să porți cămașă, aveai mereu un aspect haotic, un haos organizat. Îmi amintesc cum îmi treceam mâinile prin părul tău auriu și moale, îmi amintesc cum te priveam de fiecare dată că și cum ar fi fost ultima oară, neștiind că în aceea seară de joi era chiar ultima oară... M-am trezit vineri dimineață cu o scrisoare pe pragul ușii. Era o scrisoare de la tine . „Draga mea Lily, vreau să-mi urmez visul, vreau să compun muzică și să ajung cântărețul care mereu m-ai încurajat să devin. Vreau să te fac mândră. Plec în America vineri dimineață. Nu am știut cum să-ți spun până acum, nu am vrut să suferi. Nu puteam să-ți privesc ochii lăcrimând. Iartă-mă, o să-ți scriu în fiecare zi, voi găsi o cale să funcționeze, promit! Iartă-mă te rog. Cu drag, Alan" (pauză lungă, sumbru).

Alexia Ibănescu

Nu mi-a mai scris niciodată de atunci, (îndurerată) nu s-a ținut de promisiune.

(pauză, cu glas plin de tristețe) L-am iubit...(îngândurată) În preajma lui toate cuvintele zburau spre cerul sufletului însorit, era ca o primăvară, dar când a plecat, inima mea a încetat din a mai înflori (pauză lungă). Am fost doi oameni diferiți, pentru mine gândul ca voi fi alături de el era mult mai arzător decât împlinirea profesională, dar pentru el cariera era totul. (își drese glasul) Nu te-am recunoscut din prima, nu te uitai la mine, dar în momentul în care ți-am zărit ochii, inima mea a luat-o la goană, amintirile s-au răscolit. (cu durere) Fără lacrimi, fără zâmbet în ochii tăi. Doar durere. Răceală, ca două stele înghețate. În ei este imprimată o tristețe profundă, privindu-i am observat pentru prima oară că timpul curge ireparabil. În ochii aceeia albaștri am auzit primul cântec de dragoste, primul strigăt, și...atât. (pauză) Doar întunericul începutului. (cu privirea în pamant) Am fugit, chiar dacă a venit după mine, nu m-am uitat înapoi. Nu voiam să-mi mai fac rău. (cu fața la public) Astăzi am decis să îngrop aceste amintiri, m-am săturat să trăiesc așa, sunt prizoniera gândurilor mele, sunt prizoniera amintirilor mele, vreau să o iau de la început. (zâmbește) Așa că, tratați-vă bine, luați-vă timp pentru voi, deschideți ochii, chiar dacă credeți că îi aveți deschiși și trăiți, (deschide radioul și începe să danseze) așa cum de acum sper că o voi face și eu! (cântă) Valurile, valurile m-au ucis și apoi m-au reînviat.

(Personajul continuă să danseze în lumina lunii, își închide ochii și cântă râzând, cortina se trage încet)

BELEI MIRCEA DARIUS
CLASA a IX-a, COLEGIUL TEHNIC „ D. GHICA”, COMĂNEȘTI
PROF. COORD. MUNTEANU SILVIA MARIA

Ochi asfixiat

Ochi,
Dintr-o privire mă pun în genunchi,
Mari, verzi, mărgelați.
Pentru mine sunt ochi fermecați!

Ochi!
Inima-mi zvâcnește,
Privindu-te din orice unghi.
Mă comport bizar, nebunește!

Ochi.
Mă simt protejat, captivat,
Dar și întemnițat
De-un deochi,
Afectat.

Ochi...
Doar dintr-un ochi,
Ai pus țintă pe inima mea,
Dintr-un singur ochi,
Mi-ai îmbobocit sufletul ce se ofilea...

Ochiule,
Nu știi ce vreau și ce simt
Sunt sufocat ca de-un corset strâmt!
Aș vrea să mă gălesc,
Iar în al tău ținut să mă regălesc...

Ochilor,
V-aș admira pentru totdeauna „chipul”,
Pupila, pleoapa, chiar și genele și irisul,
Vrăjit, captiv cu timpul,
Mi-ați înfunda abisul!
Sau mi-ați repezi apusul...

BOGEA DAVID

**CLASA a X-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR”, ONEȘTI
PROF. COORD. MILOIU RALUCA**

Ochii sunt niște cadouri

M-am trezit. Primul lucru pe care l-am văzut, cu ochii mei a fost întuneric. Am uitat să-mi dau jos masca de dormit. Când am dat-o jos, am văzut... tot întuneric. Ar trebui să deschid jaluzelele. Când le-am dat la o parte, m-am uitat pe geam și am văzut... din nou întuneric. Am concluzionat că era ora patru dimineața. Am tras jaluzelele, mi-am pus înapoi masca de dormit și am închis ochii. M-am culcat imediat.

Asta da început de compunere!

Când m-am trezit la ora nouă dimineața, ca orice adolescent normal în timpul vacanței de vară, am simțit ceva, ceva ce foarte mulți din societatea noastră simt și în ziua de astăzi: durere. O durere care poate fi descrisă doar într-o singură propoziție foarte simplă: ochii mei mai aveau puțin și își dădeau demisia.

M-am dus în baie și m-am uitat în oglindă. Nu puteam vedea nimic. Corpul meu a devenit doar o mare adunătură de culori care se amestecau cu peretele albastru din spatele meu. Mai aveam puțin și leșinam pe podeaua rece a băii. Am ajuns la o concluzie foarte importantă: „Am uitat să-mi pun ochelarii!”

După ce m-am întors în baie, am pus ochelarii și am văzut că ei erau ca roșia coaptă. Asta nu a fost deloc o comparație bună. Oricum, după ce m-am uitat timp de treizeci de secunde în oglindă, mi-am zis: „O să îmi continui programul zilnic ca și cum nu s-a întâmplat nimic, iar cel mai probabil, durerea asta o să mă bântuie toată ziua”. Câteodată nu-mi place să am dreptate.

M-am dus în bucătărie, unde mama mea făcea niște ochiuri. Se vede că vreau să rămân în temă. Am mâncat micul dejun și în timp ce spălam vasele, mama îmi spune:

—Nu ai uitat că astăzi este ziua...

—Curățeniei, credeai că o să uit, nu-i așa? Dacă vrei să știi, nu sunt o persoană atât de incompetentă...

—Am făcut curățenie ieri când nu erai acasă. Eu vorbeam despre ziua de naștere a Elysei. Ai uitat că astăzi este ziua ei, n-am dreptate?

—Bineînțeles că nu am uitat... ce prieten aș fi dacă aș uita așa ceva... am cadoul pregătit... știi unde își sărbătorește ziua... primul lucru pe care l-am făcut când m-am trezit a fost să-i spun „La mulți ani!”... de ce îmi pui atâtea întrebări?... mă duc în camera mea acum.

Nu cred că trebuie să mai explic ce am uitat. Odată ajuns în cameră, am început să mă agit timp de un minut. După ce m-am calmat, am luat telefonul și am început să caut pe internet „cadouri perfecte pentru fete ciudate”.

Ar trebui să o prezint puțin pe Elyse. Structuri pentru text descriptiv primite de la doamna mea de română în clasa a cincea, nu mă lăsați acum!

Elyse este cea mai bună prietenă a mea. Am fost colegi încă din clasa întâi, dar am început să devenim amici buni în clasa a patra, când am aflat că amândurora ne place moda. Ușor-ușor, am devenit prieteni foarte buni. Ea este înaltă, are părul brunet, nasul destul de mare și ochii albaștri.

Deși mă dureau ochii destul de tare, iar ecranul telefonul nu mă ajuta de loc, am continuat să caut pe internet ce cadou ar trebui să-i cumpăr. Anii trecuți i-am luat de fiecare dată o cană cu un text inspirațional, dar anul acesta vreau să-i ofer ceva ce nu o să se spargă când nu sunt atent. Până la urmă am găsit exact ce îmi trebuia: o colecție de ochi de sticlă. Bine, având în vedere că sunt din sticlă, ea tot poate să-i spargă, dar nu o să-l mai lovească de podea, fiindcă sunt sigur că o să-i placă acest cadou.

Acum a mai rămas doar o singură problemă, dacă aș comanda această colecție de ochi de sticlă de pe internet, ar dura cam o săptămână să ajungă la Elyse. Deși nu sunt cel mai punctual om de pământ, prietena mea este și nu ar sta bine ca darul ei să vină atât de târziu.

Aș fi dorit să stau ceva timp să mă gândesc la o modalitate prin care aș face rost de o colecție de ochi de sticlă, dar durerea din orbitele mele era prea insuportabilă. Până la urmă...m-am hotărât să cumpăr niște picături de ochi, apoi să construiesc un plan ca cele din filme, intitulat: „Căutarea ochilor cadou”. Ar fi trebuit să mă fi gândit la un nume mai bun.

După ce am luat un ciocan, pe care l-am primit în dar de la sora mea, am spart pușculița în formă de melc, cadou de Crăciun de la un coleg de clasă, și am ales banii reali de banii falși, pe care mi i-a oferit un prieten, și am plecat la farmacie. Se pare că multe persoane pe care le cunosc sunt ciudate. Oricum, în timp ce mergem spre destinația mea, am observat ceva cu ochii mei roșii și lăcrimați. Era un anticariat, care în spatele geamului vitrinei se afla ceva. O să aștept câteva se secunde ca să ghiciți ce am găsit...

Ei bine, se pare că nu mai trebuie să învăț să sculptez ochi realiști din plastilină. I-am luat cât de repede am putut și am fugit spre casa Elysei, unde am realizat două lucruri. Unu - am uitat să iau picăturile de ochi, și doi - mi-am amintit că ea nu își sărbătorește ziua acasă, ci la bunicii ei, dintr-un motiv pe care nici acum nu vreau să-l știu.

După ce l-am convins pe tata să mă ducă la petrecere, primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg direct la sărbătorită. I-am zis:

—La mulți ani!

—Sunt surprinsă că ai venit. Credeam că ai uitat din nou. Mai aveam puțin și îmi trimitem rața de companie la tine acasă ca să-ți amintească ce zi este astăzi.

—Știi foarte bine că Ochișori nu mă place. De fiecare dată când mă vede, sare pe mine.

—Totuși este foarte eficientă pentru o rață pe care o pun să-i amintească prietenului meu că este ziua mea.

—Vai de mine, încă o cană cu un mesaj motivațional, mă duc până în casă să o pun la un loc s unde nimic nu se va întâmpla...

—Nu ți-am mai luat o cană de data asta.

—Poftim, continui să mă surprinzi. Ce mi-ai luat?

—Uite, privește și pun pariu că vei spune: „Nu-mi vine să cred, chiar mi-ai luat așa ceva, ești unul dintre cei mai buni prieteni ai mei”.

—Nu exagera, eu nu vorbesc așa... Nu-mi vine să cred, chiar mi-ai luat așa ceva, ești unul dintre cei mai buni prieteni ai mei... urăsc când ai dreptate!

—Și eu...

—Sunt foarte bucuroasă că mi-ai luat această colecție de ochi de sticlă! Lasă-mă să ghicesc, i-ai luat de la anticariatul „Les yeux rouges”.

—De unde știai asta?

—Fratele meu lucrează acolo. Voiam să cumpăr această colecție când aveam suficienți bani. Mulțumesc foarte mult că i-ai luat pentru mine!

—Cu mare plăcere!

—Apropo, observ că sclerotica ochilor tăi este cam roșie. Dacă vrei, pot să îți dau o sticlură de picături de ochi. Mie nu îmi mai trebuiește, deci poți să o păstrezi.

—Mulțumesc foarte mult. Și... dacă vrei să știi...

—Nu o să le folosești acum, fiindcă vrei să te bucuri de petrecere. O să ți le pui diseară și ca să nu uiți, o să-ți scrii pe un bilețel „Nu uita de picături!”.

—Mă cunoști mult prea bine.

—Știu, acum... hai la petrecere!

—Așteptă-mă!

După ce s-a terminat petrecerea, l-am convins pe tata să mă ducă înapoi acasă, am mers în camera mea, mi-am pus picăturile pentru ochi și... m-am simțit mai bine. Nu după mult timp m-am așezat în pat, gândindu-mă: „I-am oferit prietenei mele niște ochi de sticlă. Presupun că ochii pot fi și ei un cadou”. Mi-am lipit capul de pernă, sperând că nu o să mă mai trezesc atât de târziu cum am făcut la începutul acestei zile.

M-am trezit. Primul lucru pe care l-am văzut cu ochii mei a fost... întuneric... Am uitat să-mi dau jos masca de dormit. Când am dat-o jos, am

văzut... tot întuneric. Ar trebui să deschid jaluzelele. Când le-am dat la o parte, m-am uitat pe geam și am văzut... din nou întuneric. Am concluzionat că era ora patru dimineața. Am tras jaluzelele, mi-am pus înapoi masca de dormit și mi-am închis ochii. M-am culcat imediat.

Acesta este un alt sfârșit potrivit de compunere...

BOT LUIZA GESICA

**CLASA a XI-a, COLEGIUL „MIHAI EMINESCU”, BACĂU
PROF. COORD. ANDRIOAIE ANA MARIA**

Eu doar refuzam să văd

Văd nimic, dar în același timp, văd totul. Văd cum viața îmi trece prin fața ochilor, dar orice fac pare a fi zadarnic. Nu îmi pot da seama ce m-a adus în acest punct, dar simt cum eforturile mele nu contează nici cât negru sub unghie. Deschid ochii minții și realizarea mă izbește crunt. Eu m-am adus în această stare. Propria-mi persoană îmi este dușman. Am văzut totul dintotdeauna, dar n-am făcut nimic, iar acum privesc neputinciosă la propriul meu viitor ruinat, la visurile mele la care am renunțat pentru a te face fericit. Dar oare așa să fie? Oare chiar nu pot face ceva pentru a-mi schimba destinul? Nu cumva observarea propriilor limite este ceea ce mă limitează? Oare nu faptul că văd această lume a violenței și intereselor ascunse e ceea ce mă sperie, de fapt? Acum nu vreau să mai văd, căci tocmai faptul acesta m-a făcut a descoperi o lume meschină în care nu vreau să mai trăiesc, dar nici nu vreau să o părăsesc. Observ schimbarea, dar toată făptura se teme de a o distinge cu adevărat, căci ei au ochi, însă cu tristețe remarcă că nu îi folosesc cu adevărat. Văd totul, dar, în același timp, nimic. Te scrutez atent, mă ocheschi, aidoma. Caut să dezleg misterul ființei tale complexe, dar deși cred că observ totul, nu observ nimic, căci în decursul următoarelor minute, ce par a fi ore fără sfârșit și ce nu par a se mai scurge, îmi demonstrezi contrariul a ceea ce eu descoperisem în tine ca persoană. Privirea-ți blândă îmi aruncă o căutătură dizgrațioasă. Mii de gânduri și întrebări gonesc prin creierul meu extenuat de atâta analiză a lumii exterioare. Mă uit în continuare în ochii tăi câprui deschis, dar când o rază de soare cade pe fața ta perfectă, te observ mai bine. Ochii-ți sunt verzi, iar chipul tău fără de cusur are o cicatrice deasupra sprâncenei, iar sub cele două smaralde strălucitoare pielea ți-e vânăță de la oboseală. Vreau să te citesc mai bine, să te descopăr trup și suflet,

dar pleci fără vreo explicație. Smaraltele devin cărbune. Pari vizibil iritat fără un motiv aparent. Aparențele înșală. Acum te văd altfel, dar defectele pe care azi le-am întrezărit în tine te fac mai uman, mai apropiat de persoana mea, în care dăinuie imperfecțiunile. Nu mai ești reprezentarea perfecțiunii, dar nu ai căzut de pe pedestalul pe care te-am ridicat cu mult timp în urmă, atunci când mi-ai zâmbit întâia oară. Acum privesc contemplativ către cerul limpede și nu pot face decât a derula în minte toate imaginile cu tine. Remarc norii de pe bolta cerească, realizând că Demiurgul încearcă să îmi arate un mesaj. Văd chipul tău într-unul dintre nori. Oare îl vezi și tu pe al meu când zărești firmamentul? Poate te gândești la mine când luna se ivește, dar cred cu tărie că remarci mai cu seamă stelele. Mă uit la pozele tale în timp ce în surdina se aude trupa “New West” cu piesa “Those eyes”. Sesizez din nou acei ochi de care cândva m-am îndrăgostit iremediabil. Mi-e dor de ei. Ochii tăi sunt culoarea mea preferată. Privind în ei m-am pierdut ca într-o pădure veșnic verde. În ei ascunzi mistere, dar, acum, cel mai mare mister e de ce nu mă mai iubești cum o făceai cândva. De ce nu mă mai privești cum o făceai? Rup toate fotografiile în care îți întrezăresc chipul, iar pe obraji îmi curg lacrimi amare. Închid ochii. Pun geană peste geană, iar imaginea ta distorsionată nu mă mai invadează. Un val de obscuritate mă învăluie. Îi deschid, iar razele calde și blânde ale soarelui îmi brăzdează fața. Mă uit în trecut împotriva voinței mele și retrăiesc fiecare moment care m-a adus în acest punct. Negru, doar negru, care nu pare a se sfârși. Într-un infinit de posibilități, constat că acestea se limitează doar la întunecime. Oare astfel se simte a fi orb de-a dreptul? Dacă am orbit într-adevăr, nu pot decât să mă rog ca acest blestem să fie luat de asupra mea, însă, într-un moment de străluminare divină, înțeleg că dorința mi s-a îndeplinit. Dacă te poți gândi la ceva, îți poți imagina acel ceva, se spune că se poate înfăptui, dar ghidată de acest principiu, am orbecăit îndelung în Universul nemărginit al firii tale, văzând un viitor alături de tine, însă constat că unele idealuri sunt nerealizabile. Umblu bezmetică printre umbre și deodată sunt izbită de o ambiție nestăpânită de a îmi accepta soarta nefericită care s-a abătut asupra mea și de a învăța a trăi astfel, în speranța că într-o zi îți voi edea chipul acela încântător din nou, chiar de ar fi să fie ultima dată când voi vedea ceva.(...)

BRAN BIANCA-IOANA
CLASA a XI-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. POMPILIA POSTELNICU

Lumina Ochilor

Fata nu mai trecuse niciodată prin asta. Era pentru prima oară când participa la o înmormântare. Clopotele răsunau în întregul cimitir, iar ploaia mărunță cădea peste pietrele funerare, făcându-le să arate și mai deplorabil. Copila era înlemnită lângă părinții ei, nevenindu-i să creadă că se află acolo, că asta se întâmplase. Timpul se scurse, iar odată cu acesta și bătăile de inimă ale bunicului său. Tot ce mai rămase din el erau veșmintele negre, apretate, piele albă, ca de porțelan și ochiul de sticlă ce încă părea viu, netulburat de soarta amară a purtătorului.

Copila îi ducea deja dorul, îi lipseau poveștile sale din război, serile lungi în care stăteau în salon cântând împreună la pian, plimbările cu caii pe domeniu, dar ce îi lipseau cu adevărat erau poveștile despre bunica sa, pe care nu o cunosc niciodată.

Îi vizita des conacul din mijlocul pădurii, înconjurat de brazi, liniște și trandafiri. Un labirint imens de spini și flori împrejmuia casa, în mijlocul acestora aflându-se o fântână arteziană ce întruchipa o divinitate feminină, dominând peste casă, apărând-o ca un vechi erou grec. Cel mai adesea stătea în biroul bunicului, simțindu-se mult mai aproape de el aici, din cauza hărților vechi ce îl pasionau și a parfumului de cărți vechi și praf de care era mereu înconjurat.

Într-una din vizitele ei, îi atrase atenția o cutie de pe raftul cu cărți despre anatomie, ce nu o mai observă până atunci. O deschise temătoare descoperind înăuntru colecția de ochi de sticlă a bunicului, fiecare unic, fiecare de câte o nuanță diferită, unul la fel de albastru și de adânc ca marea pe timp de furtună altul la fel de negru ca abanosul, culorile îmbibând sticla la nesfârșit. Fata îl ridică pe cel căprui, pe care bunicul îl purta cel mai des, fiind perechea celui alt. Examinându-l, atentă fiind la valurile de ambră ce dansau în jurul pupilei, tresări când în spatele ei o fereastră se trânti. Scăpa ochiul dar acesta nu se spărsese, se rostogoli în chenarul de lumină creat de razele soarelui ce pătrundeau prin fereastră. Copila se aplecă după acesta dar observă că lumina ce trecea prin prismă începe să prindă formă și să se materializeze pe podea. Chenarul de raze alcătuia încet încet o imagine

mișcătoare a unei săli de bal în care candelabrele de argint sclipeau stins, ferestrele înalte înfățișând gradina scăldată în lumina străvezie a lunii . În centru imaginii se compunea subtil, înecată în lumină și bijuterii, o siluetă mladioasă a unei femei tinere, cu părul creț împletit într-o coafură elaborată prinsă în piepteni de aur. Dar, ce îi atrase atenția fetei nu era rochia de brocart negru bătută cu pietre prețioase sau colierul de perle sidefii de la baza gâtului, ci fața persoanei. Era luminată de un zâmbet larg, cald, bucuria citindu-i-se în ochii verzi și în ridurile de lângă aceștia. Era bunica ei. Vie, cum nu o cunoscuse vreodată, împreună cu bunicul. O privea din perspectiva bătrânului, prin ochii lui, de parcă înregistrase fiecare clipă alături de ea. Era fascinantă de procedeu, de vioieșia și viața pe care o emana bunica, de parcă nu ar fi fost niciodată bolnavă și împovărată de plecarea soțului ajuns acum acasă din război. Petrecu minute în șir uitându-se prin cadran, cunoscându-și bunica prin prisma din globul ocular.

Descoperi că sala de bal e încăperea pe care bunicul o păstra ferecată, departe de restul lumii și că statuia din grădină reprezenta soția acestuia. Deschise larg ferestra ce dădea spre labirintul de spini ce proteja fântână crăpata de timp și invadată de iederă, în centrul căreia se odihnea statuia neatinsă. Se cățără pe construcția de marmură și atinse chipul femeii, iar un sertar în spatele capului, în lobul occipital, se deschise.

Conținea o cheie mătuită de utilizare, cu model floral în spate. Fata își plimbă degetele peste ea, atentă să nu se destrame sub atingerea ei. O luă timidă în mâna-i delicată și coborî de pe statuie. Știa ce încuietore putea deschide. Se îndreptă cu pași mici spre camera încuiată. Ajunsă acolo așteptă, de parcă bunicul putea apărea din clipă în clipă să îi spună că nu are voie acolo, dar nu se întâmplă, el nu mai era aici.

Împinse cheia în broască, ușa deschizându-se cu un scârțâit surd. Sala de bal era îmbrăcată într-o lumină verzuie, provenită de la sute de sfere identice cu ochii bunicii. Fiecare înfățișa o amintire, o poveste cu ea din punctul de vedere al bunicului. Privi în cea mai apropiată, un val de căldură revărsându-se din prisma. Înfățișa o imagine a bunicii lângă un lac într-o zi toridă, jucându-se cu un cățel pufos ce îi fură pălăria. Imediat lângă plutea din sfere o melodie lină suavă, lumina dinăuntru alcatuind femeia în timp ce fredona lin, țesând în fața unui șemineu. O alta o arată îmbrăcată toată în alb așezată în fața unei arcade de flori. Putea să le privească din sfere sau, odată atinse, să le poarte cu el în orbita goală, având mereu asupra lui imaginea bunicii.

Ajunsă în centrul încăperii văzu cel mai mare glob dintre toate. Acesta parcă absorbea lumina din jurul său, emanând durere și furie. Era din ziua în care bunica murise, măcinată de boala pentru care bunicul s-a învinovățit toată viața. Îi trimisese o scrisoare în timpul războiului în care o anunța ca și-a pierdut ochiul și jumătate de față, aceasta fiindu-i distrusă de către un glonț de calibru mare, medicii așteptându-se să nu supraviețuiască. Îi spusese că avea să moară, iar inima bunicii cedase puțin câte puțin până când soțul ei ajunse acasă un an mai târziu găsind-o bolnavă la pat din cauza amărăciunii.

Fata știa că nu fusese vina lui, că scrisorile trimise de acesta nu fuseră expediate, că nu putuse să ajungă mai repede din cauza rănii. Bunicul nu avea pentru ce să se învinuiască, și cu această convingere copila atinse sfera. Aceasta licari iar conținutul se schimbă. Lumina alcătuia acum înmormântarea bunicii, leită cu aceea a soțului ei. Clopotele răsunau printre marmură și morți, o ploaie aprigă de această dată râpâia pe crucile decedaților. Un cortegiul tăcut înconjura sicriul. Înăuntru, femeia, era doar porțelan și buze vinete și ochi palizi, tulburați. Capacul sicriului se închise cu un sunet surd, iar fata își văzu bunica pentru ultima oară.

CARZOL LAURA
CLASA a IX-a, LICEUL TEHNOLOGIC DE INDUSTRIE
ALIMENTARĂ „TEREZIANUM”, SIBIU
PROF. COORD. IANCU IULIANA

Văzul

Locul omenirii e în palmele stelelor
Ce sar fără odihnă
pe culoarele minții universale.
Ochii pătrund acolo
unde se termină speranța.
O, ce lumină obscură se arată
la orizontul pustiului.

Ființa depășește obstacolul vederii.
De ce? Pentru că totul se transformă
într-un arbore al începutului,
Ce repetă neajunsurile existenței.
Creatorul privește mâhnit
micile vietăți care se muncesc.
Drumul trăsurii este oprit de caznele generațiilor
ce devin verigi ale omenirii.

Călătoria te renaște,
se termină cu un suspin,
Bucuria își cere propriile sacrificii,
absolutul pare o amăgire.
O speranță ce nu se supune îndoielii,
Ci se confundă cu visul
abia perceput la mijlocul lumii.

CAZACU DELIA-ELENA
CLASA a XI-a, C. N. „M. EMINESCU”, BOTOȘANI
PROF. COORD. CONDURACHE ADELINA

Ochi de stea

Am privit în ochi o stea
Mi-am văzut visul în ea.
I-am șters lacrima cu mâna
Acum pentru totdeauna.

Steaua mea cea norocoasă
Cu privirea prea frumoasă,
Să-mi clipești din ochi de zi
Pururea și-n fiecă zi.

Privirea blândă a ta
Să-mi poarte norocu-n ea,
Să-mi veghezi destinul meu
Să-mi fii aproape mereu.

CHIRICEA MIRUNA ELENA
CLASA a IX-a, C. N. PEDAGOGIC „ȘTEFAN CEL MARE”, BACĂU
PROF. COORD. SOLOMON LĂCRĂMIOARA

Ochii tăi

O să fiu sinceră,
de când te-am văzut
nu am mai putut să ma gândesc la ceva
înafară de ochii tăi.
Misterioși; întunecați ca noaptea,
Dar strălucind mai puternic decât Soarele.
În momentul în care lumina
îți mângăie ai tăi ochi
niște valuri arămii se arată,
de parcă s-ar ridica niște munți aurii

acoperiți de păduri din aramă
și izvoare de miere.
Aș vrea ca reflexia mea
să trăiască veșnic în paradisul din ochii tăi.

CIOSNAR TURCU CATINCA-ELENA
CLASA a IX-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. POSTELNICU POMPILIA

Hades & Persefona

- Scena 1-

(Regatul lumii de apoi)

(Intră Hades, înflăcărat, implorând după Persefona)

Hades: Persefona, hai ascultă, te implor măcar o dată, fii doar mie destinată. În Nyse te rog nu te-ntoarce, e deja lumină acolo, locul freamătă de viață, stai aici, căci totu-i gheață ! Este frig și e tristețe, stai aici, dă-le culoare, fă ca viața să tresare ! Te implor, măcar ascultă, nu fii tu atât de crudă !

Persefona: Crezi tu c-aș lăsa eu toate, nu Hades, chiar nu se poate ! Crezi că nu știi c-ai fost vrăjit, de-o săgeată nimerit si te-ai dat tot peste cap, de-Afrodita încercat ? Ce simți tu chiar nu există, într-o vrajă inima ți-e prinsă în hipnoză si hazard. Chiar crezi tu c-aș sta cu tine, aici, în nenorocire ? Să nu crezi c-aș sta cu tine, plin de umbre si suspine ! Căci de tine eu știu multe, fără inimă, asta ești ! Ești meschin si odios, crud si rece, nemilos. Cum să pot trăi eu oare c-o asemeni arătare ?! Zi-mi tu, Hades, cum pot eu ?

Hades: O dar știu, si rău îmi este că si ție ți se pare că n-aș fi demn de iubire sau de a ta scurtă privire. Însă, crede când îți spun, că tu dacă ai rămâne, numai cât si pentr-un an eu ți-aș da chiar tot ce am. Știu ce crezi, ce-ai auzit, știu că-i greu să fii iubit, dar sunt sincer, recunosc, nu săgeata mi-a întors toate gândurile pe dos ! Mințile mi le-ai sucit, gânduri vagi mi-ai înrodit, de săgeată nimerit, însă doar ai tăi ochi, profund ei m-au cucerit !

Persefona : Șoapte dulci si vorbe-alese, doar de tine înțelese, nu mă mișcă nici un pic, gându-mi este neclintit. Nici să-ncerci nu ai putea să mă păcălești pe mine, te cunosc de ani de zile !

(liniște)

Hades : Mă cunoști ? Cum mă cunoști ? Doar din vorbe și-auzite, ce știi tu, nu știi nimic...

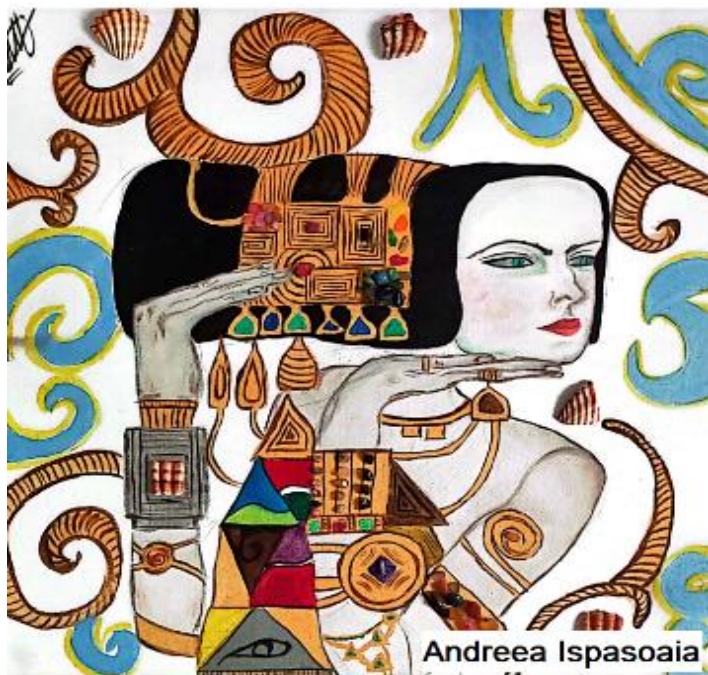
Persefona (îl întrerupe) : Ce știi e de ajuns ! Nu mai vreau nimic în plus, nici o vorbă, nici o șoptă, nici un altfel de-altă faptă...

Hades : Persefona...

Persefona : Taci și nu mă mai chema! Numele nu mi-l roști, șoapte dulci nu mi mai șopti; nu-s a ta, nu ești al meu și așa va fi mereu !

Hades : Nu-s cuvintele tale, sunt doar gânduri de-ntristare ! Le cunosc, le știi prea bine, vin când mă gândesc la tine...Ele îmi spun că al tău suflet curat nu m-ar lua în veci de bărbat!

(Persefona decide să nu mai spună nimic și se îndreaptă către grădina infernului)

-Scena 2 –

(Intră Persefona în grădina infernului)

(Intră Hades, ajungând-o din urmă)

Hades: Persefona, hai, așteaptă.

Persefona: Nu aștept, n-am ce aștepta, s-a spus tot ce s-a dorit.

Hades: Nu, nu tot.

Persefona (furioasă, oprindu-se în fața rodiului) : Hades, pleacă ! Pleacă, du-te !

Hades : Unde să mă duc ? N-am unde, unde tu nu ești, nimic bun nu poate fi, numai umbre și stafii.

Persefona : Spune-mi, Hades, ce vrei tu ?

Hades : Dragă fată, eu pe tine te doresc, să-mi fi mie destinată !

Persefona : Ai mai zis asta o dată...

Hades : Eu știu bine ce am zis, crede însă când îți spun, că nu este din adins. Să fi vrut să fi-ncercat, ai tăi ochi n-aș fi uitat. Vezi tu, dragă Persefona, ai ceva ce îmi lipsește, ce-al meu suflet își dorește. Suflet ca al tău curat eu nu am, nici n-am avut, însă acum nu e la fel, îl simt cald și-atât de greu.

Persefona : Hades, ce-aș putea avea eu oare de-ți dorești cu așa ardoare ?

Hades : Ochii și-o așa privire n-am văzut eu la o mie ! Codrii fremătând de viață ce-s pictați cu o nuanță de caise și dulceață de trandafiri înbujorați, în răstimpuri legănați. Peridote și smaralde, cuarțuri verzi, de zei visate și luceferi străvezii, toate-s pale, neînsemnate, toate-s sticle timpurii. Numai tu mereu lucești, niciodata nu te stingi, niciodata nu pălești. Știu, în mine n-ai putea zări nici o căldură blândă, fină nici vreo rază de lumină. Nu am eu, nici n-am avut...

Persefona : Hades, tu nu știi nimic ! Nu am vrut eu să-ți arăt, nu am vrut nici să te văd. Însă acum că te privesc, n-aș putea să mă prefac, știu acum că nu am leac, știu, nu am chair n-am de ales! Hades, nu știi cât zăresc în tine ce-mi doresc doar pentru mine!

Hades : Ce-ai putea vedea tu oare, într-o asemenea-arătare ?

Persefona : Ce să văd ? Cum ce să văd ? O asemenea privire n-am văzut eu la o mie. Rodii coapte, suculente, prinse-n focuri contingente n-am văzut așa lumină, așa caldă, așa fină. Doi luceferi auriți în rubine poleiți, două rozenflăcărate, amintind gânduri uitate, purpură pe cer dansând, al meu suflet luminând.

Hades : Nu pricep, chiar nu pricep...Dup-atâta încercare, dup-atâta apăsare, tu mă vrei..., m-ai vrut mereu. Să cred însă îmi e greu, c-o ființă așa ca tine ar fi c-unul ca mine.

Persefona : Te înșeli, te-nșeli amarnic, nu a fost totul fățarnic, eu te-am vrut, te vreau pe tine, fără aur și rubine ! Suflet cum spui tu umbrit, eu îl vreau, să-l ocrotesc să-l țin cald, înfierbântat numai mie destinat.

(O rodie cade din pom între cei doi)

Hades (se apleacă și ridică rodia) : Atunci este stabilit, gândul fie neîndoit și voința neschimbată pururi, veci neclătinată. Fie rodiul să ne fie martor acum și pe vecie, până ce vom deveni două semințe vișinii.

(Îi oferă o sămânță)

Persefona : Fie-așa pe veci și-n pururi, lângă tine eu să stau, în a mea grijă să te am, tu să stai să mă păzești, inima să mi-ocrotești...

(Cei doi părăsesc grădina cu rodia în mână)

CIUDOR ANTONIA BIANCA

CLASA a XII-a, LICEUL CU PROGRAM SPORTIV „NADIA COMĂNECI”, ONEȘTI

PROF. COORD. CALAPOD ANDREEA

Când clipește universul

Acel douăzeci și patru calendaristic, adormit în ultima frunză despărțită de ramura castanului de pe starda Trandafirului, ce sărutase sfielnic răcoarea asfaltului, cuprinse luna toamnei și umbrea amarul lunii noiembrie cu simplul ecou al întrebării: „*Oare câte culori avea paleta marelui Picasso?*”.

Cine avea să știe? Și chiar de ar fi fost închinat răspunsul unei astfel de curiozități, nu reprezenta mai mult decât cadrul dilemei adevărate - un epilog născut pentru o povestire cu paginile prologului încă nefinalizate, autorul contemplând zadarnic asupra primului rând, împrejmuț de puncte de suspensie: „*Dar oare, câte culori să aibă paleta unei vieți?*”.

Artist șovăielnic și adormit în sine, omul, în felul său de a fi, omite adesea că pânza vieții este încadrată de o ramă și este unicată, însăși prin modul său îngust și firav, concentrându-se obsesiv, în tot acest timp, pe instrumente iluzorii. Majoritatea „pictorilor gri” ai societății nici măcar nu au cerut să fie creatori în lume, trezindu-se, mai apoi, în solitudinea și vidul țesăturilor timpului. Astfel, omul, în toate gândurile sale, va rămâne tot singur.

Pensulele moi se vor răsfrânge în particule de apă și își vor pierde fiecare pigment. Tabloul pe care indivizii îl vor picta, de-a lungul poveștii lor, nici măcar nu le va aparține. În definitiv, va rămâne agățat pe un perete plin de astfel de capodopere, lăsând amprenta în urmă și în amintirea celor ce îl vor privi, din când în când, storcând melancolie din colțul buzelor, cedate unui zâmbet schițat. Aplicând același ritual, vor trece mai departe, până când se vor revărsa cortinele din mătase vișinie peste întreaga expoziție. Tot ce va defini artistul, în pragul retrospectivei, va fi paleta sa de culori, iar aceste culori nu vor fi traduse în alt mod decât în irișii pe care omul, din spatele semnăturii, i-a admirat, de-a lungul anilor, diversificându-și prin ei munca, modul de a trăi și iubirea.

Așa făcuse și Derya în tot timpul care i se scurse în clepsidra covorului de frunze ruginite de lipsuri, îngrădite de tulpinile goale de tradafiri, de pe strada cu același nume. Rămase fără unul din simțurile cele mai de preț la o vârstă fragedă, pe care nu și-o mai amintea cu exactitate, însă îl luase, ca simbol al momentului în care se pierduse în etern, pe Bendy. Îl regăsea în sertarele memoriei sale, ca fiind alb, cu urechile lungi și roz, depășindu-i umerii mici, iar obrajii, pe care întotdeauna îi pleca pe genunchii fetiței, coechipiera sa de viață, îi avea îmbujorați, îmbrățișați fiind, ulterior, de mirosul de dragoste al mamei Deryei, Kasandra. Îl sărutase pe Bendy la ultima vizită pe care i-o făcuse fiicei sale, lăsându-și rujul roșu în urmă, ca reper al incapacității, și dispăruse pe aceeași stradă pe care o conduse pe Derya într-o luptă fără arme.

La vremea aceea, împânzită de întuneric, puștoaica șatenă știa că nu răzbătea spre niciun fascicul de lumină deoarece doctorii spitalului, la care fusese părăsită, îi explicase clar fenomenul prin care era nevoită să pășească timorat: Kasandra, din dorința de a se juca cu fiica sa, se ascunse în spatele pupilelor ei, rezumând, astfel, cele mai mari neajunsuri ale fetei.

Forțată să trăiască o viață în umbra singurelor culori pe care le distinsese vreodată: pielea mamei, buzele roșii, cu tendințe de violet, pigmenții maro, amestecați sub forme de constelații pe obrajii săi și albastrul, ce auzise că aparținea unei întinderi nesfârșite, pe care oamenii o numeau „mare”, cuprinzând într-un sărut fragil, prin linia orizontului, cerul, Derya creștea în propriile convingeri, aprobându-se, cu fiecare an tot mai încrezătoare, că niciun alt organ de simț nu ar fi însumat valoarea de care ea era privată, căci ochii, din toate, simt ce-i mai frumos.

Ce importanță să fi avut o mângâiere, dacă nu putea vedea un zâmbet pe fața celui de lângă ea, dacă nu știa cum zâmbea ea însăși la o astfel de apropiere? Ce folos să fi avut cuvânt, dacă ochii aveau propriul lor canal de comunicare, unde inimile puteau vorbi de la sine, iar apoi, avea mirosul, însă unicul ce purta un nume concis era cel al iepurașului de pluș, transformat, în timp, într-un bulgăre de sare, împărțășind maturizarea impusă de aproximativ trei decenii trecute peste el și Derya.

Sub șinele acestui tren, cu vagoane nesfârșite, numerotate în anii pierduți în spatele unei draperii de la camera zece, Bendy își validase nevinovat empatia față de copila pe care o înșoțise, cu mult timp în urmă, în spitalul de vizavi. Nasturele drept îi căzuse de pe față la picioarele adolescentei, când ața maro slăbise cusătura ochiului său mic, într-o mișcare mai agilă a stăpânei de a-l muta dintr-un loc în altul. Nu avea să fie cusut înapoi de nimeni, căci nicio altă persoană nu lua problema aceasta în serios,

așa cum Derya o trata. Cu toate acestea, îl păstrase în buzunarul său de la piept. Nici albul materialului nu mai era imaculat, deși era ferit de orice pată, pentru a nu trăi cu teama că urmele Kasandrei s-ar fi putut pierde și ele — acestea aveau să-i fie prima rază de soare din acel douăzeci și patru calendaristic pe care Derya, la vârsta sa de treizeci și cinci de ani, avea să îl îndrepte.

Un „pictor gri” ar fi rămas și ea în fața pânzei sale, însă Derya, vizitatoare a potecii dintre spital și cămin, dar o călătoare desăvârșită a drumului ce izvora din copilărie spre maturitate, își păstrase partea colorată de vise, sperând că într-o zi, când avea să-și recapete vederea, putea să devină artista pe care Kasandra ar fi creionat-o în imaginea propriului copil. Rememora, de când avea în jur de zece ani, mirosul trandafirilor pe care îi asocia cu răsăritul, deoarece Fiona, prietena și colega sa de cameră, reușise să-i surprindă, într-o descriere precisă, culorile cu care soarele picta norii argintii, în miezul unei dimineți pe care Derya o cuprinsese cu brațele proprii și cu ochii Fionei. Știa că acesta avea să fie primul ei tablou, simțind aceeași dragoste care îi înduplecase inima cu o noapte înainte, pe atunci Fiona îi explica ce se întâmpla pe cer atunci când universul clipea, în pofida faptului că Derya nu putea percepe de ce un om reușea să efectueze o asemenea acțiune banală înaintea forței atotputernice, căci pleoapele cerului s-au desprins abia la prima oră a zilei, când degetele sale croiau, pe geamul ud, drumul pentru picăturile de apă, lăsate în urma condensului.

Împovărată de toate cele treizeci și cinci de anotimpuri negre, Derya își plecase mâna peste alarma sa, cu aceeași greutate cu care omătul apasă blocurile orașului în mijloc de iarnă. Stopând sunetul după care se ghidase și care anunța, în mod obsesiv, faptul că aveau o oră la dispoziție să părăsească locul, să prindă primul avion spre Brighton, unde se situa viitoarea sa casă, pe care nu avea s-o vadă, dar unde urma să-și trăiască restul vieții prin ochii celei mai apropiate ființe, Derya, la vârsta la care Kasandra o trădase în fața oricărei responsabilități și a tenacității emoționale, în acel douăzeci și patru calendaristic, în scepticismul toamnei, metamorfozat în aur, cuprinsese brațul Fionei, ce aștepta în pragul ușii, ținându-l în brațe pe Bendy. Trăgând mânerul de metal în spatele prietenei sale și risipindu-i, astfel, oftatul, în zgomotul de sfârșit, Fiona o îndemnase pe Derya să-și îmbrățișeze trecutul pentru o ultimă dată și apoi să-l desprindă de sine, agățându-l în spinii tufelor de trandafiri de pe alee.

Cu toate acestea, Derya știa că-și va purta în continuare, pe umerii fragili, acel bagaj, în toate călătoriile ce aveau să vină după poarta de fier, vrând să creadă, cu sufletul său de copilă, că Bendy va fi intersecția dintre buzele ce-l sărutase și ea. Deși era, pe atunci, o femeie în toată firea, traversa cărarea pavată parcă în pantofii săi galbeni, în care a trăit o copilărie uscată

de speranța că mama sa, Kasandra, va vrea cândva să se desprindă de retina ei și să se prindă, în schimb, de inima fiicei sale, cu prilejul fiecărei nopți în care universul avea să clipească, încoronându-le cu stele și pori din Cosmos.

COZMA RUXANDRA

CLASA a IX- a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU

PROF. COORD. STROE CĂLINA

Revederi

Ochii mei calzi obrazii îți alintă,
Iar a ta privire buzele îmi colindă.
Mă uit spre tine cuprins de iubire,
Dar tu tot cauți o fericire
Pe care nu pot eu să ți-o ofer,
Căci între noi totul e efemer.

Ai mei ochi ce-i sărutai odată,
Două galaxii în care te-ai fi pierdut îndată,
Acum îți par oceane de gheață
În care te-ai îneca o viață.

Ochii tăi ce îmi jurau dragoste adevărată,
Și care îmi mângâiau blând fața încrunțată,
Acum mă ard cu flăcări chinuitoare
Ce mă acuză mereu mistuitoare.

Încă o șansă de mi-ai da,
Îți jur că nu vei regreta,
Căci focul gheața o topește,
Iar vara totul înflorește,
Și iubirea noastră în scuze îngropată
Poate fi cu răbdare reînviată.

DABIJA ISABELA JENIFER
CLASA a XII-a, COLEGIUL „N.V. KARPEN”, BACĂU
PROF. COORD. ARDEI MIHAI

Edenul și ploaia din ochii mei...

M-am oprit în ploaie
Te aștept.
Vei veni?
Eram noi cândva tot aici
Fără a ne considera inamici.

Picăturile
Oare ce ascund?
Oare plângi?
De ce plângi?
Cândva dansai în ploaie.
Cândva vedeai o speranță.
Aveai o sclipire. Unde e?
Ochii tăi căprui...
Îndurerați sunt...
Te ascunzi? De cine?
Oare vrei să-l vezi?
Te scurgi ușor ca ploaia și verși șiroaie de lacrimi.

Ești așa superbă.
Te-a rănit
Și încă o face.
Mai poți?
Erai cu el. Tot aici.
Era muzică. Cerul vă zâmbea.
Plouă.
Oare când se va apropia...
Ce vânt...
Părul tău brunet și ud...
Ochii tăi căprui...
Plouă.
Plouă și în sufletul tău.
Ce lacrimi.
Oprește-te.
Doar plouă...

DOCAN DENISA IONELA

CLASA a IX –a, C. N. „COSTACHE NEGRI”, TG. OCNA

PROF. COORD. ANTOHE CARMEN

Ochii lui căprui

L-am văzut prima dată la o zi de naștere. Nu era nici ziua lui nici a mea, totuși a fost personajul principal al acelei aniversări, poate nu a tuturor, dar pentru mine cu siguranță a fost. Și nu mi-am dat seama de acest lucru; pe moment doar ascultam cum făcea glume despre desene animate și mă pierdeam în ochii care nu cred că mă observaseră.

Ne-am văzut la școală mult timp după aceea, dar nu i-am spus niciodată că sufletul îmi zâmbea atunci când ochii lui îi zăreau pe ai mei. Și îl căutam doar ca să îi privesc sclipirea din ochii pe care dacă îi vedeam, mă scufundam și nu mai reușeam să înot la suprafață; mă fermecau în cel mai frumos mod posibil și mă făceau să-mi doresc să îi privesc ore în șir. Asta până când acei ochi de culoarea cafelei, cu sclipirea care-mi topeau inima, au plecat.

Nu am știut ca va pleca așa curând, iar ochii mei încă nu s-au obișnuit să nu îl mai vadă, așa că, pentru o lungă perioadă, albastrul mării nu a mai ajuns până la stâncile de la mal, ajungând ca noaptea să fie uzi de dor. Am așteptat un timp crezând că e plecat doar într-o simpla vacanță, dar nu s-a mai întors.

După câțiva ani, ochii ciocolatii începeau să fie uitați, ciudat, pare exact ca proverbul „Ochii care nu se văd se uită”. doar că în cazul meu uitarea a durat mult și a consumat multe lacrimi.

Am găsit fără să-i caut alți ochi căprui, dar ei nu aveau acea sclipire care să mă facă să-mi doresc să îi văd și pentru câteva secunde. Ceea ce a fost foarte trist. Nu le-am spus că sclipirea pe care o căutam nu o aveau pentru a nu-i face să se simtă la fel cum mă simțeam eu, tristă și incompletă, în căutarea unor singuri ochi care îmi făceau inima să tresară.

Nici ochii verzi nu aveau acea sclipire ca ochii Lui căprui. Nu m-am chinuit singură să încerc să prind drag de ei pentru că într-un final tot durere aduc.

La ochii albaștri m-am oprit. Nu am înaintat pentru că, chiar și fără să încerc să îi privesc, știam că nu au cum să aibă sclipirea. Știam că oricât de frumoși ar fi nu vor fi la fel ca ai lui. Oare ochii lui căprui o să fie singurii care o să-mi facă sufletul să râdă chiar dacă ochii îmi plâng?

În cele din urmă s-a mutat înapoi. Se schimbase radical. Nu mai era același care plecase, dar versiunea care s-a întors o apreciam mult mai mult. Era mai înalt, așa spune că și mai frumos. Plecase un copil cu părul ca nisipul în lumina soarelui și venise cu părul de culoarea nisipului de la malul mării.

Venise cu un zâmbet mult mai molipsitor. Era mult mai grijuliu, politetea sa mă uluise, iar talentul muzical mă fascinasese. Ochii i-au rămas la fel. La fel de inocenți, la fel de sinceri, la fel de frumoși, la fel de hipnotizanți.

El nu a fost singurul care s-a schimbat. Și eu mă schimbasesem foarte mult. Eram mult mai matură, iar lucrurile mici mă emoționau, nu mai căutam alți ochi ca să le găsesc sclipirea.

În ochii lui încă mă puteam pierde iar sufletul îmi zburda de fericire de fiecare dată când îl vedeam, dar nu se mai simțea la fel de la depărtare.

Am ajuns într-un final să ne intersectăm. Ochii mei erau spălăciți și încețoșați, în vreme ce ai lui erau calzi și așteptau un semn de la mine, dar din cauza durerii acumulate mi-a fost frică să i-l dau, dorindu-mi doar să dispar cât mai repede. S-a dat din fața ușii și m-a lăsat să intru. Avea un zâmbet larg pe față, pe care mi-l transmisesse și mie, dar în acel moment am spus un mulțumesc stins și am trecut pe lângă el în cea mai mare grabă. În graba mea dominată de frică, am reușit să îi văd ochii, iar acea sclipire era tot în ei. Singurul lucru pe care mi-l doream din tot sufletul să nu se piardă, era tot acolo. După ce m-am îndepărtat de el zâmbetul lui s-a instalat pe fața mea și nu a vrut să mai plece. Ochii lui îmi băntuiau acum mintea.

Ne-am întâlnit întâmplător pe stradă, întâlnit e prea mult zis, el m-a văzut că mergeam agale și mi-a strigat numele, dar eu nu voiam să mă întorc să-i răspund, chiar dacă știam deja cine îmi striga numele nu aveam tăria să îi mai privesc ochii și să nu plâng. M-a ajuns din urmă și mi-a spus să mă opresc câteva minute. Mi-a spus că în momentul în care ne-am intersectat a văzut în albastrul ochilor mei o scânteie, ceea ce mi s-a părut ciudat pentru că eu în ochii lui vedeam doar sclipiri, a văzut o scânteie și a înțeles, nu doar că nu a mai văzut în ochii altor persoane, dar nici nu va mai găsi.

Atunci am înțeles ce se întâmplă, eu nu eram sclipirea din ochii lui, eram scânteia. Iar eu am stat o viață întreagă să caut sclipirea altor ochi când poate tot ce era de făcut era să-mi găsesc scânteia mea pe care probabil am stins-o deja.

I-am mărturisit cu lacrimi în ochi că și eu simțeam același lucru. I-am spus că eu nu vedeam nici-o scânteie în ochii lui, vedeam doar sclipiri, i-am mai spus și că alți ochi nu aveau sclipirea ochilor lui. La auzul acestor vorbe un zâmbet scurt i-a luminat fața. El tocmai îmi spusese că simțea același lucru, îi luase mult timp să realizeze că scânteia din ochii mei nu o poate găsi în ochii altor persoane.

Mă durea sufletul știind că scânteia mea nu o văzusem niciodată, sau poate o văzusem dar nu i-am dat importanță. Oare îmi pot aprinde scânteia cu ajutorul sclipirii din ochii lui?

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare și el a observat că începeam să fiu agitată. Mi-a arătat un zâmbet liniștitor; mi-a luat mâinile reci ca gheața

în mâinile lui și a încercat să le încălzească, dar nu a reușit, odată ce i-am zărit privirea care m-a încălzit din cap până în picioare m-am calmat involuntar. Nu îmi dăduse drumul la mâini și se uita în ochii mei de parcă acesta era singurul lucru de care depindea viața lui în acel moment.

În ziua aceea m-a dus acasă iar ochii îi sclipeau mai mult. Fericirea de pe fețele noastre se vedea de la depărtare.

Săptămânile ce au urmat ne-am întâlnit și le-am petrecut împreună. Puteam vorbi despre orice, ne împărtășeam orice vis pe care îl aveam și ne promiteam că le vom face realitate. În unele zile nu aveam nevoie de prea multe vorbe pentru că ne înțelegeam din priviri. Mă puteam pierde acum în ochii lui fără frică pentru că știam că și el se putea ascunde în ochii mei de această lume rea.

În timp ce mă pregăteam am văzut că oglinda era întoarsă, niciodată nu am fost fanul ei și nu mi-a plăcut să mă oglindesc în ea, dar astăzi m-am privit și mi-am dat seama că ochii îmi erau mai tulburi ca niciodată. Nu am stat prea mult să realizez acest lucru, m-am pus înapoi în pat și am așteptat să primesc un semn de la el.

Am așteptat o jumătate de oră, el nu a apărut. A trecut o oră el încă nu venise. Trecuseră două ore, credeam că mă lăsase baltă.

În drum spre casa mea, un accident teribil îl oprise din drum, din drumul vieții.

Ce a urmat a fost un calvar, tot nu-mi venea să cred că el nu se mai întoarce la mine. Nu puteam accepta faptul că nu o să-i mai văd niciodată privirea. Pluteam în derivă dar nu aveam în ochii cui, așa ca o făceam în proprii ochi. Îmi stinsesem scânteia înainte să o văd arzând.

În aceea zi nu am pierdut doar sclipirea, mi-am pierdut și scânteia pe care nu am văzut-o niciodată cum arăta. Sclipirea s-a oprit din strălucit iar scânteia nu s-a aprins, pentru că odată cu el, au murit și ele, și nu le voi mai găsi în lumea asta.

DUMITRU DIANA MIHAELA
CLASA a XI-a , C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. LIVADĂ CRINA

Îndrăgostită de ochii unui nevăzător

Dacă cineva mi-ar fi spus acum câțiva ani că povestea mea de dragoste va începe printr-o scrisoare de despărțire, aș fi crezut că e o glumă. Pe vremea aceea, eram în primul an de facultate. Eram într-o continuă distracție, mergem la toate petrecerile de care auzeam, îmi plăcea să dansez, să cânt, practic, îmi trăiam viața la maxim în fiecare zi. Eram dependentă de telefon, voiam să devin cunoscută, îmi plăcea atenția primită de la cât mai multe persoane și consideram că viața mea depinde de acest lurcu.

Ei bine, să vă spun cum un nevăzător mi-a schimbat complet felul în care vedeam viața...

Coborâsem să iau poșta și uitându-mă la facturi, reclame, am observat că primisem și un plic de la un anumit Gabriel. Pe acesta era scris doar numele unei colege de la facultate- care stătea și ea într-un apartament, deasupra mea- și „îmi pare rău”. Nu am îndrăznit să îl deschid, am presupus doar că era vorba despre o despărțire, dată fiind formalitatea la care a decurs acest misterios Gabriel, de a-i trimite o scrisoare în loc de un mesaj pe telefon, cum consideram a fi mai obișnuit. I-am dus scrisoarea Anei, iar aceasta s-a dovedit că o aștepta cu entuziasm, până să observe că nu era tocmai o declarație de dragoste, ci, din păcate, opusul...

Anii trecuseră, ajunseseam în ultimul an de facultate și nu mai auzisem nimic despre acel misterios Gabriel. Fiind o seară de primăvara, și nicio petrecere la care să merg, am decis să ies la o plimbare pentru a vedea apusul. Era momentul meu preferat al zilei. În seara aceea, cerul avea o culoare roz deosebită, așa că m-am oprit să fac câteva fotografii. Fără a-și da seama, un baiat mă lovide cu bastonul său. Observând că este nevăzător, mi-am cerut scuze deoarece nu eram atentă și nu i-am făcut loc, fiind absorbită fotografiile pe care le făceam. Acesta nu purta ochelari ca majoritatea nevăzătorilor. Avea ochii de un albastru atât de deschis încât, cu ușurință puteai să îl confunzi cu un alb sticlos. Aceștia îi erau cufundați în vase de sânge ce pareau a fi sparte, lucru pe care nu îl mai văzusem până atunci la o ființă vie. Părul îi era negru iar, fața puțin palidă, creând astfel un contrast ciudat, ce aducea a chipul unui mort. Mi s-a părut a fi ciudat la început, însă, mai apoi, mai mult interesant

decât bizar. Începusem o conversație, eram curioasă dacă are rețele de socializare – după cum v-am spus la început, încă iubeam atenția – astfel, am fost surprinsă; nu numai că nu avea rețele de socializare, nu avea nici măcar telefon. Acest lucru mi-a adus aminte de scrisoarea de despărțire primită de către Ana la începutul facultății. Am realizat astfel că nu am făcut cunoștință la propriu – desi eram destul de sigură că nu era Gabriel; până la urmă, care ar fi fost șansele să fie el? Am aflat astfel că numele lui chiar era Gabriel – coincidență, cu siguranță, îmi spuneam. Fiind curioasă cum comunică el dat fiind faptul că nu are telefon, am aflat că, acesta nu avea foarte mulți prieteni, iar cei pe care îi avea, stăteau în același oraș, după spusele lui, neavând nevoie să comunice prin mesaje. Singurele persoane care locuiau în alt oraș erau părinții și fratele lui, cu care, mi-a spus că vorbea prin scrisori pe care le redacta cu ajutorul unei mașini de scris speciale pentru nevăzători. Mi s-au părut a fi deja prea mari coincidențele, așa că l-am întrebat dacă a vorbit prin scrisori și cu Ana, aflând astfel că, el chiar era acel misterios Gabriel. Mi-a povestit cum el și Ana erau de nedespărțit de mici, însă, relația lor de cuplu nu a funcționat din momentul din care el a orbit. Mi-a povestit cum totul a fost un accident. Era acasă împreună cu câțiva prieteni, printre care și Ana – nu o cunoscusem niciodată, decât din vedere, însă de fiecare dată când o întrebam dacă vine cu mine și restul colegilor la o petrecere, era speriată, atunci am aflat și de ce – terminaseră liceul și vrând să sărbătorească, au făcut un foc de tabără, însă, acesta s-a extins prea tare, astfel luând foc și balansoarul pe care erau așezați câțiva dintre ei. Gabriel a considerat că, deoarece a fost ideea lui să facă un foc de tabără în curte, e vina lui că prietenii săi au avut de suferit. Cu toții au avut răni minore, mai puțin Gabriel căruia îi intraseră câteva scânteii, într-un mod ciudat, numai în ochi, de parcă ar fi fost acest lucru, după cum credea el, prețul pe care îl avea de plătit pe viață, pentru ce le-a făcut prietenilor săi.

Mi-am dat seama astfel, încă de la prima conversație avută, cât de puternic a trebuit și a reușit să fie pentru a o lua de la capăt complet. La acel moment, încă vedeam imposibilă viața mea fără un telefon în mână, fără a spune și a arăta lumii ce fac și unde sunt în orice moment al zilei.

Am vorbit mai apoi cu el despre diferite subiecte, câteva ore bune, reușind astfel să îmi dau seama că era o persoană plăcută. Am înțeles cum nu l-a pasionat niciodată tehnologia și lucrurile noi, deși avea un telefon înainte de incident, în urma căruia a renunțat la el și mi-a povestit cum, a început abia de atunci să vadă viața în adevăratul sens al cuvântului.

Mi-am adus astfel aminte cum, prima dată când am văzut scrisoarea adresată Anei, l-am considerat misterios și neobișnuit. Nu înțelegeam cum era posibil ca cineva, în secolul XXI, încă să mai folosească scrisorile ca singur mijloc de comunicare. Am perceput acest lucru ca fiind ceva anormal. De ce te-ai strofoca atât de tare în loc să faci totul în două secunde, mă întrebam pe atunci? ... Am aflat răspunsul abia mai târziu. Am descoperit cât de romantică poate fi o scrisoare. Cât de grea, entuziastă și tulburătoare poate fi așteptarea acesteia, dată fiind durata în care o primești. Din acea zi, am continuat să ieșim. Cu timpul, am început să renunț la a mai posta zilnic pe diferite rețele de socializare, pentru a mă cunoaște lumea și am început să mă cunosc pe mine însumi.. și pe Gabriel. Am descoperit cât de frumos era de fapt să te trezești dimineața pe plajă, să vezi răsăritul, fără al fotografia. Îți povesteam de fiecare data lui Gabriel cum arăta acesta, lucru care mi-a deschis calea spre literatură. Am început să scriu, să citesc mai des și să îmi creez amintiri din fiecare moment. Gabriel m-a făcut să realizez cât de frumoasă este viața fără acei prieteni cărora doar le comentezi la fiecare postare, dar pe care nu îi cunoști în realitate. Gabriel m-a ajutat să văd viața cu adevărat, iar eu, am avut ca datorie să îi povestesc prin ochii mei, aspectele mai puțin vizibile pentru el. Prețul pe care trebuia să-l plătească, după cum credea el, s-a dovedit a fi de fapt un dar. Cu ajutorul lui, putând fi diferit de restul lumii, să-și trăiască viața după propriile principii, care nu făceau parte, ce-i drept, din realitatea multora, dar, făceau parte din realitatea mea, a lui și a noastră.

Gabriel a fost cel care m-a învățat să iubesc ceea ce am în fiecare moment și să nu îmi fie dor de ceea ce voi pierde sau am pierdut. Totul s-a dovedit a avea un scop în viața noastră, a oricărui om, a oricărei ființe. Tot ce ni se ia, ni se lua cu un motiv, dar mereu va exista o soluție de a privi lucrurile cu alți ochi, trebuie doar să o găsim, fie că reușim acest lucru singuri, fie că vom avea nevoie de ajutor de la persoana ce va veni pentru a ne ajuta, ca la rândul nostru să o ajutăm și noi pe ea.

Astfel, am ajuns acum, în prezent, după cinci ani de când ne-am cunoscut, explorând viața și uimindu-mă de tot ce am putut să ignor până a-i întâlni ochii lui și a mă îndrăgosti de aceștia. Gabriel este persoana care m-a ajutat să învăț să trăiesc, iar eu cea care l-am ajutat să vadă ceea ce trăim.

DUMITRU GABRIEL
CLASA a IX-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. STROE CĂLINA

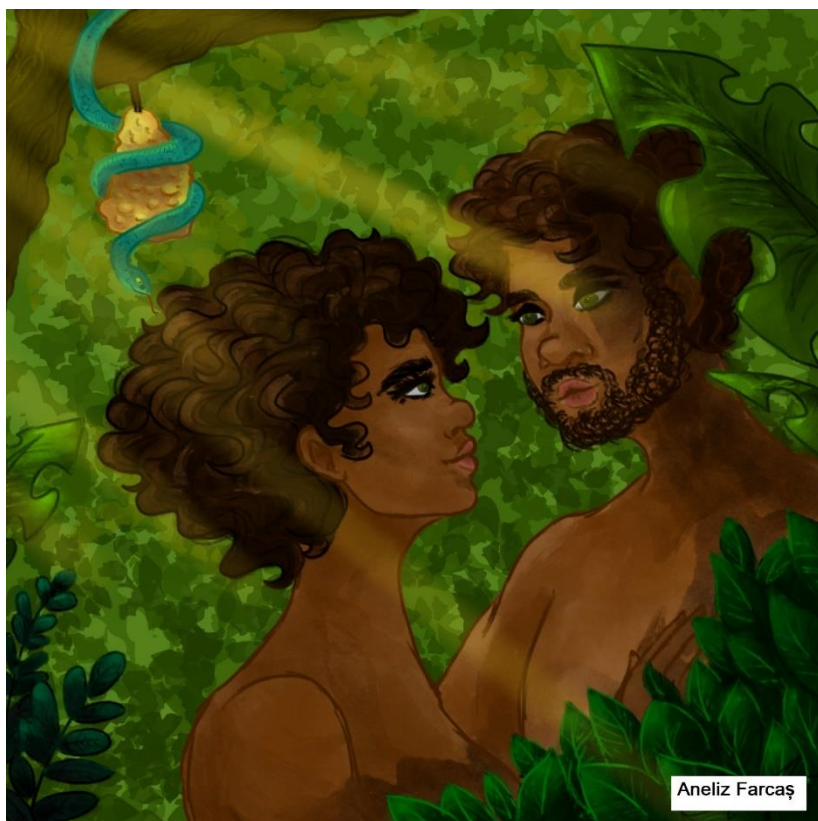
Precum două diamante

Din inima pădurii, pe neașteptate, urletul ascuțit al unui lup ajuns la urechile lui Matei, urmat de croncăniturile zgomotoase ale ciorilor speriate care-și luaseră zborul cu repeziciune și de mugetele puternice ale cerbilor care începuseră să fugă terifiți, ferindu-se din calea prădătorilor cenușii, care umblau mereu nedespărțiți, ai căror dinți ascuțiți erau în stare să răpească până și ultima picătură de viață din corpurile lor vânjoase.

Panicat, Matei deschise cu iuțime ochii, clipind apoi în mod repetat, crezând că aceștia îi joacă feste. În adâncimea nesfârșită a ochilor verzi precum jadul se reflecta cerul negru al nopții precum un candelabru de cristal care trona deasupra pădurii misterioase care îl înconjura pe tânărul băiat. Încrămenit, întins pe un pat de frunze foșnitoare a căror culoare nu o vedea foarte clar, Matei se afla, îmbrăcat doar cu un tricou și o pereche scurtă de pantaloni ponoșiți, într-o pădure în care copacii își luaseră straie negre, ascunzându-și chipurile de ochii curioși ai Selenei.

Urletul strident al lupilor, de astă dată mai puternic, îl făcu pe Matei să se ridice în capul oaselor, conștient că prădătorii neîndurați se apropiau de el, iar dacă nu o lua la pas, avea să devină următorul festin al acestora. Inima îi bubuia cu putere, amenințând să-l treacă în Infern, însă băiatul se ridică și începu să se uite buimăcit în jurul său, neștiind încotro să o apuce să scape de pericolul iminent. Speriat, începu să alerge într-o direcție oarecare, în timp ce frunzele și puținele bețe uscate trosneau sub greutatea picioarelor lui. Frigul nopții îi pătrundea până în adâncul oaselor și îi înroșea obrajii și nasul, slăbindu-l din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care tânărul îl făcea pentru a-și salva viața. Picioarele goale îi sângerau, rănite de pietrele tăioase și bețele uscate care se ascundeau sub covorul de frunze. În timp ce se uita în spate pentru a se asigura că niciun lup nu i-a luat urma, Matei alunecă pe o pantă abruptă plină de frunze uscate. Atunci, urletele lupilor se auziră atât de clar, încât tânărul picepu că-i sosi sorocul. Din spatele trunchiurilor înalte și drepte ale copacilor începură să apară perechi de ochi galbeni, strălucitori, care se apropiau nemiloși, însă precauți, de băiatul neajutorat care încerca în zadar să se cațere pe pantă. Lupii urlau cu putere din ce în ce mai des, în timp ce ochii

lor licăreau precum niște stele adunate într-un semicerc în jurul adolescentului însângerat, strângându-se din ce în ce mai aproape de Matei, care se lipise descurajat cu spatele de panta abruptă, așteptându-și sfârșitul nemilos în timp ce simțea răsuflarea animalelor înfometate. Mai mulți ochi galbeni se iveau din desișul codrului pe măsură ce aceia mai apropiați de băiat începeau să iasă din întuneric odată cu boturile pline de dinți ascuțiți înconjurați de blana gri a prădătorilor însetați de sânge. De pe creanga unui copac, o pereche de ochi mari și rotunzi, strălucind precum două lumânări, priveau nepăsători spre băiatul care tremura, lipit cu spatele de pământul plin de frunze care îl conduseseră aici, așteptându-și trecerea sigură în neființă în timp ce jivinele însetate de sânge aveau să-și folosească pumnalele albe spre a-i răpi și ultima picătură de viață rămasă în corpul în care sălășluia un suflet descurajat, urmând ca luminițele galbene ale ochilor lor să se împrăștie în pădure asemeni licuricilor, împărțindu-se în haite mai mici.

Aneliz Farcaș

Din mijlocul pădurii, o pereche de ochi blânzi, albaștri precum safirul, apăsură în spatele lupilor. Frunzele trosneau în timp ce aceste luminițe se apropiau de Matei și priveau mereu drept în ochii verzi ai acestuia, atât de profund și de adânc încât părea că voiau să-i afle cele mai ascunse gânduri din cele mai îndepărtate cotloane ale sufletului. Era ceva special la acei ochi, ceva ce băiatul nu mai văzuse niciunde: limpezimea albastrului era înconjurată de un alb neîntinat care făcea irisul acestora să pară sculptat din diamante neprețioase care reflectă până și cea mai slabă lumină. Nu știa de ce, dar Matei era sigur că ochii aceia aparțineau unei tinere care zâmbea tainic în noapte, căci ochii ei sticloși revărsau o veselie neîntinată care emana o căldură atât de puternică, încât sufletul băiatului era asemenea unui foc viu care îi încălzea ființa pe dinăuntru. Simțind prezența acestor cristale sclipitoare, lupii se întoarseră cu fața spre acestea, iar la vederea lor se feriră din calea fetei, oprindu-se pe loc, fără a mai înainta spre tânărul cuprins de teamă și de o mirare fermecătoare în același timp. Între lupi, destul de departe astfel încât să i se vadă doar ochii sclipitori, veseli, calzi și misterioși, dar destul de aproape încât să îi întindă mâna lui Matei, tânăra se opri. Din întuneric apărură o mână fină și catifelată îmbrăcată într-o mătase sclipitoare de un albastru asemănător lacurilor care sălășluiesc între crestele înalte ale munților, iar o voce cristalină răsună din întuneric:

—Urmează-mă, tinere! Știi un loc unde vom fi în siguranță și unde te poți odihni. Nu te teme de lupi, căci aceștia mă ascultă pe mine cu supunere și nu îți vor face niciun rău, atâta timp cât eu nu le voi îngădui așa ceva!

Lumina albă și puternică a soarelui îi mângâia pleoapele lui Matei, iar păsărelele își împrăștiau trilarile vesele în văzduhul parfumat. Băiatul deschise brusc ochii și se uită în jurul său. Se afla în camera sa, aceeași cameră în care stătea de când se născuse. Așadar, totul fusese doar un vis! Nedumerit, tânărul se pregăti să plece în parc pentru a cugeta la visul său neterminat.

Ajuns în parc, Matei se așeză pe o bancă. Demult, auzise că orice vis are o semnificație și că reprezintă o anumită parte a destinului său. Dar oare chiar așa să fie? Urma să se trezească într-o noapte într-o pădure, pentru ca în cele din urmă să fie amenințat de lupi și salvat de o tânără cu ochi albaștri? Sau dacă nu acesta urma să fie destinul său, ce semnificau lupii? De ce tânăra avea ochii albaștri și ce semnifica puterea sa asupra lupilor? Să reprezinte lupii problemele vieții, iar tânăra acea fată de care avea să se îndrăgostească și alături de care urma să depășească obstacolele vieții? Sau oare se înșelase acela care spusese că fiecare vis are o semnificație anume?

În timp ce își punea aceste întrebări, lângă el se așeză o tânără sfioasă. Uitându-se, din curiozitate, la chipul său, Matei observă că fata avea ochii albaștri precum safirul care se scaldau în albul purificator care înconjura irisul, transformându-se în diamante, și care emanau o căldură nemaiîntâlnită care îi metamorfoza sufletul într-un foc viu. Fata se întoarse spre el, iar când aceasta îl privi în ochi, simți că cele mai îndepărtate cotloane ale sufletului îi sunt răscolite. Toate acestea îi aduceau aminte de tânăra din visul său. Înainte ca Matei să apuce să spună ceva, adolescenta rosti cu acea voce pe care băiatul o auzise în vis:

—Bună! Mă numesc Mihaela! Ne-am mai întâlnit până acum? Am o senzație ciudată că te cunosc.

—Bună! răspuse băiatul fascinat. Eu sunt Matei! Și eu am această senzație și nu îți va veni să crezi de unde te cunosc!

ENEA ANDREEA

**CLASA a XII-a, C. N. „VASILE ALECSANDRI” IAȘI
PROF. COORD. ANA DANIELA BAHRIŢ**

De ce strivim iubiri?

De ce strivim iubiri?
„Și flori și ochi și buze și morminte”
Și petale împrăștiate
Și ploi de lacrimi
Și promisiuni deșarte
Și suflete pierdute.
Atât rămâne din iubire,
Când se termină.
Sau cu asta ne-am obișnuit.
Am uitat că prețuiam petalele,
Din florile pe care le primeam.
Am uitat că ochii pe care îi evităm acum,
Ne-au fost liniște cândva,
Am uitat că am promis iubire,
Și-am rostit jurăminte,
Am uitat cât de mult trăiam,

Atunci când am îngropat amorul.
Am șters din privire dragul,
Și-am lăsat doar lacrimi,
În loc să păstrăm cu drag,
Ce-a înflorit,
Ce-am văzut,
Ce-am sărutat
Și ce-am plâns,
Când s-a dus.

GEORGESCU ANA

**CLASA a XI-a C. N. „MIRCEA CEL BĂTRÂN” RM. VÂLCEA
PROF. COORD. GEANINA OPREA**

Sfârșitul

Degeaba plângi oceane-ntregi
căci nu le vei simți
și-oricât ai vrea să mai iubești
tu nu mai poți iubi...

Indiferent vezi lumea cum
în fața-ți se dărâmă
și-n inima făcută scrum
doar o scânteie a rămas,
O vezi tardiv
cum se fărâmă...

Dar nu mai simți
și te gândești
la un sfârșit îndurerat
ce-atunci când doare cel mai tare
se lasă așteptat...

Nu mai vărsa lacrimi în noapte

doar uită-te la stele!
Numără clipele din urmă
căci în curând, cu noaptea-n brațe,
vei dansa printre ele...

GHIUȚĂ DARIA -MARIA
CLASA a IX-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. CASIAN ALINA

Ochii

E dimineață. Deschid ochii. Privesc fascinată izvorul a cărui apă limpede curge agale dintr-o peșteră întunecoasă, plină de povești misterioase, pe care numai oamenii de seama le cunosc.

Labirintul culorilor întunecate, ce pare de nedespărțit, parcă mă proiectează pe cerul înstelat, Luceafărul și Luna îmi sunt ghizi în marea de întuneric.

Toate visurile îmi apar ca niște liane de un verde-închis spre negru. Nu știu de care să mă prind, să mă țin mai bine să nu alunec, să fiu atentă la obstacole, să mă feresc, să zbor dintr-un copac în altul. Aș vrea să găsec un copac înalt din care să pot vedea și studia comportamentele umane, poate aș descoperi cum să îi ajut pe oameni să fie mai buni, mai iubitori, mai înțeleghători. Mă prind, totuși, de o liană. E așa de greu să rămân nemișcată! Saltul e dificil. Aud zgomote. Privesc în jos. E un copil în mlaștină. În ochii lui văd suspinul, jalea, chinul. Un fior rece mă cuprinde. Tremur. Renunț. Poate reușesc data viitoare să mă prind de o liană ce are un traseu mai liniștit. Poate nimeresc copacul acela înalt, plin de farmec. Înot. Întind mâna spre copil. Îl prind. Privesc în ochii lui limpezi trecutul. E o bucurie. Un suflet nevinovat. Un îngerăș în mâinile mele pătate cu impuritate și răutate. Oare e bine să fii copil? Sau adult? Mă gândesc, totuși, că în copilărie mă jucam. Totul era un joc, o lume a fascinației și a imaginației. Dacă priveam în jur, vedeam niște personaje agitate, puse mereu pe treabă, alergând într-o parte și în alta, de dimineață până-n seară. Cum venea întunericul, liniștea se așternea, tumultul dispărea ca prin farmec. Priveam în sus, la Lună. Vedeam adesea chipuri biblice, angelice. Încremeneam așa minute în șir.

Vorbeam, parcă, prin intermediul privirii, cu fiecare. Le vedeam reacțiile. Chipuri vesele, blânde, pline de iubire pură. Simțeam o bucurie imensă în acele minute de relaxare infinită. Clipesc. Mai văd un înger alb, cu aripi mari și albe, cu părul alb, în ușa camerei unde o fetiță de numai zece ani dădea să adoarmă. Îngerul îi șoptește ceva. Nu deslușește vorbele dar el clipește și zâmbește, transmițându-i toată încrederea că în viață se va descurca și va ieși biruitoare la cea din urmă judecată.

Închid ochii. Respir adânc. Simt că am ieșit din negura în care pătrunsesem acum câteva clipe. Deschid, liniștită, din nou ochii și realizez că te privesc direct în ochii tăi negri, alungiți, cu gene mai lungi decât mi-aș fi putut închipui vreodată că pot însoți niște pleoape netede ca derdelușul și de culoarea cremei de vanilie pe care o ador. Fruntea lată, neatinsă de vreun fir de păr negru cu nuanțe albe, parcă poartă urme ale tinereții ce se zărește subtil. În mijlocul feței luminate, își face apariția nasul cu nările extrem de încăpătoare și pregătite pentru a primi destul oxigen, chiar de la prima inspirație a aerului proaspăt de primăvară târzie. Obrajii catifelati, de culoarea cărămidei, întâmpină cu bucurie trecerea ireversibilă a timpului care nu mai are răbdare cu oamenii și gonește într-o direcție oarecare. Buzele cărnoase, impunătoare, parcă sunt două regine ale naturii poposite pe chipul tău. Roziul lor mă înviează, mă fascinează. Dacă mă uit mai atent, toate florile de primăvară sunt cuprinse în profunzimea lor, deservind un zâmbet larg și senin. Aroma de căpșuni a buzelor se îmbină perfect cu starea mea de spirit, pe care o am când te privesc. Bărbia primitoare, puțin lată, cu o gaură drept în mijloc, ce ascunde peștera neliniștii. În lateral, la mijlocul distanței dintre păr și gât, se întrevăd două urechi gemene, tari precum piatra, care găzduiesc o roșeață apărută instantaneu. Părul strălucitor în bătaia soarelui de pe cerul senin, de un albastru fin, curge lin precum un râu pe capul oval, ce servește la luarea deciziilor importante și practice. Zâmbetul tău cristalin umple camera de bucurie și veselie, iar râsul tău nevinovat te face să pari ca un înger cu aripi mari și luminoase venit pe pământ.

Chipul tău blând mă neliniștește frecvent, îmi transmite stări emoționale greu de exprimat. Mă bucur că te pot îmbrățișa, că putem sădi copaci roditori pe aleea vieții care trece prea repede, fără să ne dăm seama. Fericirea din chipul tău îmi dă putere și mă motivează să mă ridic ori de câte ori mă confrunt cu situații mai puțin plăcute. Cu toate acestea, în fiecare moment, ești o sursă de bucurie și inspirație pentru toți cei din jurul tău. Îți mulțumesc că ești pentru mine!

GOGU IOANA

**CLASA a IX-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR”, ONEȘTI
PROF. COORD. MILOIU RALUCA**

Orbește-mi iubirea!

Și ne-am iubit atât de mult,
Încât... la un moment dat, n-am mai putut,
Nu ne-am mai regăsit niciodată pe acest pământ!
Am încercat a te iubi până ultima picătura mi s-a scurs,
Am încercat să te păstrez până timpul ni s-a dus
Îmi doream să te am pe veci, dar „pentru totdeauna” a avut final,
Simțeam că ne pierdem,
Dar încă pluteam.
Nu știu de ce chiar noua ni s-a întâmplat,
Am vrut să fug, dar timpul m-a capturat.
Mi-a furat privirea pentru totdeauna,
Lipindu-mi ochii doar de inima ta albastră,
Ce mi-a făcut sentimentele să lucească.

Te-am trăit atât de tare,
Iar viața mea era plină de culoare,
Dar ni s-a luat tot ce aveam mai drag,
Lăsându-ne împreună, dar separat.
Acum, „noi” este doar un, „atunci”,
Greu de uitat și ușor de pierdut.
Am vrut să te simt mai mult, mai mult,
Făcându-mă să te doresc ca în trecut...
Voiam să te descopăr, dar nu m-ai lăsat,
Ai vrut să te înțeleg, dar tu m-ai uitat!
N-a fost să fie să reușesc,
Dar totuși întrebarea „de ce” nu mă lăsa din nou să iubesc...
Sufletul ni l-a spulberat, iar rămășițele ne-au îndepărtat,
Acum suntem doi străini, legați de frumoase copilării
Bucurându-ne în amintiri și plângând în vechi trăiri.

GROZESCU ALESSIA

CLASA a X-a, C. N. „D. CANTEMIR”, ONEȘTI

PROF. COORD. MILOIU RALUCA

Ochiul de serviciu

Întineric pe scenă, apoi se aude vocea benzii. Pe holurile căminului cu numărul 4 de pe Strada Lunii numărul 3, o femeie de serviciu băgăcioasă făcea curățenie mai tot timpul și asculta cu mare atenție ultimele bârfe. Un cămin mixt, cât se poate de atipic, cu 73 de camere mai mult goale decât pline, cu toate tipologiile de studenți. În camera 203 stăteau 4 adolescente: Arabella, cunoscută și sub numele de „mama vrăjitoarelor”, Elienor, care, după cum ar spune femeia de serviciu, este „o fată cu adevărat dusă cu pluta”, Cristina, o fumătoare înrăită care se ocupă cu frântul inimilor, și ar mai fi Natașa sau „o fată ciudată și singuratică cu ochii veșnic nehotărâți între două seturi de culori”, cum ar spune majoritatea studenților.

Reflectorul se îndreaptă înspre o femeie de serviciu ieșită din tipare care mătura în jurul unui scaun poziționat în mijlocul scenei, cu fața către public, în timp ce pe fundal răsună discret muzica Rapsodia Ungară numărul 2 a lui Franz Liszt.

(Sprijinită de mătură) În calitate de femeie de serviciu cu peste 25 de ani experiență, vă pot spune că orice caracter al omului se cunoaște după ce are în coșul de gunoi. După ceea ce aruncă, eu știu dacă are o viață sănătoasă, așa cum a promis în nenumărate rânduri studenta de la Drept (își dă ochii peste cap) sau dacă își duce iarăși părinții cu zăhărelul, așa cum face, spre exemplu, băiatul de la etajul 3 de care, dacă e să mă întrebați pe mine, se va alege praful în curând, dacă nu se lasă odată de băutură și depresie.

- (Se întoarce să măture 5 secunde) Și nu că aș scormoni prin gunoaie, Dumnezeu să mă ierte! Sunt o femeie serioasă și credincioasă, care își iubește locul de muncă și orice ar implica acesta. Vreți să auziți o bârfă pe cine?

- (Afirmație rostită în timp ce se așază pe scaun) Băiatul religios care obișnuia să locuiască în acel cămin, cel cu mii și mii de icoane și care fără de Sfânta Cruce (Își face o cruce mare) nu putea mânca, s-a îmbolnăvit de Covid 19 pentru că nu a purtat masca deloc! (Bate din palme) N-a crezut în Covid și uite că tot la spital a ajuns! (Își drege vocea) Daaar, nu că mi-ar plăcea să bârfesc, Doamne ferește! Nu este domeniul meu, asta este doar ceea ce am auzit că vorbeau fetele din camera 203. O cameră... veșnic semi-curată. Fetele... nu pot spune nimic de rău despre ele, doar că... Arabella este o vrăjitoare cum n-am mai văzut, e mână-n mână cu ăl necurat, vă zic, Elienor este o fată cu adevărat dusă cu pluta, Cristina fumează mult prea mult pentru

vârsta ei și frânge inima orișicui, iar Natașa... ei bine, ea e cea mai ciudată fată pe care am întâlnit-o. Hai, nu zic. Am mai văzut la viața mea, dar pe nimeni ca ea. Avea ochii în culori diferite, unul căprui și unul albastru. Ai mai pomenit așa ceva? Ei, de asta le spun eu mereu copiilor mei „Fiți, măi, atenți cu cine vă împrieteniți”. Dar pentru că nu m-ați întrebat, o să vă spun totuși părerea mea: lumea e rea, măi, mamă! De aia se nasc copiii cu probleme, de aia apare Covidul, pentru că lumea e rea, și dacă vor continua toți să se comporte așa, ne vom pomeni cu Sfârșitul Lumii la ușă, zău așa, oameni buni!

Toată nenorocirea s-a întâmplat într-o zi de 7 iunie, (se cutremură) și acum mi-o amintesc. Se făcea că eram la datorie, dădeam cu mopul pe holul etajului 2, și (pe un ton suspicios) am surprins o discuție între fetele din camera 203, dintre care Natașa tocmai plecase. Spuneau tot felul de prostii, că fata e o ciudată și jumătate și că, deși nu le-a deranjat cu nimic, trebuie să dispară din viețile lor. Sau mai bine zis a Cristinei. Vă zic eu, Cristina asta e ochiul dracului, scuzați expresia! Capul răutăților! Mă rog, a fost o mică cerată între Elienor, care era de partea bieteii nevinovate și a Cristinei. Arabella era în lumea ei și vorbea mai mult ca pentru ea. Spunea ceva despre cărțile de tarot Luna, Diavolul și Moartea. Era mai mult decât convinsă că ceacărul Natașei era un blestem și lucra de câteva zile la un leac, dar... mai multe nu am putut auzi din cauza studentului de la Conservator, care își găsea să repete fix când erau cele mai interesante schimburi de dialog! Dar zău, nu știu ce aveau fetele astea cu biata Natașa, că doar nu le deranjase cu nimic.

În tot acest timp, am auzit de la studenții de pe palierul cu numărul 3 că Băiatul din camera 222 (cu regret) voia să se arunce de la fereastră. (oftează) Adevărul este că nu am aflat niciodată numele băiatului de la etajul 3. Stătea tot timpul atât de singur... Până și de băut bea singur. Nu vorbea mai niciodată la telefon, iar colegii lui de cameră erau absenți în permanență, deci (ridică din umeri) nu prea am putut fi pe fază. (se apleacă) Eu îl suspectam că ajunsese în halul ăsta din pricina Cristinei, care i-a frânt inima în cel mai nemilos mod posibil sau cel puțin așa am auzit (se sprijină de spătarul scaunului și ridică palmele în mod de apărare). Natașa a intrat în cameră la momentul potrivit și l-a oprit. (își împreunează mâinile și zice pe un ton visător) Și a fost dragoste la prima vedere, sunt convinsă că așa a fost! Ce e mai romantic decât doi adolescenți care își salvează viața unul altuia? Vă zic eu: nimic. Atât!

La scurt timp după ce s-au cunoscut au plecat împreună cu mașina lui către o pădurice situată la o margine uitată de lume unde se afla (vorbește rar și accentuează frumusețea locului) un lac mai curat chiar și decât lacrima, cu un aer de îl inspirați cu tot dragul și cu niște copaci de îți vine să-i iei în

brațe. Soarele era pe cale să apună și afară se mai răcorise puțin, mai mare dragul să te plimbi! Până în ziua de astăzi sunt curioasă de subiectele pe care le-au abordat! Eu știu? Pot doar intui cu instinctul meu ascuțit. Cert este că nu a fost nimic întâmplător, iar Natașa a fost trimisă de Al de sus în calea lui.

Întorși înapoi la cămin, în jur de ora 21, Cristina îi aștepta afară, nu mi pot imagina cum aflase că au plecat împreună; eu ștergeam geamurile de la parter. L-a îmbrățișat nevoie mare, mai să-l și pupe; (pe un ton băgăcios) îi întorcea mințile săracului băiat, săracul de el! (pițigăiat) „Iubitule! Iubitule!” Recunosc că am fost atât de bucuroasă când am văzut că a respins-o, în gândul meu „Bravo, măi, Natașa, mamă! I-ai băgat mințile în cap! Era și păcat!” Cristina? Mai să moară. „Cum adică?”, „Ei, uite așa bine!” îmi venea să-i spun, dar nu am făcut-o. (cătrep public) Eu v-am mai zis vouă, (pe un ton solemn) nu mă bag în treburile altora niciodată! Rar, când mă roagă și poate nici atunci! În orice caz, Cristina s-a retras în camera ei cu coada între picioare și a așteptat-o pe Natașa.

În timp ce udam florile de la etajul 2 am auzit cum s-a iscat o ceartă monstru în camera 203. Cristina urla din toți răunchii la Natașa, iar Elienor și Arabella nu îndrăzneau să scoată niciun cuvânt, până când nu a zis ceva rău Cristina și de ele nici nu am știut că sunt acolo. Câte lucruri îngrozitoare i-a spus bieteii fete! I-a spus că este un nimic, că va fi singură pentru totdeauna, că o vor abandona toți cei dragi ei și ca se va asigura de asta. A amenințat-o în cel mai crunt mod posibil, nici nu știam că fata asta poate fi capabilă de atâta răutate. (profund revoltată) Eram atât de nervoasă, mai că aș fi intervenit, (arată amenințător cu degetul spre public) dar știți că nu îmi place să mă bag!

În urmă cu câteva zile după data de 7 iunie am găsit la coșul de gunoi o pagină de jurnal cu un scris exemplar pe care o suspectez a fi a Natașei. Și mi-a plăcut atât de mult încât am păstrat-o ca amintire, aflându-mă în prag de pensionare. Paginile spuneau cam așa... stați că le am cu mine. (oftează și citește cu voce tare) „Când eram mică am avut un vis. La o lună după moartea bunicii mele, cea mai dură perioadă din viața mea, am visat-o în cel mai frumos luminiș pe care l-am văzut vreodată. Ea arăta înspre un buștean din fața unui ochi de apă unde se afla un băiat înalt cu părul lung, blond și răvășit care îmi arunca ocheadă. Mi-a spus

«Trebuie să îl salvezi, chiar cu prețul propriei vieți!» Apoi m-am trezit.” (întoarce pagina) „Dragă jurnalule, fără îndoială, l-am găsit pe băiatul din visul cu cel mai frumos loc de pe pământ și mai sigură ca acum nu am fost niciodată. E sufletul meu pereche. Am vorbit ore în șir în exact același loc din visul meu despre tot și toate. Și ce este cel mai ciudat, simt că după abia o jumătate de zi petrecută cu el îl cunosc de o viață întreagă. Ceva și mai ciudat de-atât? Știa totul despre mine din doar trei vorbe. El este persoana cu

care aş putea sta în linişte ore întregi şi tot să simt că îl înţeleg şi cunosc cu fiecare secundă ce trece. Sper să ne petrecem restul infinitului pe care-l mai avem rămas, împreună.” (Îşi şterge ochii de lacrimi)

- (Pe un ton uşor invidios) Şi uite cum, tot oamenii orbi ştiu să îşi trăiască cel mai frumos viaţa şi să guste altfel lucrurile. E amuzant cum, încă de când suntem pe pământ, tot încercăm să ne deschidem ochii unul altuia; şi tot degeaba! Până nu suferim un pic, nu se poate. Încercăm să ne convingem că „Lasă că poate se schimbă.” „Lasă că o să treacă de la sine.” „Lasă că mâine va fi altfel”. Răspunsul este (Se ridică de pe scaun agresiv) NU! Trăim în această comunitate plină de „Lasă, lasă!” încât s-a pierdut valoarea adevărului, s-a pierdut bunătatea, s-a pierdut dreptatea. Numai oameni orbi la conducere şi alţii care se prefac a fi orbi. Eu una am învăţat un lucru clar şi răspicat şi îl voi zice până în ziua în care voi muri! Deschideţi-vă ochii când aveţi ocazia şi bucuraţi-vă de viaţă cât încă o mai aveţi!

- (Cu regret, se aşază înapoi pe scaun) Da, Nataşa... o fată cu adevărat bună, îmi era dragă! Degeaba spuneau colegele ei de cameră că este o ciudată şi jumătate. (Hotărâtă) Respectuoasă, optimistă şi întotdeauna cu zâmbind. O foarte frumoasă fată. Nimic de rău de spus despre ea. Ei, era cam singuratică ce-i drept, (Cu regret) dar eu nu m-am băgat, nu-mi place să mă bag unde nu e domeniul meu. Of, Nataşa, mititica de ea. Ce păcat că s-a dus...

(Personajul se ridică în picioare, păşeşte în lateral cu faţa spre public, are o expresie facială profund afectată şi păşeşte în spate, îndepărtându-se de faţa scenei, în timp ce lumina reflectorului se diminuează până la stingere, iar muzica însoţitoare continuă să cânte.)

HULUȚĂ MIRUNA

CLASA a XI-a, COLEGIUL TEHNIC „D.GHIKA”, COMĂNEȘT
PROF. COORD. MUNTEANU SILVIA MARIA

Doi ochi celești

Pe bolta cerului senin
Puritatea văzduhului veghează,
Dar în această limpezime
Ceva puternic luminează.

Izvorul veșnic al sclipirii
Din care rază cu rază răsare,
Ochiul ce domnește ziua
Pe al său tron împărătesc apare.

În întunericul infinit
Stele s-au adunat să strălucească,
Însă lumina se pierde ușor,
Căci ochiul lunii a vrut să străjuiască.

Acești doi ochi ne stau de pază,
Prin lume veșnic umblă călători,
În cerc ei prin rotație lucrează,
De viață sunt răspunzători.

Doua ferestre către suflet,
Ai binelui și răului moștenitori,
Clipesc, privesc la viața cea mărunță,
Din universul de dincolo de nori.

IBĂNESCU ALEXIA CRISTINA
CLASA a XI-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. MOCANU RAMONA

Prieteni nedespărțiți

Aruncă un ochi după colț. Semaforul se făcu verde. Nerăbdător, înșfăcă pachetul din mâinile curierului și îi spuse să păstreze restul. De-abia aștepta să rupă hârtia colorată ce servea drept ambalaj.

Următoarea zi, dis-de-dimineată, Nico porni spre parc, acolo unde obișnuia să își servească cafeaua, citind ziarul. Căldura zilei de iunie îl îndemna să își abandoneze toate planurile, dar știa că asta era imposibil. Avea multe de pregătit până următoarea zi. În timp ce trecea în revistă tot ce îi rămăsese de făcut, observă cu colțul ochiului o prezență în apropiere. Era tânărul din cartier, în ochii căruia lumea părea că se oglindește. Îi dădu bună-dimineata, rămânând cu senzația stranie pe care o simțea mereu când drumurile li se intersectau.

Pachetul conținea cărți. Următoarea zi, Nico urma să își serbeze cea de-a douăzecea aniversare. Nu avea prieteni, fusese mereu un lup singuratic, dar simțea o bucurie de nedescris atunci când reușea să-i facă pe alții fericiți. Până seara, totul era stabilit: cu ocazia zilei sale de naștere, el avea să dăruiască o carte fiecărui om care îi schimbase în vreun fel cursul vieții în ultimul an, fie el un coleg de facultate sau un simplu cetățean din parc.

Ziua care marca solstițiul de vară se creiona în raze jucăușe de soare. Într-o cămașă lejeră, suflecată la coate și bermude deschise la culoare, Nico aruncă pentru ultima oară un ochi pe fereastra apartamentului. Potrivindu-și ochelarii de soare, porni, cu teancul de cărți la subsoară, spre parc.

Pasionat de lectură, sărbătoritul încerca prin gestul său să încurajeze lumea să pășească în acest univers mirific. Spre extazul lui, darurile au fost primite cu multă bucurie și recunoștință de către toți prietenii din parc, de la octogenarii altminteri ursuzi, până la adolescenții căutători de adrenalină. Rămas cu un singur volum în mâini, Nico îl căută din ochi pe viitorul posesor al acestuia, tânărul cu privirea de azur. Îl zări pe o bancă, la umbra unui stejar. Când se apropie, salută respectuos și începu să îi explice cu ce scop îl deranja. Tânărul intră în vorbă cu el, acceptând darul. Ba chiar, spre surprinderea lui Nico, Chris, căci acesta era numele băiatului misterios, era la rândul lui pasionat de lectură. În cele din urmă, se despărțiră, hotărând de comun acord să se întâlnească între patru ochi pentru a se cunoaște mai bine. Nico vedea în acest tânăr cu ochii albaștri ca o oază potențialul unui prim prieten. Prea orbit de propria-i fericire, el nu observă cum ochii lui Chris îl urmăriră iscoditori, înotând în lacrimi.

Zilele trecură pe nesimțite pentru Nico, care aștepta cu sufletul la gură întrevederea cu noua sa cunoaștință. Cei doi urmau să se întâlnească la o cafea din cartier. Aranjat ca pentru o primă întâlnire, Nico își luă inima în dinți. Era obișnuit cu natura lui solitară, era convins că nu avea nevoie de nimeni pentru a avea succes și prosperitate în viață. Dar ceva era diferit la Chris. Dincolo de ochii lui de un albastru amețitor părea să se ascundă un ochi de lac, în care cunoașterea se scâldea în voie. Șirul gândurilor îi fu întrerupt atunci când îl zări pe tânăr, așezat la o masă retrasă, frunzărind un volum de nuvele. Intrară în vorbă, își comandară fiecare ceva de băut, și încetul cu încetul cei doi descoperiră că erau legați de mult mai multe fire țesute de viață decât simpla pasiune pentru lectură.

Câteva ore și cești de ceai mai târziu, Nico își luă rămas bun. Cel mai călduros rămas bun din ziua în care își lăsase familia în urmă și se mutase la Paris. Se simțea ca un om nou. Avea, cu adevărat, un prieten! Chris era uluitor, cu o cultură impresionantă, un simț al umorului rafinat și un vocabular elevat, parcă fusese plămădit după dorința lui Nico. Aveau aceleași pasiuni, iubeau aceeași muzică, aveau aceleași gusturi pe toate planurile. Pe scurt, amândoi erau convinși că le fusese scris să fie prieteni.

Întrevederile celor doi tineri își măriră frecvența, ajungând adesea să fie alungați din cafea pentru că depășiseră ora de închidere, moment în care își continuau discuțiile în apartamentul unuia dintre ei sau în timpul unei plimbări prin aerul dulce al serilor de vară.

Până la venirea toamnei, erau de-a dreptul nedespărțiți. Anul academic urma să înceapă, dar niciunul dintre ei nu se gândea decât la cât de bine se simțeau atunci când își petreceau timpul împreună. În cele din urmă, ei ajunseră la un ultimatum. Urmau să locuiască împreună în apartamentul lui Chris, întrucât niciunul nu avea pe nimeni altcineva, iar astfel ar fi putut continua să comunice zi de zi.

Anii trecură precum clipele, cei doi prieteni ajungând să schimbe prefixul vârstei. Odată cu intrarea în noul deceniu de viață, un gând încolți în mintea lui Nico. Acum că erau în floarea vârstei, începu să se întrebe dacă nu ar trebui ca fiecare dintre ei să își construiască propriul drum. Deși ideea îl înfiora, el fiind, la interior, același băiat sperios, incapabil să admită că există și un alt stil de viață decât cel solitar, Nico îi prezentă colegului său de apartament problema care îl măcina. Îi spuse ca, măcar de ochii lumii, să încerce să își contureze un parcurs diferit. Chris, însă, nu vedea lucrurile la fel. Nici nu voia să audă de o astfel de schimbare. Refuză vehement în timp ce își dădu ochii peste cap.

Situația escaladă. Cei doi buni prieteni ajunseră la o dispută fără precedent. Amândoi vedeau, pentru prima oară, că nu erau pe atât de asemănători precum credeau. Privindu-și prietenul drept în ochi, Chris îi

aruncă cuvinte grele, prin care îi cerea să plece, care săpară găuri adânci ca de glonț în inima lui Nico.

Doar cu o valiză în mână și cu amintirile costumate în lacrimi ce îi umbreau ochii, Nico se trezi singur și îndurerat, în miez de noapte. Nu avea unde să se ducă. După ce stătu pe gânduri vreme îndelungată, văzu lumina de la capătul tunelului. Ceru ajutorul unei colege de la atelierul la care lucra, Monica. Se înțelegea bine cu ea la lucru, așadar ea era singura persoană căreia Nico nu era terifiat să îi ceară ajutorul.

Peste aproape un ceas, stătea pe canapeaua din apartamentul femeii, povestindu-i, cu ochii pierduți în plasa lacrimilor, despre cearta pe care tocmai o avusese. Plină de compasiune, ea îl asigură că este bine venit să locuiască cu ea până avea să găsească o nouă locuință.

Dar, în cele din urmă, Nico ajunsese să locuiască cu Monica permanent. Între cei doi se înfiripă rapid o relație. Fericit cu noua turnură a vieții sale, atât în ceea ce privea viața personală, cât și cea profesională, dat fiind succesul răsunător al atelierului de haute-couture unde lucra, Nico lăsă amintirea vechiului său prieten să îi scape din vedere. Dar ce nu știa acesta era grija pe care Chris i-o purta constant. Acesta ajunsese să trăiască prin prisma vechiului său coleg de apartament, aflat într-o incapacitate cruntă de a depăși impasul emoțional.

Timpul trecu, cei doi trăind o frumoasă idilă. Însă totul luă o turnură neașteptată atunci când Nico, venind acasă de la atelier, găsi în cutia poștală un plic care îi captă atenția. De un roșu sângieru, avea un sigiliu în formă de ochi, asemănător cu simbolul ochiului atotvăzător. Intrigat de acest simbol, îl deschise chiar în fața ușii de la intrare.

Conținutul plicului îi îngheță sângele în vene. Era plin de poze în care Monica, viitoarea lui soție, mergea mână în mână cu un altul, complet absorbită de ochii lui. De sub o glugă, doi ochi îl priveau cu satisfacție: în sfârșit avea să realizeze alături de cine trăia, cine era femeia aceea cu adevărat.

Nico se simțea trădat. Pentru a se calma, ieși la o plimbare prin cartier. Însă această ieșire nu avu rezultatul dorit, furia lui doar amplificându-se. De-abia aștepta să se întoarcă acasă, să-i ceară socoteală Monicăi.

Dar acasă îl aștepta altă surpriză. Apartamentul era pustiu. Monica plecase, luându-și cu ea toate lucrurile. Nico lăsase plicul chiar la intrare, așadar femeia își dădu seama ce o aștepta și nu îndrăzni să dea ochii cu el.

Complet decepționat, Nico își petrecu următoarele săptămâni într-o agonie constantă. Nu putea să înțeleagă cum Monica renunțase atât de ușor la tot. Oare toată acea perioadă nu însemnase nimic pentru ea?

Atunci, gândul îl lovi precum o ghilotină. Exact așa se comportase și el cu Chris, cu mult timp în urmă. De parcă toți acei ani nu însemnaseră

nimic. Își părăsise prietenul cel mai bun, îl lăsase singur, plecând pe neașteptate. În urma acestei introspecții, Nico luă o decizie neașteptată. Îl sună pe Chris.

Acesta răspunse, îi acceptă scuzele surprinzător de repede și acceptă să se întâlnească cu vechiul lui prieten. Când avu loc revederea, la aceeași cafenea la care începuse totul, cei doi plânseră de emoție, cu zâmbetul pe buze, fericiți că s-au regăsit după un timp îndelungat.

Următorii ani trecură ca într-o clipă, iar cei doi ajunseră la vârsta pensionării. Întristat de gândul că nu va mai simți niciodată magia atelierului, dar încă cu flacăra pasiunii pentru lectură aprinsă, la fel ca în prima zi, Nico îi propuse amicului său să își deschidă o mică librărie în cartier.

Este iunie. Soarele se oglindește în ochiurile de apă, amintiri ale ploii calde de vară căzute recent. Nico și Chris ies din micul lor magazin de cărți ajutați de câte un baston, încuiând cu atenție ușa în urma lor. Sunt foarte fericiți că au șansa de a continua să ajute oamenii să descopere lectura chiar și acum, la o vârstă mai înaintată. O pornesc la pas către parcul în care s-au văzut pentru prima oară. Le place să discute despre clienți și cărți pe banca umbrită de stejar. Cei doi se așează, începând șirul de relatări care le încheie ziua de muncă.

La câteva bănci distanță, în penumbră, o pereche de ochi ascunși de borul unei pălării de modă veche pierdea bătălia cu lacrimile. Cu câteva zile în urmă, primise o scrisoare. Sigiliul avea formă de ochi. L-ar fi putut recunoaște dintr-o mie. Era făcut cu ștampila pe care i-o dăruise fiului său pe când acesta avea doar zece ani. Citind-o, aflase că fiul lui cu privirea cristalină era, în sfârșit, fericit. Știa că, în tinerețe, Chris găsisese un tânăr la fel de pasionat de lectură și de frumos, dar scrisorile fiului său se întrerupseră brusc cu una care anunța că cei doi se certaseră. De atunci trecuseră mulți ani, iar acum, când simțea că se află la linia de final, era fericit să vadă că fiul său, veșnic solitar și inadapat, reușise să îl aducă înapoi în viața lui pe cel care îl făcea fericit.

Cu lacrimi în ochi, bătrânul părăsi parcul, știind că avea să fie ultima oară când își vedea fiul. Totul ajunsese la final, dar pleca cu inima împăcată: băiatul cu ochi de azur era pe mâini bune. Avea încredere în Nico, pasionatul de lectură, că va avea grijă de Chris și îl va înțelege, așa cum el nu reușise niciodată.

IHUȚ IOANA

**CLASA a X-a, C. N. „AVRAM IANCU” CÂMPENI, JUD. ALBA
PROF. COORD. STAN DIANA**

Ochi și judecată

Cu glas de jumătăți mă oblig a mai ridica mâna înspre dragostea creării.
Cu ochii-mi grei de doruri desprind apusul mării.
În clipa soarelui mă înșir.
Ochii mei, trecut pribeag văzut,
Se curmă de-ale vremurilor șoapte.
Dinspre stele ce-au căzut,
Închid ochii înspre moarte.
Mă zărești de sus, din tremur
Cum mă cern înspre cutremur,
Dar te temi de ochii-mi grei
Și de glasu-mi stors de zei.
Și din boltă-n colț de tei,
Mă albesc de ochii-mi grei.
Dar așteptându-mi judecata,
Mă alung cerșindu-mi soarta.
Am întors privirile-n răscoale
Și am creat cu ochi închiși,
Dans de stele primordiale,
Dansul celor lași, învinși.
Și în ceas de lungă clipă,
Îmi desprind a mea privire
Și aștept și se înfiripă
Judecata-n devenire.
Căci ochii mei pictat-au falsuri
Prin răscoale și-n delir.
Ochii mei pierdut-au ceasul,
Rătăcind în cimitir...

IOJĂ RITA DIANA

**CLASA a XI-a, C. N. PEDAGOGIC „ȘTEFAN CEL MARE”, BACĂU
PROF. COORD. OZANA MARIA ALEXA**

Prietena mea lup

Vineri, 13 mai, 1987, ora 03: 00

Poliția este la fața locului. Paramedicii au luat pe targă cadavrul. Animalul misterios a atacat din nou.

—Ați găsit ceva? Întrebă unul din polițiști.

—Urme de om și ochi scoși, însă de data asta ochii nu sunt aici. Toți se întreabă ce este acest animal, dar nimeni nu știe adevărul. De fapt, prietena mea, Maya, a reînceput atacurile. O văd, e după tufiș. Se uită la capodopera sa. Ochii îi sunt roșii și zâmbește, pesemne că e satisfăcută de rezultat.

Marti, 18 martie, 1973, ora 23:35

Casa de copii „Sfântul Stelian” are luminile stinse. Pruncii dorm de două ore. Vântul suflă cu putere, iar crengile copacilor se izbesc mânioase de geamul camerei 13, unde Mayișca, își trage înapoi pătura deasupra ochilor de frică. Crengile seamănă cu niște oameni negri ce au venit după ea. Îi este atât de teamă, dar știe că orice sunet scos va aduce cu el bătaie, așa că își mușcă buzele să nu țipe. Geamul se deschide și fata începe să plângă în pernă. Cineva se strecoară prin acea deschizătură. E o femeie...

—Draga mea Maya, sunt eu! spune cu o voce blândă, tremurândă și mâna i se ridică în dreptul feței.

—Mama? întrebă speriată îngerașul, ștergându-și ochii. Se ridică și merge la ea.

—Da. Haide, mergem acasă. Femeia o ia în brațe și pleacă împreună pe unde a venit.

Duminică, 5 septembrie, 1986, ora 12:00

Au trecut treisprezece ani de când unul din copiii de la centru a fost răpit, dar investigațiile s-au oprit după doi ani. Nimeni nu știe nimic de micuța cu chip de înger. Oamenii cred că a murit, însă Maya este bine alături de baba Evanora. Casa aflată în mijlocul pădurii, unde acum foarte mult timp a fost izgonită vrăjitoarea, este luminată. Nimeni nu o mai știe, anii au trecut, însă

femeia trăiește, iar cei ce au osândit-o, au murit. Singurul lucru care le este cunoscut oamenilor este că femeia din păduri nu are ochi.

În tinerețe nu a fost vrăjitoare, nu, nici pe departe. Nu avea puteri și nu lucra cu diavolul, cum toți preconcepeau. Dimpotrivă, ea a încercat să facă bine, să ajute toate persoanele prin leacurile ei, prin darul ei tămăduitor, dar într-o zi, când a încercat să salveze o femeie însărcinată, deși i-a adus la cunoștință viitoarei mămici ceea ce se va întâmpla cu pruncul nenăscut, aceasta, în durerea pierderii despre care știa, a dus-o în fața bisericii și i s-au adus acuze neadeverate. Nu a avut dreptul să vorbească și să se apere, iar pedeapsa dată de tribunalul inchizitor al orașului a fost dură, groaznică: „- Verdictul: SCOATEȚI-I OCHII BLESTEMAȚII!” Și asta pentru că una din măturii era că frumusețea ei este dată de aceștia. Culoarea lor verde smarald atrăgea bărbații și așa îi sacrifica lui Asmodeu, demonul care îi dădea puteri, cel ce o făcea să rămâna tânără și plăpândă, cu fața albă, imaculată și trup divin. De atunci, Evanora își urăște semenii și nu vrea decât să-și recupereze ochii, iar Maya o va ajuta. Măcinată de ani și de pedeapsă, Evanora este bătrână acum, cu fața ridată, cu mâini cojite și spate gârbovit. Frumusețea de altădată i s-a dus.

—Mayișca, draga mea fetiță-lup, tu ești bunătatea întruchipată. Tu ai fost trimisă pentru a face dreptate. Tu nu ești un om asemănător cu cei pe care îi vezi și cunoști acest lucru. Ochii tăi, deși eu nu-i pot vedea, mă duc cu gândul la dragii mei ochi pe care aceste creaturi fără minte i-au smuls! Ei nu merită să trăiască! Nu merită să vadă! Ochii reprezintă adevărul, puiul meu, iar ei nu merită să vadă adevărul! Prin acest dar oferit de preaslăvita entitate ce sălășluiește chiar în inimile noastre, ni se oglindește sufletul, iar sufletul lor este negru, tăciune!, spunea femeia cu ură și astfel o pregătea pe firava Maya pentru misiunea specială pe care aceasta o are, aceea de a ucide, de a pedepsi, de a-i aduce Evanorei ochii descendentului celui care i i-a furat.

Luni, 10 septembrie 1986, ora 09:45

Era o frumoasă zi, cu un soare dogoritor și multe frunze așternute pe pământul negru și rece. Totul părea perfect. Mămici și tătici fericiți ce-și duceau pruncii pentru prima dată la școală. Copii și liceeni cu flori ieftine în mâini, îmbrăcați frumos cu uniforme specifice stadiilor de învățământ, se îndreptau spre locul unde se ține deschiderea de început de an. Eram și eu acolo. Intram în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Regina Maria”, unde am fost întotdeauna un elev eminent. Îmi place să învăț, visul meu e să devin

medic și știu că pentru acest lucru trebuie să depun efort. Atunci a fost prima zi în care am întâlnit-o. Am vrut să o iau prin pădure, mereu am iubit să mă cufund în adâncurile misterioase, care acum erau portocalii, galbene, maronii, culori ale toamnei. Mergeam și priveam în jur. Mă opream uneori să admir copacii îmbătrâniți, sau mușchiul înnegrit. M-am oprit atunci să culeg niște ierburi despre care bunica îmi spusese că vindecă reumatismul, dar cineva a trecut pe lângă mine cu o viteză stranie. Am crezut că era un animal, însă am zărit de după un copac zdravăn chipul ei. Părul bălai îi mângâia fața atât de albă, poate mult prea albă. Ochii azurii îi sticleau și buzele se încleștau ca într-un mârâit lăsând să i se vadă dinții albicioși, puțini strâmbi. Era atât de dulce, cu un trup firav, îmbrăcată numai într-o rochie simplă, ușor trecută de genunchi, fără papuci care să-i protejeze picioarele murdare pe care se lipiseră două, trei frunze. Se prindea de pom cu niște degete lungi, subțiri, ca și cum se pregătea să atace. Era sălbatică, demonică, dar în același timp atât de angelică, de plăpândă. Se uita drept în ochii mei, iar eu de asemenea. I-am zâmbit și i-am spus încet:

—Bună! Te-am speriat? S-a deranjat doar să își încline capul mai mult și să mârâie. Mi-am dus mâinile deasupra pieptului să vadă că nu voaim să fac rău și am ridicat o floare, îndreptând-o spre ea.

—E pentru tine, dacă dorești. S-a apropiat cu teamă, dar nu a încetat să se uite în ochii mei. Mi-a luat floarea din mâini și a surâs într-un colț al gurii, în timp ce se uita la ea. Mi-a spus răgușit:

—Eu, Maya, Maișca... și a fugit.

Am încercat să mă țin după ea, dar am ajuns la casa bântuită din pădure, de care chiar și cei mai curajoși se temeau și nu se încumetau să treacă. În fața casei, o femeie bătrână stătea pe bancă, nu avea ochi, dar se uita la mine, simțeam frică, spaimă. Fata cu chip de înger s-a repezit în poala ei și femeia i-a dat un iepure mort pe care Maya l-a înșfăcat cu ură, scoțându-i întâi ochii, și apoi înfulecându-l. Toate acestea în timp ce se uita la mine și zâmbea. Avea sânge la gură, pe dinți, dar era fericită, iar bătrâna a început să râdă atât de tare și cu poftă, încât sunetul mi-a rămas întipărit multă vreme. Am fugit cât am putut de repede și m-am repezit în curtea liceului. M-am alăturat tovarășilor mei, dar au observat că eram alb la față și m-au întrebat:

—Ce ai Seby?

—Ești bine, Sebastian, dragă?

M-am mulțumit să răspund:

—Sunt bine, obosit de pe drum.

Joi, 13 septembrie 1986, ora 22:00

Am ajuns pe ponton. Era atât de liniște. Briza mării, cu valuri care se izbeau nebune de stânci prea monotone, parcă dorind să trezească viața din ele, dar erau prea adormite și cred că așa eram și eu, pentru că Moș Ene m-a dus în lumea viselor. Acum eram cu ea. O vedeam cum vine spre mine și luându-mă de mână mă trage spre păduri. Atât de iubibilă, ca o ființă mistică, antică, de negăsit în alte împrejurări. Maya s-a oprit într-un foișor și degetele ei nu au încetat să le atingă pe ale mele. Eram înconjurați de flori, de iarbă verde, ca într-o poveste cu zâne. S-a oprit și m-a privit cu niște ochi ce îmi transmiteau iubire. Se apropia de mine și îi vedeam buzele depărtându-se ușor, am sărutat-o, am crezut că asta își dorea, dar ea s-a dat înapoi. Și-a încruntat fața spre mine și buzele suave atunci, acum erau înspăimântătoare. Îi ieșeau din gură dinți însângerați și a sărit pe mine, dar nu mi-a făcut nimic. Cineva o striga de undeva de departe.

—Stai! Trezește-te! Heeeeee! Ești bine?, era un polițist și brusc magia s-a risipit. Nu știu pentru cât timp am dormit, dar momentul meu de pace s-a dus. Acum erau mașini de poliție, ambulanțe, criminaliști.

—Da, da! Sunt bine. Ce s-a întâmplat aici?, am întrebat speriat.

—A fost un atac de animal. Doi oameni au fost atacați și, din păcate, nu au supraviețuit.

—O, Doamne!

—Ar fi mai bine să pleci acasă și să ai grijă pe drum. Cred că pericolul de acum începe.

Am plecat buimac și era acolo. Maya... După tufiș i se vedeau ochii. La fel ca atunci când savura iepurele și acum era plină de sânge, dar mai mult, mai multă bucurie exprima chipul ei. S-a uitat la mine și dacă inițial zâmbea, când a vazut starea de șoc pe care o aveam atunci, s-a oprit și acum chipul ei exprima milă, supărare.

Duminică, 29 decembrie 1986, ora 14:50

Atacurile Mayei erau din ce în ce mai frecvente și nimeni nu știa ce putea fi acest animal misterios. Erau cunoscute două lucruri, urme de om și hoituri lăsate fără ochi. Timp de trei luni, 13 oameni au fost atacați și uciși de fata de care m-am îndrăgostit, iar eu eram singurul care știa ce se petrece de fapt. Frumoasa fără scrupule vorbea numai cu mine și așa cum putea ea, mi-a povestit totul. Misiunea ei era să o ajute pe baba Evanora să-și recupereze ochii și deci, trebuie să atace, trebuie să găsească ceea ce o trimise stăpâna ei.

Mi-am dat seama în tot acest timp că Maya nu știe să iubească. Iubirea pentru ea este ceva necunoscut, ceva ce îi provoacă teamă, dar eu m-am îndrăgostit de ea. Și nu doar dragoste trecătoare, ci chiar una nebună. Acesta este motivul pentru care nu am spus secretul ei nimănu, deci, drept să vă spun, mi-e teamă ca nu cumva următoarea victimă să fie un membru al familiei mele.

Vineri, 13 mai, 1987, ora 15:30

M-am întâlnit cu Maya la locul nostru și mi-a zis că l-a găsit pe descendent. În această seara va ataca din nou și va finaliza misiunea. Era atât de mândră de ea și vedeam acest lucru. O simțeam încântată de faptul că poate ucide din nou.

—Dacă îi aduci ceea ce vrea, asta înseamnă că vei opri ororile acestea, nu?, am întrebat-o cu sufletul la gură.

Speram din suflet să zică da.

—Crezi că ce fac e greșit?, s-a uitat la mine supărată. Și-a lăsat buza de jos înclinată și pentru prima dată am văzut-o plângând. I-am mângâiat părul gălbui, atât de moale și în ciuda a toate, am sărutat-o, dar de această dată, nu s-a dat în lături. Mi-a spus tremurând:

—Iartă! Maya nu face rău. Spunând asta, a fugit. Am strigat-o, dar în zadar. A fugit.

Ora 03:20 Fata a finalizat misiunea. Faptul că poliția se uita cu uimire și mânie în același timp, m-a speriat și tot ce am putut să fac, a fost să merg după ea. Am alergat prin pădure ca un descreeierat și nu m-am oprit până la cocioaba vrăjitoarei. Era într-un stadiu deplorabil, mai rău decât am văzut-o ultima dată, dar nu-mi păsa. Eu venisem după Maya și dacă asta însemna să o omor pe femeia aceea bătrână și de nimic, atunci eram pregătit. Aș fi mers chiar și la închisoare pentru îngerul meu cu suflet malefic. Luminile casei erau aprinse și liniștea lăsată mă speria mai tare decât orice, dar am lăsat frica și am deschis ușa. Ceea ce am văzut m-a omorât.

Maya îi dăduse ochii descendentului bătrânei, iar ea cu un râs diabolic i-a luat și i-a mâncat așa, cu sânge, carne, fix așa cum animalul i i-a adus.

—Maya, cine a venit? Este cineva în casă!, a spus și se uita în direcția mea. În pofida a ceea ce era fata asta, rău, demon, diavol, animal, m-a protejat și i-a spus:

—Nimeni, mama! E Maișița și pădurea. În timp ce spunea aceste cuvinte, se uita înspre mine și îmi făcea semn să tac. N-am scos niciun sunet, dar priveam totul și eram pe punctul de a leșina. Îmi simțeam picioarele moi, ca niște jeleuri și inima bătea parcă scoasă din minți. Casa se învârtea cu mine și totul se întuneca, dar mă uitam la ea și nu mi-am luat ochii pentru nicio secundă.

—Draga mea fetiță-lup, acum pot să mor, căci mi-am luat comoara înapoi, dar tu să nu te oprești! Continuă să ucizi, să pedepsești! Nu merită să trăiască, nu merită nimic decât moarte, decât întuneric așa cum am primit eu deși nu am făcut niciun rău nimănui. Ei sunt bestiile adevărate, nu tu! Tu ești îngerul meu, tu ești salvatoarea mea și eu voi fi cu tine de acum și pentru totdeauna., în timp ce spunea aceste cuvinte, niște fire de apă au ieșit din golerile în care ar fi trebuit să fie ochii ei, iar Maya se uita la ea cu suferință. Spunea doar:

—Nu! Te rog! Nu! Maya nu vrea singurătate!

Femeia și-a lăsat capul puțin mai înjos și i-a zâmbit cu atâta iubire cât putea să exprime ea. Nu era răutate, era numai dorință de răzbunare, de supraviețuire și simțeam milă pentru ele. După ce Evanora a murit, fata a venit înspre mine și m-a luat în brațe, plângea.

—Maya e singură! Maya trebuie să-i omoare pe toți aceia care i-au luat mama. Maya e arma !

—Nu Maya! Nu poți face asta, îmi pare rău! Te iubesc!

I-am spus tot ce simțeam și amândoi îmbrățișați, plângeam. Atunci era momentul să termin cu aceste orori și luând cuțitul de la brâu, i l-am înfipt în inimă. S-a zvârcolit puțin, dar nu era furioasă, știa că e mai bine așa. Era om la înfățișare, însă fiara din ea nu se putea opri din a ucide și eu eram singurul care știa acest lucru, așa că trebuia să fac ceva chiar dacă asta însemna să sacrific viața finței pe care o iubeam și cu care aș fi vrut să trăiesc o eternitate. Însă eram muritori, în pofida faptului că ea era o forță și eu nu. Acesta era gândul care m-a făcut să plâng ani de zile pe urma acestei creaturi.

Pedeapsa mea e să nu văd nimic, să rămân în întunecime și în disperare, captiv într-un orizont fără culoare, dar ea e acolo, cu mine, Sebastian, acum știut drept bătrânul fără ochi.

LUNGOCIU LARISA ANDREEA
CLASA a IX-a, C. N: „DIMITRIE CANTEMIR” ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Ochiul

Mă plimbam pe străzile liniștite din apropierea magazinului meu preferat de rochii, când m-a impulsionat un gând venit din partea neexplorată a minții mele, și anume să îmi continui plimbarea de seară prin cimitirul nou de pe partea cealaltă a străzii.

Nu e deloc macabru, dacă îmi permiteți să vă ofer puțin context. Cimitirul a fost renovat sub forma unui parc plin de flori. În principal, sunt florile aduse și plantate de către apropiații celor decedați, în dorința de a le aduce un omagiu, a face un gest simbolic de ochii lumii sau de a pune în practică tutorialul ăla de pe youtube despre cum să plantezi ceva. Mereu mă gândesc la ce părere au cei trecuți în neființă despre toate aceste firmituri aduse de cei din a căror viață făceau parte cândva. Când de fapt tot ce ne dorim cu toții este să fim purtați în suflet, nu pe o listă de aranjamente florale de pe masa din colț a unei florării.

Cum spuneam, locul este la prima vedere o grădină botanică primitoare, dar peste care predomină atmosfera solemnă și serioasă dintr-un astfel de loc. De parcă zâmbetul sau râsul cuiva ar trezi pe cineva. Sunt bănci în dreptul aleilor care au fiecare câte un nume și un număr, ba chiar există și un tonomat. Însă lucrul care m-a făcut să zâmbesc este faptul că pe fiecare piatră funerară este scrisă și povestea de viață a celui care a avut onoarea să o trăiască. Unele în versuri, altele în proză, ce-i drept, rânduri scurte, dar care spun ceva despre fiecare.

„Dacă îmi păsa mai puțin de părerea altora, azi, povestea mea te-ar fi făcut să râzi sau să zâmbești mai tare. Iar pe mine să trăiesc mai mult!”.

„Soțul meu a crezut că dacă ne luăm morminte în capete opuse nu mă mai aude cum sforăi. Surpriză!”.

„Chiar aveau dreptate când au spus că o să am tot timpul din lume să dorm...”.

Toate astea mi se păreau atât de vii, de prezente și de expresive! Dădeau o notă veselă și memorabilă locului și momentului. În timp ce mergeam, visătoare și curioasă, am căzut într-o groapă.

„Aaaa!”.

Panica mă copleșise. Pe ce căzusem? Și de ce simțeam miros de țigară, eram deja în Iad? N-am apucat să mă ridic bine în capul oaselor, că am observat peste cine căzusem. Era un bărbat într-o salopetă, cu o țigară ajunsă la jumătate. Cealaltă jumătate zăcea sub mine, probabil.

Și atunci am privit pentru prima oară în ochi străinul din fața mea. Și era superb. Doream să știu totul despre el, dar pentru început nu doream decât să îi știu numele. Care era Tudor. Iar eu sunt Cristina. Minunat, acum hai să vedem cum ieșim din groapă.

—Îți cer scuze! E prima oară când vin aici și nu m-am gândit că se sapă la ora asta. Sper că nu ți-am rupt ceva.

— N-am nimic, am aterizat pe o jumătate de țigară și mi-a amortizat căderea. Te pot ajuta cu ceva?

— Sunt aici doar pentru o plimbare.

— Dacă ești dispusă să aștepti încă 40 de minute, îți poți continua plimbarea cu mine.

Și, deși mulți ar spune că o plimbare cu un gropar (superb), peste care abia ce am căzut, nu e chiar în topul activităților pentru o seară de vineri, am lăsat prejudecățile la o parte. Și uite așa am ajuns să povestesc pe marginea unui viitor loc de veci, cu un gropar care își ducea treaba la bun sfârșit, despre vrute și nevrute. Și multe altele pe lângă. Nici n-am simțit cum trece timpul. Atunci când, în sfârșit, am ajuns în fața casei, îmi doream ca seara să nu se mai termine. Și pentru că nu era suficient cum m-au răvășit **ochii lui**, sărutul discret de pe frunte nu a făcut decât să agraveze situația. **Și atunci am știut că voi sfârși îndrăgostită.**

Ochii ni s-au tot reîntâlnit, la fel și buzele până am ajuns să fac parte din viața groparului poznaș care stătea ascuns în inima mea. Și să avem împreună o fermă. Și un vis. Și 2 copii. Și un motiv în plus să zâmbim dimineața.

Singura soluție a fost să ne împletim inimile și să le legăm pentru totdeauna. Orice spectacol alege cu mare grijă de către cine își dorește să fie jucat. Așa că nu am putut să ne împotrivim. Nu ne-a rămas decât să ne iubim cu toată ființa și încă puțin. Toate astea doar pentru că am avut curajul să merg pe alt drum. Pare un preț rezonabil, nu-i așa?

LUPU MIRUNA- IOANA
CLASA a IX- a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. CASIAN ALINA

În țara orbilor

În țara orbilor, chiorul este împărat. Împărat, sau nebun? Nebunul nu se teme de nebunie, dar împăratul da. Cei care nu o cunosc nu au cum să o înțeleagă. Toată viața mi-am trăit-o ca o drăcie a naturii, o făptură care a rupt legile vieții din rădăcini, din miezul realității însăși. Dar de ce este vina mea, eu care am fost osândit de soartă, să fiu tratat așa? Mi-am dat seama că această nebunie are chiar farmec.

Într-o lume plină de orbi, eu sunt singurul care vede. Ochii mei au fost binecuvântați din naștere cu această putere, dar lumea în care m-am născut a tratat-o ca pe un blestem. Am fost primul care a văzut mizeria în care se afla lumea, iar cei care m-au cunoscut primii m-au avertizat să nu atrag astfel de atenție asupra mea. Mi-au spus să-mi ascund darul toată viața. Le-a fost frică. Au lăsat lașitatea să le stăpânească inima. Am căzut și eu în ghearele teamei. Dar când am evadat din strânsoarea ei, am văzut ceva în sufletele lor ce ei nu au văzut. Nu au văzut slăbiciunea. Nu au vrut să schimbe lumea care a fost fabricată pentru ei, o lume care li se potrivea așa bine. Eu am fost lăsat, ca de obicei, să mă împotmolesc constant în viață. Veneam singur, sau cu cine mă înțelegea. Acești oameni au venit și au plecat, dar numai Sofia a rămas lângă mine. Sofia avea un talent aparte; putea să-ți calmeze orice supărare, indiferent cât de mult îți spinteca sufletul, prin simpla ei prezență. Orice îngrijorare, orice frică, orice tulburare aveai, ea o putea ameliora fără a rosti un cuvânt. Pentru cineva ca mine, la un pas de nebunie în fiecare moment, era esențială.

În anii în care mi-a fost alături, m-a ascultat mereu cu fascinație. O fascina conceptul culorilor și mă ruga mereu să îi descriu unde ne aflam. Îi descriam cât de bine puteam, ghidându-i mâinile spre florile sălbatice sau în apa rece a pâraielor.

—Ce culoare au ochii mei? m-a întrebat într-o zi, sub un stejar.

În ochii ei era taina. Deși înnegurați ca toți ceilalți ochi, puteau să spună o mie de cuvinte. Îți acaparau întreaga ființă și cădeai în transa lor numai de la o privire.

Am ezitat mai întâi, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Căprui, ca pământul de sub picioare? Ca ciocolata dată de bunica ta? Ca o gură de supă într-o zi înghețată?

— Ochii tăi sunt căprui, ca acest stejar, ca pământul de sub noi. Maro este culoarea pământescului, a siguranței. Ai crede că e o culoare urâtă, dar mie îmi pare o culoare cumva odihnitoare. Toate amintirile cele mai liniștitoare sunt maro pentru mine. Este culoarea calmului crud și a speranței. Este acasă.

Ea m-a ascultat cu încântare și a zâmbit larg.

Când am împlinit vârsta majoră, am luat decizia să îi spun lumii de talentul meu. Îmi este clară imaginea podiumului la care am stat, cât și expresiile celor din audiență. Erau câteva sute de oameni, fiecare cu o emoție limpede ca apa pe fețele lor. Șoc, confuzie, neîncredere și frică. Un copil din primele locuri și-a schimonosit fața de frică cu un icnet slab, ochii săi devenind de două ori cât erau înainte.

„Îi este frică? De ce?”, m-am întrebat, privindu-l. Știam foarte bine că această idee ar fi complicată pentru un copil, dar nu mă așteptasem la frică.

„Oare mă consideră o amenințare?”.

Momentul pe care îl așteptasem ani la rând m-a lăsat cu un gust amar în gât.

Am început să vorbesc în fața a tot mai multor oameni și am observant din ce în ce mai mulți oameni temători. De fiecare dată, plecam îngândurat și cu din ce în ce mai puțină speranță. Ușor-ușor, îmi dădeam seama că acești oameni nu aveau niciun viitor. Erau controlați de frică și, indiferent ce abordare foloseam în discursuri, nimic nu îi ajuta, nici pe ei, nici pe mine. Astfel am realizat că oamenii nu vor să schimbe lumea lor, deoarece a fost făcută special pentru ei. Nu se vor schimba niciodată, cum nu s-au schimbat până acum. Însă, în interiorul meu, nu am vrut să-mi pierd speranța. Urma să devin un salvator, un conducător, un om care nu avea să mai fie ignorat și care să readucă văzul în lume. Toate acestea erau planuri uriașe, eram conștient de asta. Dar aveam să-mi împlinesc visul, indiferent în ce consta. De ce mi-aș irosi talentul în așa fel?

Pentru a reuși, aveam nevoie de susținători, mulți susținători, dar aveam nevoie și de o mână dreaptă. M-am gândit imediat la Sofia, care m-a susținut necondiționat mereu. Acesta îmi era planul. Era măreț, dar cu persoanele potrivite, avea să înflorească.

Am întâlnit un obstacol care a fost imposibil de depășit. Propria-mi minte. Deodată îmi părea rău pentru cei cărora le vorbisem. Ideea de a

renunța mi s-a pus pe inimă ca o greutate și, indiferent cât încercam să-mi revin, era în zadar. Pentru prima oară am simțit teroare când mi-am dat seama că teama mi-a stăpânit iarăși ființa.

De data aceasta, eu am fost cel fără cuvinte. Da, voiam să îi rănesc. Să le fac existența de două ori mai urâtă ca a mea. Să își dorească să poată vedea, și să mă caute pe mine să îi salvez. Da, asta voiam.

I-am luat mâinile, dar mi le-a tras brusc. Lacrimile îi curgeau pe obraji și deodată, privindu-i ochii sticlați, nu am mai simțit nimic.

—Ai înnebunit.

Ah. Nu mai merită să mai încerc. O pot face și singur. Am ieșit rapid pe ușă, lăsând-o pe Sofia în urmă.

Acum, sunt cu adevărat singur. Oare când se va adânci această realizare în minte? Sunt singur, nebun și singur. Dar pot să văd. Atât contează. În țara orbilor, chiorul este împărat.

MANCAȘ ANDREI SEBASTIAN

CLASA a X-a, COLEGIUL „MIHAI EMINESCU”, BACĂU

PROF. COORD. LUPU OANA ELENA

Stai, că te-am ochit!

- 1-Milică Dobrescu (Ml)
- 2-Desdemona Dobrescu (D)
- 3-Tică Dobrescu (T)
- 4-Camila Dobrescu (Ca)
- 5-Lucuță Dobrescu (L)
- 6-Doamna Vornicu (Dv)
- 7-Domnul Vornicul (Dlv)
- 8-Tața (Ta)
- 9-Clara Petrovna (C)
- 10-Letiția (Le)
- 11-Vasilis (V)
- 12-Arghirița (Ar)

ACTUL I

(Prima scenă se desfășoară în casa familiei Dobrescu, mai exact în sufrageria acestora, într-o zi de primăvară. Desdemona, împreună cu

servitoarea pregăteau masa de prânz, iar Milică era așezat în capul mesei, în așteptarea musafirilor.)

D-Clara! Clara! (pauză) Clara! Tu nu mă auzi când te strig? Clara! Austriacă surdă.

C-(Isterică) Ruso-Austriacă! Mama fost rusoaica, tata fost austriac. În anul ...

D-(dă ochii peste cap) Da, da știm povestea.

Ml-(calm) Desdi dragă, de ce te agiți atât?

D-Cum să nu mă agit dacă într-un sfert de ceas ajung Vornicii la masa și nici farfuriile nu sunt puse. (pauză) Clara, dar copiii unde sunt?

C-(se uită către Desdemona mirată, iar apoi părăsește sufrageria)

D-Milică dragă. În câteva minute vor veni musafirii. Te rog, nu fi ursuz.

Ml-Ești sigură că vin doar Vornicii?

D-Vornicii și copiii.

Ml-Doar atât?

D-(stânjenită) E, și mama.

Ml-Eram sigur! Nu-ți ședea bine dacă nu o invitai și pe hoașcă.

D-(iritată) Milică! Limbajul! Hoășcă ai'? Nu uita că aproape sunteți de-o seamă.

Ml-(râzând) De-o seamă, de-o seamă, dar...

D-Milică dragă, păcat că nu mă poți vedea, că altfel stăteam de vorbă. (pauză) Dar, totuși, nu înțeleg. Cum a reușit nemernicul de Francisc să scape călimara din mână? Și cum de a sărit tocmai în ochii tăi? Doar nu este vreo minge.

Ml-Desdi, ți-am zis, nu vreau să discutăm despre asta.

D-Eu ți-am spus, e ceva acolo, că doar n-avea...

[Soneria de la intrare o oprește pe Desdemona din a mai continua propoziția]

D-Vornicii trebuie să fie.

ACTUL II

(n sufrageria familiei Dobrescu apare familia Vornicu. Doamna Vornicu este sora lui Milică Dobrescu, în vârstă de 45 de ani. Domnul Vornicu este un afacerist care are lanțuri de hoteluri la malul mării și are 55 de ani. Când aceștia intră în hol, servitoarea îi întâmpină, oferindu-se să le ducă hainele la garderobă.)

Dlv-(către Desdemona) Sărut-mâna!(întinzându-I acesteia un buchet de trandafiri albi.)

D-(entuziasm fals) Vai, domnule Vornicu, atent ca totdeauna.

Dv-(către Milică) Dar pe cine avem noi aici? Ce face Milicuța cu fața cea mai drăguță?(îl îmbrățișează și îl strange de obraji.)

MI-Bine face, dar dacă sunt orb asta nu înseamnă că am devenit bebeluș.

D-(către Vornici) Dar vă rog, nu stați în picioare! Imediat vom aduce și ...

[În casa Dobreștilor își face apariția Tanța, soacra lui Milică, în vârstă de 70 de ani.]

D-Mama! Bine ai venit!

Ta-(oftând) Bine te-am găsit mama. Da unde ți-e germanca?

C-(mergând în pas alergător de la bucătărie) Nu sunt germanca.(tipând) Mama fost rusoaica, tata fost austriaca! În anul ...

Ta și D-(dau ochii peste cap) Știm istoria!

C-Bitte!

Ta-(intrând cu un aer superior în sufragerie) Bună ziua la toată intelectualitatea. (pauză) A! Acolo te-am lăsat, acolo te-am găsit. Ce faci, ginerică?

MI-(disprețuitor) Cum pot și eu.

Ta-Am uitat că ești orb.

D-Mamă!

Dv-Doamna Tanța! Vă rog foarte mult.

Ta-(cu un aer de detectiv se îndreaptă către Milică) Sau poate că nu e orb. Poate totul a fost o cacealma.

MI- Știi ce? Hoașcă bătrână! Te-am suportat cât te-am suportat, dar nu-ți permit să ...

T-(uimită, vorbește peste Milică) Cum mi-ai zis mă?(Tanța ia geanta de pe masa și îl lovește pe Milică pe umăr.) Da cu cine te crezi mă huligane?

[Este iscată o mica îmbrânceană între Tanța și Milică, iar domnul Vornicu împreună cu Desdemona sar să-I despartă pe cei doi]

D-(înfuriată) Potoliți-vă! Pentru numele lui Dumnezeu! Mamă. Poftește la masa. Imediat Clara vă aduce ...

[Soneria o oprește din nou pe Desdemona din a-și mai continua propoziția.]

D-Acum trebuie să fie copiii.

[Cei trei copii își fac apariția după multă vreme.Tică,băiatul cel mare în vârstă de 29 de ani, tată de gemeni, de profesie polițist. Camila, cel de-al doilea copil al soților Dobrescu în vârstă de 25 de ani, de profesie solist la o casă de cultură și Lucuța, cel de-al treilea copil al familie în vârstă de douăzeci și doi de ani, de profesie jurist.]

D-În sfârșit,ați ajuns și voi. Am zis că nu mai ajungeți.

[După salutările de rigoare toată lumea se așează la masă]

Dlv-(către Camila) Mereu m-am întrebat de unde provine numele tău. Are un aer extraordinar de occidental.

Ca-(zâmbind) Tata mi-a zis, că lui i s-a părut unic. Și-a dorit să am un nume special.

Ta-(cu un aer zeflemist) Baliverne dragă! În ziua în care te-ai născut, de bucurie că are o fată, deșteptul de tată-tău s-a îmbătat, iar în loc să te scrie în certificat Camelia, te-a trecut Camila. Zici că de pe-atunci avea simptomele orbului.

Ml-(iritat, se ridică de la masă) Nu zău, că așa cum sunt eu, fac o nefăcută și te lipesc de perete!

Ta-(aranjându-și bluza) Știi ce? Eu zic să-ți vezi de treaba ta, că doar nu suntem de-o seamă.

T-(către soții Vornicu) Dar nici mult nu mai era.

[Se instalează un zumzet acut, care o provoacă pe Desdemona să țipe]

D-(țipând) Da potoliți-vă odată!(pauză) Pentru numele lui Dumnezeu.(pauză) Clara, adu-ne aperitivele!

Ml-Desdi dragă, ce te grăbești așa?

Dv-Milicuță, eu sunt lihnită. Nu este cel mai potrivit cuvânt pentru o doamnă ca mine, dar totuși, nu mai putem aștepta.

Ta-Sincer, toată bălăcăreala asta m-a cam ros la lingurică.

D-Eu aduc aperitivele.

[Soneria o întrerupe din nou pe Desdemona din treburile sale]

D-Cine o fi oare?

Ml- E pentru mine. Clara! Deschide-le te rog!

[În casa familiei Dobrescu intră doi buni prieteni din partidul din face parte și Milică. Pe numele lor, Letiția, de profesie senator, și Vasilis, de profesie notar.]

C-Bună ziua! Bine venit la familia Dobresc. Eu sunt Clara. Mama fost rusoaica, tata fost austriaca. În anul ...

L, Ca și T-(din sufragerie) Știm istoria!

Le-Bună ziua!

Ml-Vă rog dragii mei prieteni să vă așezați la masă. Ați ajuns într-un moment potrivit. Ca să nu stăm mult la discuții, să vă prezint musafirii. Letiția și Vasilis au venit pentru o chestiune juridică. Am ajuns la o vârstă, iar în situația în care nici nu vă mai pot vedea, m-am gândit că mult nu o mai duc.

Dv-(cu ochii înlăcrimați) Milicuță, cum să spui așa ceva? Ești încă tânăr. Ai doar 65 de ani. Că ești orb nu este vina ta.

Ta-Întrebarea care se pune acuma este alta. Milicuță al tău este sau nu este orb cu adevărat?

L-Zău bunica, ești absurdă.

T-Lăsați-l să continue.

MI-(cătrec Tică, dregându-și vocea) Mulțumesc. Oi' trăi sau nu, am o avere mare care trebuie lăsată cuiva.

Ta-(pufnind) Extraordinar! Te pomenești că îți faci testamentul.

MI-Nu te mira, că domniei voastre nu se lasă nimic.

T-(râzând pe sub masă)

Ta-Eu care sunt mai mare ca tine nu mi l-am făcut și ți-l faci tu?

MI-(Râzând) Da dar tu nu ai ce lăsa!

Ta-(cătrec Desdemona) E, asta-i bună! Ți-l omor așa orb cum e.

D-Potoliți-vă, pentru numele lui Dumnezeu. Continuă Milică.

MI-Cum spuneam. Am o moștenire mare de lăsat și v-am chemat pe voi că-mi sunteți dragi și implicit pe prietenii mei ca să mă ajute cu actele.

[Toată masa se umplu de bucurie]

V-Am făcut completările necesare pentru redactarea testamentului la minister. Au mai rămas trecerea beneficiarilor în listă.

Le-Cu cine începem?(își pune ochelarii pe nas)

MI-Avem doar un singur beneficiar

[Toți cei de la masă își dau coate curioși, care va fi alesul]

V-Va să zică, în acest act procedural beneficiar va fi?

MI-Beneficiar va fii fundația "Speranța", centrul de copii cu nevoi oftalmologice.

Toți-Poftim?

MI-Cred că vor fi doi beneficiari. Fundația "Speranța" și Clara.

Toți-Cum adică?

T-E, asta-i bună. Cum se poate ca o servitoare să fie mai presus ca familia? Vorba aceea.

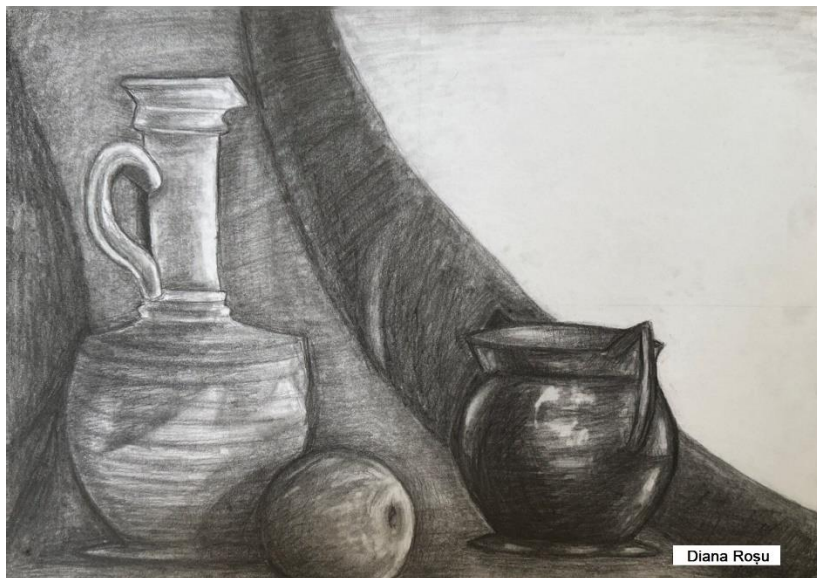
MI-Care vorbă? Oricum, pentru noi banii nu sunt importanți.(cătrec copii) Voi sunteți realizați. Aveți bani slavă Domnului.(cătrec soții Vornicu) De voi nici nu mai vorbesc. Averea mea e un fleac pentru buzunarele voastre.

Ta-(iritată) Da pe companioana ta? Pe comoara ochilor tăi cu care insiuezi că nu vezi, ce faci?

MI-Vei avea grijă dumneata. Oricum știm că ai să trăiești mai mult decât toți.

Le-Dacă asta este tot, noi ne anunțăm plecarea.

V-Am notat tot ce era de notat.

MI-(prietenos) Vă mulțumesc din toată inima.

(Actul II se termină cu Desdemona singură la masa din sufragerie, după ce musafirii au plecat supărați de la familia Dobrescu. Aceasta rămâne șocată ore întregi după cele întâmplate.)

ACTUL III

(În Actul III se schimbă decorul. Tanța, împreună cu prietena sa Arghirița se întâlnesc în fiecare zi de miercuri, în fața porții Tanței, unde stau la bârfe pe banca de lângă gard ore în șir. Afară vremea este senină, dar răcoroasă, asemeni unei zile de primăvară)

Ta-Serios îți spun. Țsta nu-i lucru curat.

Ar-(scobindu-se cu degetul mic în ureche) Fa Tanțo! Știi ce mă gândesc? Cum poate dormi noaptea după ce a făcut. Eu o luam razna drept îți spui. Să nu le las nimic copiilor mei? Vai, dar nu mi-aș putea-o ierta niciodată.

Ta-Lasă asta Argirițo, alta-i problema mare.

Ar-(curioasă) Care, care?

Ta-(uitându-se în stânga și în dreapta) Eu îți spui, dar dacă suflii o vorbă, unde-ți va sta capul îți vor sta picioarele.

Ar-Aoleu, așa mă știi tu pe mine? Ai uitat cum mi se spunea în facultate?
Arghirița cea secretoasa.

Ta-(râzând) Arghirița gură spartă, nu secretoasa.

Ar-E, și tu toate le înțelegi anapoda.

Ta-Hai să-ți spun. Gnere-miu nu e orb.

Ar-(uimită) Hi, ce vorbă-i asta?(țipând) Tanțo!

Ta-(făcându-i semn să tacă) Taci cucuveao.

Ar-Imposibil.

Ta-Nu băga mâna în foc până nu îți povestesc. Mi-a spus Bălan a lu' Drăgan Maria, că văru-său Aristotel, a lu' Coana Vasilica de la vale, soră cu Aristița Crihan, care are o mătușă care îl are nepot pe Francisc.

Ar-Care Francisc?

Ta-Deputatu'.

Ar-Aha. Și care-i treaba?

Ta-E, iar Francisc ăsta a fost coleg cu ginere-miu la parlamenturile acelea de la București. E, cică avea o călimară cu cerneală în mână, și nu știu cum făcu, cum nu făcu, că se împiedică iar călimara se vărsă pe biroul lui Milică și cică câțiva stropi de cerneală i-au sărit în ochi.

Ar-Extraordinar. Și?

Ta-E, stropii ăia de cerneală i-au afectat vederea, nu l-au orbit, iar pe noi ne-a păcălit că nu mai vede. Mă rog, pe noi. Mai mult pe fiica mea și pe copii. Eu am fost deșteaptă și m-am prins de la început.

Ar-(dă ochii peste cap) Laudă-te gură ...

Ta-Argirițo, am vorbit destul. Acum trebuie să plec.

Ar-Unde te mai duci, ușărnico?

Ta-La fii-mea, să-l demasc pe parazit.

Ar-Cu ce dovezi?

Ta-Vai, că proastă te-am pomenit. Nu-ți spusei acum câteva clipe?

Ar-Aha. Mergi sănătoasă atunci.

(Actul III se încheie cu Arghirița care-și face o cruce mare după cele auzite.)

ACTUL IV

(În Actul IV se schimbă decorul. Acțiunea se petrece în casa familiei Dobrescu. Tanța intră în casă precum hoțul, se duce în camera în care își petrecea mai tot timpul Desdemona. Intră în încăpere și se încuie ușa după ea. De partea cealaltă a ușii Clara ascultă cu mare atenție conversația.)

Ta-(trântind geanta pe biroul Desdemonei) Ascultă la mine. Ți-am spus să nu-l iei. Spune-mi! Ț-am spus sau nu ți-am spus?

D-Mamă! Calmează-te! Ce s-a întâmplat?

Ta-(gâfâind) Vorbește încet că la voi în casă și pereții au urechi.

D-(speriată) Stai jos și explică care este problema.

Ta-Milică! Ne-a mințit pe toți. Nu este orb!

D-Poftim? Ai luat-o razna!

Ta-(nervoasă) Te trântesc de nu te vezi! Așa vorbești tu cu mamă-ta? Să-ți povestesc.

[În timp ce Tanța îi povestește Desdemonei același lucru pe care îl povestise și Arghiriței, Clara fuge la Milică să-i spună cele auzite.]

C-Domn Dobresc! Tanța fost, spus tot, aflat tot, nino nino, alerta. Baba nerușinat.

MI-(citind ziarul) Calmează-te și explică-te.

C-Tanța fost și spus la doamna Dobresc că domn Dobresc a mințește pe toată lume. El văzut foarti bini. El nu esti orb. Nino nino alerta.Imediat eu venit și spus tot la dumneavoastra.

MI-Ei bine. Odată și-o dată tot trebuiau să afle. Clara fetiță. Fă bine și cheamă-i pe toți mâine la prânz, inclusiv pe Letiția și Vasilis.

C-Executat che dumneavoastra ordonaț'.

[Între timp Tanța termină de povestit Desdemonei cele întâmplate.]

D-Așa deci. Nemernicul! Cinci ani am trăit o minciună! Știu ce am de făcut!(pauză) Clara! Clara! Clara! Germancă surdă.

C-Nu! Nu! Nu! Mama fost rusoaica, tata fost austriaca.

D-Taci! Numai decât să-i aduni pe toți mâine la prânz. Inclusiv pe Letiția și Vasilis.

ACTUL V

(În dimineața următoarei zile, soții Dobrescu nu s-au vorbit, așteptând cu nerăbdare ora prânzului. Pe rând, unul câte unul, s-au adunat cei chemați de Clara: Soții Vornicu, cei trei copii, Tanța, Letiția și Vasilis.)

L-(vorbind cu frații săi) Ce surpriză. Am fost sunat de două ori pentru a fi invitat la o singură masă.

Ca-La fel și eu.

T-(uitându-se insistent la Tanța) După mutra lu' buni Tanța e ceva ciudat la mijloc.

Ca-Iar și-a băgat coada. Buni Tanța, ai să ne spui ceva?

Ta-Eu? Nimic draga. Cu ale bătrâneții. Voi, ce vă mai lăuați, că sunteți tineri.

L-(către Tică) Sigur a făcut ceva.

Dlv-Unde sunt soții Dobrescu?

Dv-Cred că e vorba de moștenire. Eu oricum nu casc gura la averile fraților. Cu atât mai mult averile persoanelor cu probleme.

(În sufragerie intră soții Dobrescu, iar în spatele lor Clara)

MI-V-am chemat astăzi pentru a vă pune la ...(Desdemona intervine)

D-Eu v-am chemat pentru a vă spune ...(Milică intervine)

MI-Clara, ce-i cu cirul ăsta?

C-(fâstâcindu-se) Și dumneavoastră și doamna Dobresc spus la mine să sun. Eu executat che dumneavoastră și doamna Dobresc ordonat'.

MI-Cine a fost primul?

C-Dumneavoastră primul ordonat' eu executat.

MI-(către toți) Ei bine, v-am mințit.

T-Ne lași averea?

MI-Parțial. Nu sunt orb, iar povestea cu Francisc de la birou e puțin adevărată. Mi-a dat cu cerneala din greșeală în ochi dar nu m-a orbit. MI-a afectat puțin vederea.

Ta-Eram sigură! Te-am ochit de la început parazit bătrân care ești.(dansând) Te-am ochit!

Ca-Buni! Dar n-aveai probleme cu șoldurile?

Ta-Ei, baba la frumusețe suferă.

Dv-(plângând) Milicuță, de ce Milicuță? Știi câte nopti am plâns de grija ta? Știi cât l-am mâniat pe Dumnezeu că ți-a luat vederea? Ochii ăia albaștrii și frumoși. Ochii ăia scriși în stele, cât i-am plâns Milicuță. Nu-ți era bine?

L-Așteptăm explicații mari.

D-Să vedem pe unde scoți cămașa!

MI-Am vrut și eu să văd cine mă iubește și cine mă suportă doar pentru avere. Cât am fost în putere, toți roiați în jurul meu, care cum putea. Când am decis să dau averea fundației, cu săptămânile nu mai treceați pe acasă.

T-Bine, bine, dar averea? E dată acum.

MI-Ce vorbești? Dar Letiția și Vasilis de partea cui crezi ca au fost?

Ta-Vulpe bătrână ce ești. Cacealma curată mă.

D-(către Milică) Ce-ai vrut să demonstrezi? Că ți-am fost alături doar pentru avere?

Dlv-Ce familie dezaxată.

L-Te rog foarte mult să îți înghiți limba!

Dv- Ia vezi cum vorbești cu soțul meu!

Ca-(ironică) Vorbește madam coc!

Dv-Poftim?

Ta-(râzând) Unul mai nebun ca altul.

C-Nebună ești tu!

Ta-(către public) Ia uite ce bine vorbește româna acum, germanca asta turnătoare.

C-Nu sunt germanca! Mama fost rusoaica, tata fost austriaca.

În anul ...

Toți-Știm povestea!

(Toți încep să se certe, iar Milică, cu un ziar în mână se îndreaptă șmecherește către public. În timp ce acesta vorbește, cearta se aude pe fundal.)

MI-Asta e familia mea. Familia Dobrescu. (O carte aruncată de către Camila către Tanța trece prin fața lui Milică, iar acesta se ferește. Râde.) Ochii care nu se văd se uită, sau care era vorba. (Nedumerit) Nu știu cum era, dar calul de dar nu se caută la dinți. (Pauză. Râde.) Nu le am cu zicalele. Stai, că m-au ochit!

MITROIU CELESTINA

**CLASA a X-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR” ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU**

Nebula Helix, asemănarea cu ochiul

Puzderie de stele,
Ești combinația dintre echilibru și puritate
Hyperion al galaxiei,
Cum de ne-ai ales pe noi,
Ființe trecătoare,
Să-ți purtam chipul, pentru așa nobilă însemnare?

Te-aș privi până la infinit
Însă ești așa departe, și mă simt așa amăgit...
Pot fi Cătălina ta, iar tu poți fi Luceafărul,
Și promit să-ti fiu loial, însă la schimb,
Culoarea ochilor mei
Să fie furată din tine...

MORARU ELENA

**CLASA a XI-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR” ONEȘTI
PROF. COORD. NEGOIȚĂ ELENA**

Nord și Vest

Se spune că nu-i bine să ne bucurăm de răul altuia.
Atunci ce fel de ființe suntem
Dacă ne uităm la tablouri abstracte pictate în lacrimi,
Sau citim poezii în care îngrămădim cuvinte,
Să fie - cuvinte multe pentru emoții și mai multe,
Sau ascultăm cântece, cu versuri mici,
Pentru iubiri mari
Și flori ne trec prin oase
Și mâinile se caută absurde și oarbe
Și ne bucurăm că artistul a suferit?

Înainte ca soarele să răsară,
Aș vrea să-ți văd ochii strălucind somnoroși în întuneric.

Undeva, o chitară plânge și o cafea se răcește tăcută.
Îmi strâng uneori pumnii și mă întreb dacă palmele tale i-ar acoperi pe
de-a-ntregul.

Un nor mi se agață în piept, de zici că mi-e protecție solară.
Îmi sprijin spatele de peretele rece,
Iar ușile se răcesc și ele și nu se mai deschid în fața nimănui.
Și gleznelor îmi îngheață
Și toată căldura mi se strânge în palme și în norul din piept
Și aștept doar să o împart cu tine.

Am 80 de bătăi de inimă pe minut,
Câte una pentru mine, două pentru tine,
Și inima le spune brațelor să se întindă, picioarelor să meargă
Întotdeauna spre tine.

Dar toată magia din tine, toate trucerile cu dispariții te-au ajuns,
Și pașii mei se duc spre est când inima spune vest și tu te ascunzi în
nordul întunecat.

Un ceas ticăie, inima se resetează, te caută, tânjește.
Soarele se strecoară și-ți luminează pleoapele doar când mă uit în altă
parte

Și mâinile se întind, absurde și oarbe și lacome,
Iar tu pleci spre căldura altor palme.

Și totuși, iubim atât de mult arta și atât de puțin artiștii
Pentru că s-ar putea să-ți placă poezia asta,
Dar niciodată de mine.
Când ceasul tace, dorul ticăie mai tare.

MUSTAFA ANA MARIA
CLASA a X-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. STROE CĂLINA

Ochii, oglinda spirituală a sufletului nostru

Era odată un bătrân înțelept care stătea adesea sub un copac imens și medita asupra trecutului său și asupra lumii care îl înconjoară. Era o persoană misterioasă, deși avea un chip luminos și prietenos.

Locuitorii din satul respectiv își spuneau că bătrânul are niște ochi magici și că îi poate vedea până în suflet. Nimeni nu a văzut acești ochi atât de limpede ca el, care păreau să aibă puterea de a pătrunde prin masca vieții. Ei îi dădeau bătrânului un aer divin, iar oamenii mergeau pentru a-l asculta vorbind despre teme spirituale și despre intuiție.

Bătrânul le vorbea adesea lugubru despre lumea și despre spiritele din jur, despre nivelurile de gândire și cum să ne înscriem într-o conștiință colectivă. Se presupunea că ochii lui erau oglinzi pentru suflet și avea puterea de a vedea întreaga lume, indiferent că era cu adevărat spirituală.

La un moment dat, cineva a întrebat bătrânul de ce are acești ochi atât de puternici și cum au fost creați. Bătrânul a răspuns că își petrece o mulțime de timp meditănd la frumusețea lumii și a naturii și că a găsit o modalitate de a vedea mai mult decât ochiul fizic. În final, ochii sunt oglinzi ale sufletului nostru și pot dezvălui multe despre cine suntem și ce simțim. Prin urmare, trebuie să vedem lumea prin ochii sufletului, ceea ce va deveni oglinda cu care putem simți și înțelege mai multe despre noi și despre ceilalți.

Au mai trecut mulți ani, iar bătrânul înțelept a plecat de pe pământ și s-a alăturat spiritualității mai înalte. L-au urmat cei care l-au ascultat și le-au rămas cuvintele sale în gând, iar ochii lui au fost lăsați ca amintire a înțelepciunii sale divine. Întregul sat a învățat că ochii sunt o cale de a simți și a înțelege mai multe despre lumea noastră și că, prin iubirea și compasiunea noastră, putem ajuta la crearea unei lumi mai bune.

Astfel, ochii lui au devenit simbolul spiritualității și al înțelegerii.

NEAMȚU ANDRA BIANCA
CLASA a XI-a, C. N. „B.P.HAȘDEU”, BUZĂU
PROF. COORD. ENACHE DANIELA

Furie cu pleoapele închise

În ale tale taine întunecate
Pe care ochii ți le dezvelesc,
Râvnesc după vremuri de mult uitate
Dar să grăiesc, nu îndrăznesc.

În sumbrul pandemoniu
A ta virtute s-a cufundat,
Iar acum irisul în doliu
Degrabă s-a întunecat.

Tulburată de această conjunctură
Într-o enigmă mă refugiez,
Căci de a ta furioasă alură,
Nici o urmă de răzvrătire nu afișez.

Frica de a privi

Precum un glob de sticlă
În a ta privire se oglindește
O fărâmă de neliniște
O primejdie te pândește.

Contrar munților ce se înalță
Frenetica ta privire coboară
A o înfrunța nu izbândește
Cu acea tărie de odinioară.

Precum râul își croiește drum
Printre dealuri grandioase
O singură lacrimă îți curge
Pentru aceste vremuri năpaste.

PETRICĂ ANAMARIA
CLASA a XI –a, C.N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. MOCANU RAMONA

O ultimă privire...

Îmi era frică, groaznic de frică de somnul negru, inevitabil, de întunericul calm și cuprinzător al morții. Stând în colțul camerei întunecate, mi-am desfăcut nasturii cămășii, am aruncat o ultimă privire obiectelor din cameră, apoi mi-am căutat și, într-un final, găsit inima între coaste. Tremura ca un animal înaintea de sacrificare... Dar inima mea era atât de plină de viață; mi se părea cumva umilitor să apăs trăgaciul armei pe pielea sub care pulsa atât de animat o lume atât de complexă...

Voiam să pot muri pur și simplu, rapid și comod. Voiam să am puterea de a controla moartea, să o pot invoca când doream....

Ah! Chiar și cea mai scurtă amintire despre ea avea pentru mine rezonanța unei bombe atomice. E groaznic cât de mult se poate înjosi sau poate decădea ființa umană, aflată sub cumplita vrajă a dragostei sau la ce poate duce o singură privire aruncată cuiva. După acea privire... m-am îndrăgostit iremediabil de ea, repede și dureros, ca și cum cineva mi-ar fi smuls cu un clește toate unghiile...

E-LE-NA. Un nume atât de simplu și... totodată motivul unei atât de crunte suferințe. Nu... nu puteam să-mi mai vin în fire! Oriunde mă duceam, mă întâmpina o apariție care mă exalta și tulbura deopotrivă. Cum mă urmărea imaginea ei! Îmi umplea tot sufletul, fie că eram treaz, fie că visam...

Știa cât mă durea când o vedeam. Într-o zi, privirea ei îmi pătrunse adânc în inimă. Simțisem că trebuia să fie a mea, însă... era a altuia. Și totuși, dacă mi-ar fi fost îngăduit și doar să o văd când doream! Privirea mea ar fi stăruit asupra ei la nesfârșit.

Când mi se închideau pleoapele, atunci ochii ei cei verzi erau acolo, în fața mea, nu știam cum să-mi explic. Dacă închideam ochii, ochii ei erau acolo, stăteau în fața mea, în mine, îmi umpleau ființa cu neliniști și speranțe deșarte. Îi mai surprindeam din când în când câte o privire stranie, în care puteam citi și încurajare, și oroare, și simpatie, milă, neliniște, dar și o oarecare curiozitate...

O fâșie de căldură ca un șarpe oranj mi-a țâșnit din mână și mi-a străbătut venele, crescând și accentuându-se. Primul glonț m-a separat. Durerea mi-a

pătruns în toate mădularele și m-a divizat în două corpuri... A urmat o tresărire puternică, iar un încântător zgomot vibrant a răsunat în urma mea. Am inhalat și m-am înecat cu gustul lichidului metalic; totul înăuntrul și în jurul meu curgea și se învârtea. M-am trezit în genunchi pe podea, am întins o mână ca să mă sprijin, dar s-a afundat în podea ca într-o fântână fără fund.

În câteva momente de confuzie, care parcă păruseră o eternitate, cerul se umpluse de nori scămoși, așa cum se umple o stradă cu mașini după un accident de circulație. Ploaia mărunță și caldă cădea oarecum fără sens și îmi amintea de... îmi amintea de ea... de genele ei roșcate, ca niște cârlige mici de aramă, de... de ochii... Ah! Blestemați fie ochii aceia verzi care mi-au furat liniștea!

Deodată, am început să fiu conștient de propriul corp, simțurile mi s-au ascuțit, iar totul în jurul meu s-a materializat. Cerul începuse să se împăturească de la sine, ca o coală de hârtie, iar ploaia nu mai cădea de sus în jos, ci începu să se scurgă în sens invers, cu miile de fire transparente organizate în coloane strălucitoare și zăngănitore. Amintirile parcă dintr-o viață anterioară mi se derulau în minte aieveja, dar și oarecum mistic. Ele erau singurul lucru care mă mai apropiau de ea, de ochii aceia... Ochii ei ca ai unei prințese din basme, al căror sfârșit ar fi trebuit să fie unul fericit. Eu eram excepția de la regulă, eram inadaptable, neîndreptățitul. Ochii ei erau un cum de povești neîmpărtășite, abandonate...

A răsunat un glas tremurat, iar cuvintele au rămas atârând în aer ca niște picături de ulei într-un pahar cu apă plutind și prelungind confuzia. La început nu am putut potrivi vocea cu persoana. Mi-am ridicat privirea către silueta din fața mea. Trupul îmi era complet nefamiliar, însă... ceva la înfățișarea ei m-a făcut să tresar, să îmi amintesc de vremuri nu demult apuse. Persoana s-a apropiat ușor, parcă nu era de pe lumea aceea. Ceva în trăsăturile ei părea suprafiresc. Am simțit fiori pe șina spinării... Parcă un spin îmi străpunsese inima.

Am privit-o direct în ochi și, în acel moment, prin suflet mi-a trecut un fior de mângâiere și amintirea trecutului; amintirea timpurilor întunecate de durere, a speranțelor neîmplinite. Inima mi se strângea, gata să cedeze... Erau ochii Elenei... i-aș fi recunoscut în orice viață, în orice circumstanțe! Aceiași ochi mari, ispititori... Ea era, ea trebuia să fie! Erau ochii de care mă îndrăgostisem...

Era prima dată când se uita la mine așa! Nu mă mai privise niciodată în acel mod! După aceea, am privit-o înfricoșat, ca și când n-aș fi crezut-o în

toate mințile, și am rămas așa un moment, înghețat... Pe urmă, am început să simt cum ochii mi se umpleau de lacrimi usturătoare, m-am așezat la picioarele ei și am plâns acolo domol, ca un sclav la picioarele stăpânului.

Avea ochii strânși și postura dreaptă. Uneori își îndrepta ochii spre mine, dar fără să mă vadă... Mă durea și nu îndrăzneam să spun vreun cuvânt. Lacrimile îmi curgeau șiroaie... privirea mi se înceteșase și nu mai eram capabil să disting nimic în jur. După ce mam ridicat, mi-a luat mâinile întrale ei și mi-a șoptit ceva. Nu am putut să înțeleg nimic din acele vorbe, doar suspinul de la final, și nu am băgat de seamă că glasul îi tremura.

Mi-am mutat privirea către ea, și m-am pierdut în ochii ei de smarald în care pâlpâia o durere înlăcrimată... Nu am mai fost în stare să văd nimic, parcă orbisem... Iubirea îmi înfășurase toată ființa cu un văl prin care nu mai străbătea nicio bănuială. Ea îmi aparținea mie.

Și din clipa aceea am trăit ca într-un vis, sau poate era realitate; tot ce știam era că nu voiam să sa termine. Aș fi putut să o privesc pentru eternitate. În ochii ei se reflectau atâtea povești, atâtea trăiri... Am început să mă gândesc cum reușisem să trăiesc în toți acei ani fără ea; aceea nu fusese viață. Ea era viața mea. Ea... ea... Nu îmi puteam permite să o pierd din nou.

Brusc, s-a întors cu spatele, trezind în mine un tumultum de simțăminte incerte... Când s-a întors, în ochii ei puteam citi, pe lângă durere, o urmă de compasiune. Nu mai simțeam nimic; nu auzeam, nu pricepeam nimic din ceea ce se petrecea în jur. A încercat să rostească ceva, însă nu a izbutit.

Mi-a ridicat bărbia, fără să am timp să reacționez și m-a privit direct în ochi, spunându-mi că nu o voi mai vedea niciodată... Nici nu apucase să termine fraza când am observat că a scos un obiect din buzunarul gecii. Tremuram spasmodic și mă rugam ca acela să nu fie ce credeam că era. Dar era prea târziu să mai fac ceva. Nu-și luase deloc privirea de la mine. Înainte să-și închidă ochii pentru vecie, m-a privit, rostind o ultimă propoziție: *Uită de ochii care ne-au adus sfârșitul...*

POPINĂ ARINA ELENA
CLASA a XI-a, C. N. „B.P.HAȘDEU”, BUZĂU
PROF. COORD. ENACHE DANIELA

Sienna arsă

În aparentul întuneric al misterului,
Sienna arsă a două figuri migdalate
Se preface în dezmierdătoare lămpi,
În a căror căldură mă scald nestingherită,
Fără să bag de seamă că, pe nesimțite,
Rămân total dezarmată
Și uit a respira, gândi, clipi.

Ale sufletului oglinzi îmi țintuiesc figura,
Un glonț ori o privire, nicio deosebire.
Mi-am rătăcit abilitatea de a cugeta.
Aspra lor mângâiere mă îndeamnă să contemp lu,
Iar atunci, oare, să râd, să plâng, să urlu?
Vastei game nevoită sunt să-i pun margini.

RADU MARIA
CLASA a X-a, C. N. „B.P. HASDEU”, BUZĂU
PROF. COORD. ȘERBU AMALIA GABRIELA

Colivie

în mintea mea este o colivie,
o temniță prin al cărei aer străbate
cerneala bleu-marin. curge ca un
afluent al vreunui fluviu ce se întinde
pe harta scoasă în fața elevilor la ora
de geografie, în timp ce pe chipurile
lor se revarsă grimase.

sentința au primit-o cuvintele.
dar nu orișice cuvinte, nu oricare
banalitate mediocră devenită sclavă

a uzualității, a cotidianului prins în
bucla temporală a rețelelor sociale.

în schimb, sunt acelea care se nasc
din ochii marilor scriitori, care au văzut atâtea
și acum pot proiecta întreaga memorie vizuală
în cuvinte, născute din călimara intactă.

a mea s-a făcut țândări,
cioburi pe jos, lichid în colivie.
iar cuvintele vor fi prinse acolo
pe vecie.

Oglindă

stăteam pe o bancă și priveam
cum toți oamenii trec prin fața
mea, întorcând privirea și continuându-și
drumul. în ochii lor vedeam curiozitate,
speranță, apatie, un întreg ansamblu
de emoții, iar eu mă simțeam ca o
oglină.

nimeni nu se oprea, doar urmăreau
cu ochii lor de culori ce se împleteau
într-un vârtej, până când una ieșea în
evidență și în acea scurtă clipă,
îmi puteam vedea chipul desenat,
transformat într-o nouă expresie,
ca într-o oglindă.

eram un muzeu, o expoziție, o
ciudățenie, ceva ieșit din comun,
altfel cum pot explica privirea
pe care mi-o atribuiam toți cei
care se plimbau prin fața mea?

sau poate era totul în mintea mea
și atunci,
oglindea era lumea.

RĂU CRISTINA MIHAELA

**CLASA a XI-a, C. N. DE INFORMATICĂ „T. VIANU” , BUCUREȘTI
PROF. COORD. GEORGESCU DELIA MONICA**

Albastru

Ochii închiși. Oboseala învăluie capul îngreunat de poverile prezentului. Aspirațiile către un viitor luminos sunt aripile de puf care nu răzbat și nu distrug lanțurile întunericului din trecut. Înger e fiecare ființă plină de candoare într-o realitate tulburătoare. Timpul? O axă a istoriei cu fiecare an în care puritatea apare și se stinge într-un ciclu nesfârșit al generațiilor.

Peste stradă este un anunț exprimat sclipitor într-un verde neon. Imposibil de evitat, aduce prin citirea lui iminentă un dezgust instant. „De ce așa avea nevoie de un dispozitiv inteligent cu dimensiunea unui bob de mazăre care să-mi înregistreze emoțiile prin colectarea datelor despre bătăile inimii?”. La televizor sunt știrile întrerupte de reclame, volumul ridicat estompând gândurile. Întâi se prezintă un bec, apoi un calculator. Fata cu părul indigo rămâne paralizată într-un fotoliu încărcat cu senzori. Se uită în gol, nedeslușind o formă specifică, de parcă s-a blocat la granița dintre entitatea ei și a altcuiva, rătăcind prin vid. Sunetul unei notificări o trezește. Mesajul „Este ziua de naștere a mamei” apare pe ecran. Șuvițele de păr într-o culoare vibrantă și rece îi cad pe față. Le rotește și le prinde cu o clamă în vârful capului, apoi continuă să citească. „Nu uita să îi spui o urare!”. Dintr-un reflex mecanic, îndreaptă mâna către mouse. Să fie o reacție moștenită de la ai ei părinți sau o deprindere a generației sale? Apasă pe o arhivă, caută o poză, se pregătește să facă un colaj. E suficient să mărească imaginea ca să vadă ochii albaștri ai mamei și să întrerupă rutina lipsită de trăire în care trăise. Știa din studii de genetică faptul că pigmentul purtat pe față era doar o mutație. Abordarea rigidă se sfârâma în fiecare secundă și culoarea începea să ofere emoție mai mult decât o lungime de undă care indică o explicație fizică. Ceasul de mână o avertizează că se schimbă ceva în corpul său. Cu

indiferență, îl desface și îl pune pe birou. Fata rămâne concentrată asupra mamei, caută mai multe fotografii.

A uitat căldura unei priviri de când urmărește doar filme scilpitoare în lumina unui ecran. Pixel-Art pozele cu mama, nu pictură cu vopsea, cu lacrimi, dar fără întreruperi de semnal. Ochii umpluți de o suferință cu sursă în aparență necunoscută au aceeași culoare ca punctele de pe ecran care ilustrează privirea femeii. Ajungând la ultimul fișier din arhivă o vede tânără și cu...

Ochii închiși. Într-o cameră văruită cu alb stă o fată cu părul brunet împletit. Evită aparatul de fotografiat și așteaptă îmbujorată. Rochia ei de un violet intens ar camufla-o pe cerul înserării. În câteva ore s-ar putea ivi stelele. Cum să mai înregistreze aparatul dacă lumina se adună în puncte micuțe? Fata așteaptă să rătăcească prin răcoarea nopții, fluturând faldurile de mătase. Dacă nu s-ar teme că dantela de pe guler s-ar putea rupe, s-ar arunca în lanul cu lucernă, inspirând adânc aerul proaspăt, dulce și curat. Chipul ei, sincretism mai puternic decât al naturii, căci tresaltă în fiecare sentiment și nu poate ascunde nerăbdarea de a învăța constelațiile pe un acoperiș șubred cu un om drag.

Glasul cunoscătorului dispare treptat, liniștea nopții fiind tulburată doar de oftatul fetei care se străduia să citească la lumina lumânării caietul primit. Dacă închidea fereastra, simțea cum se sufocă nu doar corpul ei plâpând, ci și ideile din mintea ei. Dacă lăsa geamul deschis, vântul rebel din august îi stingea flacăra și literele din cerneală albastră erau înghițite de beznă.

Dimineața izbutește să se concentreze, parcurgând cu repeziciune paginile. Informațiile misterioase o fac să descopere universul într-un mod inedit, oferind o explicație către tainele înălțimilor. Legile se concretizează în simboluri amețitoare pe hârtia îngălbenită. Într-un colț, o însemnare în creion, cu autor anonim, sugerează că autoarea jurnalului avea...

Ochii închiși. În jurul fetei era haos! Toți se temeau că prin diamantele corpului său nu avea să mai pătrundă lumina de la astrele pe care le iubea nespus de mult. Nimeni nu știa de ce trupul îi slăbise zi de zi până când căzuse la pământ. Studia lunete și își considera ochii doar lentile cu un indice specific de refracție, însă oamenii se pierdeau în privirea ei oceanică, se scufundau adânc și de multe ori nu puteau înota până la suprafață.

Natura avea mecanisme complexe pe care fata le contempla ore în șir. Buclele îi cădeau peste umerii goi, neacoperiți de cămașa largă pe care o

purta. În sărăcia de la suprafață care înconjura o tânără orfană se ascundea bogăția profunzimii gândului, a înțelegerii.

Bălțile de apă care erau pe podea aparțineau vieții. Ca suferință sau năzdrăvănie a universului, apa căpăta forme firești, purtând substanțe și bacterii microscopice care nu puteau fi urmărite de cei care se roteau cu viteza dintr-un stup în jurul unei regine fără coroană palpabilă.

Tămăduitorii se străduiau cu vrăji și alchimie. Într-o epocă în care leacurile erau atât de stranii, speranța devenea ultima formă de evadare. Pentru fată rămăsese și visul ca metodă de scăpare.

În mintea ei se proiectau arbori înalți, cu trunchiul gros cât să pătrundă cu greu prin hora a zeci de oameni.

Acolo, sus. Era un ochi deschis!

Să fie al cuiva? Dar nu întâlnise nicicând o privire asemenea. Nici în pictură, nici în scripturi, nici pe tapiserii, nici din vorbe. Echilibrul era contestat de simetrie și albastrul părea irepetabil.

Cu sufletul inundat de mărinimie și mulțumire, având contrastul dur al trăirilor, fata ar fi vrut să ofere tot și să accepte absolutul. Necunoscutul se concretiza într-o pictură a luminii.

Orbită, a început să țipe. Nu primea un răspuns, dar nici cuvintele nu aveau o sonoritate tipică. Își amintea că în toate religiile era un punct comun pentru creștere, pentru empatie și pentru blândețe- ochiul. Primul, al doilea sau al treilea ochi făceau pe rând sau împreună o misiune, dobândind în fiecare secundă un rol în realitatea acelor vremuri.

Dacă s-ar fi oprit asupra unei scrieri despre hinduism ar fi înțeles mai mult? Dacă ar fi admirat mai multe clipe o pictură creștină s-ar fi apropiat mai mult? Ochiul de pe cerul visului său era departe.

Țipa fără să simtă dacă îl vrea îndepărtat sau lângă ea. Părea că entitatea de sus o urmărește, fără duritate. Rătăcea într-un spațiu gol, care nici măcar nu părea limitat. Un abis în care nu putea cădea era sub tălpile sale. Pășea pe nimic și nimicnicia adevărului său era contestată doar de alb și de albastru.

Își imaginase mult timp că sfârșitul universului este fierbinte, că se readună într-un punct toată materia, că fiecare atom se alătură altuia. Arzând, aștepta să fie flăcări sub diferite înfățișări în jurul ei.

Atunci a apărut un prim final. Fata își pierduse candoarea și cunoscuse sfârșitul. Totul era rece.

Ochiul închis.

ROȘU EVELIN-ELENA
CLASA a XI-a, C.N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU
PROF. COORD. MOCANU RAMONA

Cunună de foc

N-oi fi eu un om romantic,
Ba din contra, un flegmatic,
Un realist prin definiție,
Ce nu crede în iubire,
Dar s-afundă-n o privire
Cu-absolut nicio oprire...

Uite cum m-ai bulversat,
Planurile-ai încurcat;
Ochii tăi mă ard pe suflet,
Licărire printr-un fulger.
Pupilă ca un cărbune,
Irisul îți e cunune,
O cunune din făclii...
Cât îți sunt ochii de vii!
Tu ești mare piroman,
Pentru inimi, cleptoman.
Vreau să simt cum ard de viu,
Pentru când n-o să mai fiu.
Tu să mă topești îndată
Cu a ta privire toată;
Îmi faci inima tăciune,
Ochiul tău e o minune!
El mă arde, el mă stinge,
Sufletul de mi-l atinge.

Îmi sunt apă, îmi sunt foc,
Ochii ți-s un paradox.
Îi urăsc și îi ador,
Cel mai dulce și-amar dor.

RUSU BEATRICE

**CLASA a X-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR" ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU**

Dorul

Mă scufund într-o mare albastră
Valuri puternice mă întind pe uscat
Mă închid în lumea noastră
Astăzi, doar un tărâm uitat...

Un cosmos, o culoare, o poveste
Un tot ce aduce suferință
Un dor ascuns printre regrete
O ultimă dorință...

Să-ți revăd ai tăi ochi magnetici,
O lume fără sfârșit
Ochi flămânzi, sălbatici, puternici
Un mister cu totul greșit!

Mă înțepă valurile irisului
Străbat corpul înghețat
Moare inima, muzica pulsului
Din păcate, ai renunțat...
Ai părăsit ascunzișul etern
Ai găsit o altă casă
Un loc străin, un infern,
O culoare veninoasă...

Un verde ce mi-a furat fericirea
Un simbol al suferinței,
Un motiv ce definește cruzimea,
Un obstacol al dorinței...

Bate la ușă dorul,
Îmi încolțește viața
În sufletul plin de doliu...
Nu mai simt speranța!

RUSU DENISA IOANA
CLASA a X-a, C. N. „DIMITRIE CANTEMIR" ONEȘTI
PROF. COORD. ELENA-ADINA MITROIU

Ochii mamei

Ochii mamei stau ascunși
După ușă, să ne vadă,
Cum venim de la livadă–
Doi copii cu ochii plânși

Ca un fulger se arată
Lângă poartă să ne-ntrebe
Care-i pricina cea mare
De plângem așa de tare.

Din noi doi
Cel mic vorbește,
Mai cu grabă, mai cu frică
Și-n ai mamei ochi privește:

Draga noastră, să ne ierți
Că din ochii tăi ca luna
Au curs lacrimi, supărări...
Vrut-ai tu ca să ne-nveți,
Dar noi, răi, ai tăi băieți,
Am greșit întotdeauna.

Astăzi, continuă cel mare,
Am cules din valea largă
Un buchet de floricele
Și o dulce sărutare...

Ochii mamei străluceau
Ca luceafarul cel care
Ne vegheaza-n depărtare.
Și au înțeles mai bine
Ce inseamnă-n lumea asta,
Mama, pentru orișicine.

SAVA ANA MARIA

**CLASA a XII-a, LICEUL TEORETIC „MIRON COSTIN”, IAȘI
PROF. COORD. DUDEANU MIHAELA**

Merg cu capul plecat, cu ochii la silueta palidă a umbrei de pe podea. Tresar de fiecare dată când umărul mi se freacă de peretele rece. Mă furișez ca un hoț pe culoarele spitalului. Încă puțin și ajung la ușile de sticlă, și apoi afară. Încă puțin și o să pot să răsuflu ușurat.

—Bună ziua, doctore! Deja ați terminat?

—Da, plec mai devreme azi, am niște treabă.

Aruncă o privire spre buzunarul halatului meu și dă dezamăgită din cap.

—Încă îi mai studiați? Chiar credeți că mai sunt importanți? Mie mi se pare o pierdere de timp, fără supărare.

Nu-i răspund și ies pe ușile spitalului în lumina după-amiezii. Bag mâna în buzunar și pipăi prin plasticul recipientului perechea de ochi pe care am schimbat-o azi. De fiecare dată când fac operația le reamintesc pacienților cât de norocoși suntem să putem face asta datorită tehnologiei, dar în ultimul timp mă întreb cât de adevărat e.

Ultima dată când mi-am vizitat bunicul, m-am întors acasă cu niște cărți. Erau atât de vechi încât dacă nu ar fi fost păstrate în familie de sute de ani nu le-aș fi dat nicio importanță. Dar păreau foarte speciale pentru el, așa că le-am luat și le-am citit.

Am găsit în ele expresii care m-au făcut să râd. Un personaj compara cel mai de preț lucru pe care-l avea cu „lumina ochilor săi”. În ziua de azi asta ar fi considerată cel mult o insultă. Alt personaj îi reproșa prietenului său că „prea vede lumea în roz”. Poate că scriitorul era un vizionar, ținând cont că scrisese cartea cu mult înainte de inventarea ochilor artificiali.

Dar o idee mi-a rămas în minte mult timp după ce am terminat de citit. Dacă e ceva ce trecem cu vederea? Dacă am ratat ceva atunci când am creat noii ochi?

Medicii și-au făcut bine treaba. De ce să suferi de defecte de vedere, sau, mai rău, să nu vezi deloc, când poți avea o pereche nouă de ochi perfecți? Și cei din industria de publicitate s-au descurcat exemplar: nu te-ai săturat să vezi lumea exact așa cum e: plictisitoare și banală? Nu ai niciun motiv să te limitezi la ce poate natura să facă. Prin noii ochi poți vedea realitatea așa cum vrei tu. Orice ți-ai dorit vreodată poate deveni realitate. Nu e asta mult mai distractiv?

Eu sunt unul dintre medicii care se ocupă de această procedură. Înlocuiesc ochii reali cu cei artificiali. O îngrămădire de circuite microscopice, învelite în mai multe straturi de sticlă, unele opace, altele clare, pentru a-i imita pe cei adevărați și, mai ales, pentru a arăta bine. Sunt superbi, dar ceva din răceala sticlei îmi dă senzația că ating ceva deja mort.

În afară de asta, de ceva timp mi-am asumat și titlul de colecționar. Colecționar de ochi, mai precis. După fiecare operație întreb pacientul dacă e de acord să iau eu foștii ochi, ca să-i folosesc în cercetările mele. Foarte puțini refuză, cei mai mulți acceptă imediat. Nu prea le pasă ce se întâmplă cu vechii ochi, atâta timp cât și-au primit amintirile înapoi.

Oamenii de știință au descoperit faptul că ochiul funcționează ca o cameră foto cu memorie nelimitată. Așa că, pentru a le da înapoi toate amintirile legate de ceea ce au văzut toată viața nu trebuie decât să pui ochii într-un dispozitiv conectat la un calculator și să transferi toată informația în noua pereche.

Asta e etapa care m-a făcut să-mi pun întrebări. Dacă totul e copiat perfect, nimic nu se pierde, nimic nu se adaugă, nimic nu se modifică, de ce toți pacienții se plâng de faptul că în primele zile văd lucrurile diferit? Procedura în sine a fost perfecționată astfel încât oamenii să nu simtă nicio diferență față de momentul în care au intrat în sala de operație. Și totuși, înainte să se obișnuiască cu setările și funcțiile lor, atunci când au setările inițiale, cele ale foștilor ochi, oamenii sesizează o diferență.

Odată, o doamnă care venise la control la câteva zile după ce-i înlocuisem ochii, mi-a spus că totul e în regulă, doar că a observat o diferență de nuanță și m-a întrebat dacă e normal. I-am spus că da, totul e în regulă, așa cum fusesem instruit. Dar exprimarea ei mi-a rămas impregnată în memorie.

Așa că am început să mă interesez mai îndeaproape și, în scurt timp, mi-am format o teorie: în timpul transferului de la ochii normali la calculator, ceva se pierde. Trebuia să găsesc o altă metodă de a vedea imaginile rămase pe retina ochilor reali. Trebuia să văd prin ochii pacientului ca să-mi pot da seama ce lipsește.

Într-un final am găsit ce căutam. Dacă ochiul funcționează ca o cameră foto, imaginile sunt acolo, și dacă pot fi puse pe un ecran, înseamnă că pot fi și dezvoltate. E o tehnică arhaică, din vremea când oamenii nu aveau nici jumătate din tehnologia de acum, dar e singura alternativă pe care am reușit s-o descopăr.

Împreună cu un amic inginer am lucrat câteva luni ca să creăm aparatul potrivit. Mi-am amenajat o cameră cu lumină roșie, am montat dispozitivul, am făcut rost de prima pereche de ochi, și am început să fac experimente.

Primele câteva zeci de încercări au fost eșecuri. Dar la un moment dat am reușit. Aveam două fotografii perfecte. Erau două peisaje, unul vara, celălalt iarna. Le-am comparat cu aceleași cadre proiectate pe ecranul laptopului meu. Erau într-adevăr diferite. Dar nu reușeam să-mi dau seama care era diferența. Era, așa cum se exprimase femeia, o diferență de nuanță. Foarte subtilă, dar prezentă.

Când am realizat asta, viața mea s-a schimbat. După fiecare operație aveam sentimentul că fac ceva greșit. Că le răpesc oamenilor ceva important. Ceva al lor. Nu mă mai simțeam confortabil când înlocuiam ochii cu cei artificiali, dar nu mă puteam opri, pentru că aveam nevoie de cât mai mulți pentru colecția mea.

Au venit la un moment dat la mine la spital părinții unei fete care voiau să-i „repar” și fiicei lor ochii. Când s-a așezat pe masa de operație, fata avea obraji uzi de lacrimi. Am încrăenit. Nu mai văzusem lacrimi de atât de mult timp. Ochii de sticlă nu plâng. Nici nu râd. Nici nu se înfurie. Ochii de sticlă nu transmit niciun sentiment. Tehnologia nu se pricepe la asta.

După ce am terminat le-am pus părinților aceeași întrebare pe care le-o puneam tuturor. Cu un zâmbet ironic, tatăl ei mi-a răspuns cu o altă întrebare:

—La ce-ți trebuie o pereche de ochi defecti?

M-am uitat cu tristețe la albastrul clar al irișilor ei.

—Deci pot să-i păstrez?

—Sigur, nu contează.

M-am dus acasă și am scos câteva imagini. M-am uitat la ele ore în șir. Culorile erau atât de vibrante încât nu-mi venea să cred. Erau diferite de cele pe care le puteam crea cu ochii artificiali. Erau mult mai pure. Nu era nimic altceva special la acele poze. Copii jucându-se în parc, un câine care alerga, niște desene în creioane colorate etc., dar erau uimitoare. Le lipsea luciul acela artificial pe care îl are lumea văzută prin ochii de sticlă. Nu-mi aminteam că lumea poate arăta așa. Trecuse prea mult timp de când îmi înlocuisem și eu ochii.

Am încercat să reproduc acea realitate. Am încercat să creez un filtru care să imite cât mai fidel viziunea fetei. Dar tot ce reușeam să fac erau niște copii kitschoase. Culorile mele erau ba prea aprinse, ba prea palide și nimic

nu se potrivea cu nimic. Lipsea cu desăvârșire armonia. Asta nu puteam să reproduc. Viziunea ei era unică.

Am luat alte perechi de ochi, cu speranța că poate voi fi în stare să găsesc o perspectivă pe care să o pot copia.

Am dat peste ochii unui bătrân. Culorile lui erau cumva șterse, prăfuite. Imaginile erau palide și netede, ca și cum timpul le-ar fi șlefuit până le-a decolorat. Mi-am început munca, dar niciun rezultat nu mă mulțumea. Era ceva ce îmi scăpa printre degete și nu înțelegeam ce. Într-o noapte, bântuit de toate imaginile pe care le studiasem, o idee mi-a trecut fulgerător prin minte. Dacă filtrul pe care eu încercam inutil să-l reproduc nu se limita de fapt la culori? Dacă nu erau doar combinații de lumini, umbre și nuanțe? Era ceva ce nu putea fi refăcut de nicio tehnologie.

Toate amintirile, sentimentele, gândurile, ideile oamenilor erau parte componentă a viziunii lor asupra lumii. Puteam să încerc oricât, niciodată nu aveam să pot să văd lumea exact ca altcineva. Mai ales prin niște ochi inerți din sticlă, care nu pot simți nimic. Totul mi se părea artificial în comparație cu imaginile ochilor reali pentru că lentila prin care vedeam lumea acum era artificială.

Atunci când le înlocuiam ochii, chiar le furam ceva pacienților: unicitatea. Acum, când totul poate deveni realitate cu ajutorul tehnologiei, întreaga lume se rezumă doar la o iluzie optică.

SOLOMON IGOR

**CLASA a XI-a, COLEGIUL „MIHAI EMINESCU”, BACĂU
PROF. COORD. LUPU OANA ELENA**

Încă te văd

Îngrijorările îmi acoperă conștiința
Nu te mai simt printre dureri,
Frica îmi respiră sacadat
În tristeți sinistre.
Accept nepotrivirea dintre noi
Oximoronul sufletului meu și al tău
Și totuși, caut fericirea în priviri,
În adâncul retinei.

Ochi

Mi-am închis pleoapele
Imaginând chipul tău
Ce-mi sensibilizează existența.
Îți simt privirea dureroasă
Ca o schimbare a destinului
În existența efemeră
Și mă întreb – ce muză ar putea
Să-și imagineze visul.

STRĂTULĂ DARIA-MARIA
CLASA a IX-a, C. N. PEDAGOGIC „ȘTEFAN CEL MARE”, BACĂU
PROF. COORD. SOLOMON LĂCRĂMIOARA

Somn etern

Ochii... au fost primii pe care
I-am văzut când am intrat.
Știam că nu mai am scăpare,
Era un fapt consumat.

Erau ascunși după firave pleoape,
Ca într-un somn liniștitor,
Dar din care nu vei mai scăpa,
Să-mi arăți din nou albul ochilor!

Eu imploram să-ți văd,
Deși trebuia să pleci departe,
Scânteia irisului tău.
Aveam speranțe deșarte.

Măcar, măcar o data
Îmi doresc să mai zăresc
Lumina ce mi-a fost furată
Din ochii ce voiam să-i tot privesc.

Erau căprui? Sau poate verzi?
Acum, acaparați de vălul morții
Par calmi, lipsiți de griji,
Și-adânciți în liniștea eternității.

ȘERBU SOFIA CATARINA
CLASA a X-a, C. N. „B.P.HAȘDEU”, BUZĂU
PROF. COORD. DINU ALINA

Peisaj pitoresc 1

blugi noi. tocmai făcusem rost. nu erau pentru mine, se pare, așa mi-a spus individul. privirea mi s-a lipit, zâmbetul mi-a picat: erau cyclamen. roz. acel roz! aveau și paiete cu sclipici, pe o laterală scria „princess” cu litere îngroșate, să-ți sară-n ochi. m-am întors să-i returnez, dar, ghici ce, vânzătoarea nu era acolo. pe drumul de întoarcere, am tot întrebat în stânga și-n dreapta, doar - doar cineva ar fi interesat. parcă acele fete se uită cu interes. mă îndrept către ele. poate-poate.

Peisaj pitoresc 2

nu știu ce vreau. mereu mi s-a părut că alții fac mai bine. am încercat, până la un punct, să mă prefac. am simulat nepăsarea. am simulat plăcerea. am simulat fericirea. nu a ținut. e greu să-ți dai seama ce vrei, când ai *sweet sixteen* și billy vorbește de *diamond ring & everything*. la 16 ani, cu patul plin de cărți și de manuale, aud ploaia cum sună sacadat. ca un ceas fără noimă. enervant. indescifrabil. aruncă manualele, cărțile, hai în luminiș. tata mă ia de mână. să simțim ploaia.

TISTU ALEXANDRA
CLASA a IX-a, C. N. „VASILE ALECSANDRI”, IAȘI
PROF. COORD. ANA DANIELA BAHRIN

Arta contactului vizual

Totul începe de la ochi. Fereastra către suflet, însă aceasta poate fi ascunsă de perdele de lacrimi și mascara prost aplicată. Deși irisul și pupila sunt de neschimbat, percepția față de ochiul întreg poate fi alterată prin factori exteriori. Ochii tăi erau sinceri, conturând o persoană curată, un aer divin și un interior imaculat. Te-ai schimbat.

Primul lucru pe care l-am văzut la tine au fost ochii, evident. Cristale de smarald cu tonuri de diamant neprețuit, mascara aplicată perfect. Nu cred că ce am văzut atunci a fost o minciună, nici o tactică josnică de a încerca să

mă păcălești. Timpul a trecut, noi am crescut, și pe parcurs parcă ai dezvoltat un strat de ceață unde erau odată nestemate strălucitoare și neprețuite.

Mai ții minte când ne-am uitat la stele în acea noapte de iulie ? M-am uitat la tine, dar ți-am văzut doar profilul, erai într-o transă. Ai întins mâna și mi-ai arătat Luceafărul, râzând de faptul că ți se părea că pâlpăie. Am râs în sec, având mintea prea preocupată de nimicuri irelevante. Ți-ai dat seama că era ceva în neregulă și te-ai întors spre mine. Cum stăteam pe spate pe iarbă, am văzut reflexia tuturor stelelor în ochii tăi și am uitat de orice m-ar fi deranjat. Ți-am zâmbit și mi-am întors din nou atenția spre cer. Zi-mi, mai ții minte ?

Dar atunci când, și eu, și tu, am plâns pe umărul celuilalt ? Te țineai de mine de parcă eram o linie de viață, de parcă eram singurul lucru consistent din viața ta, de parcă voiai să rămân cu tine cu adevărat. Ți-am ridicat capul pentru a-ți șterge lacrimile și ochii tăi m-au lăsat fără suflu. Nu puteam să cred că în spatele smaraldelor tale putea exista atâta suferință, că acele lacrimi cristaline puteau ieși din tine. Totuși, până și ele erau perfecte, ca fiecare alt aspect al tău. Ți le-am șters cu grijă, te-am mângâiat când ai avut nevoie. Spune-mi, sună familiar ?

Acum, am rămas blocat dedesubtul greșelilor noastre comune, sunt pierdut în ceea ce a fost odată, ceva de neatins din nou. Mă simt de parcă o parte din mine a fost îndepărtată forțat și dureros, și am o singură întrebare în minte.. Bine, poate două. De ce ? Ce a intervenit între privirile noastre înainte de neșeparat ? Eram ca două stele dintr-o constelație ce lumina întunecata boltă cerească, înseninând-o dacă era nevoie. Ca două melodii împletite într-o armonie divină, două note muzicale complimentându-se etern. Nu știu dacă voi afla vreodată răspunsurile la lucrurile care mă frământă, dat fiind că nu mă pot gândi la nicio modalitate prin care să te contactez fără a distruge tot ce am construit în lipsa ta. Deși nu mai sunt nici eu cine eram, îmi place să cred că am ajuns destul de bine, și cred că m-aș fi descurcat oricum, cu sau fără tine, indiferent dacă ceea ce aveam rămânea intact sau nu.

Recent, m-am uitat în oglindă și am observat ceva. Culoarea ochilor mei s-a mai stins. Nu te voi minți, m-am speriat. Foarte tare. În ochii mei rămăseseră ultimele aspecte ale ființei tale, cele din urmă cânturi ale îngerilor auzite împreună. A fost greu să mă reobișnuiesc cu nuanțele lor naturale, de dinaintea ta, cu lipsa sclipirii și a simplei dorințe. Ignoranța era ceva ce devenise o normalitate pentru mine. Ce nu ai în fața ta, nu te va deranja. Cel puțin nu conștient. Subconștientul meu era obosit, nu se putea gândi la nimic

în afară de tine multă vreme, dar nu lăsa grijile să se scurgă în aspectele de zi cu zi. De aceea am evitat oglinzile ceva timp. Acum că m-am uitat la mine, mă simt gol. Sutura din capul meu ce fuseseră vindecate sunt rupte din nou și din nou. Ce vrei de la mine ?

Înțeleg și sunt conștient că tu nu ai nimic de-a face cu mine simțindu-mă cum mă simt, dar mă rog la oricine sau orice m-ar asculta. Am nevoie să știu ce nu a decurs bine. Ce te-a făcut să-ți pierzi din nemuritorul tău verde. Ai început să te distanțezi, să tratezi totul din jurul tău cu răceală și nepăsare. Vocea ta, cândva calmantă, mă face să îmi doresc să nu mai pot auzi, dar tot îmi aduce liniște când mă gândesc la ea pe timp de ploaie. Mereu mi-ai amintit de o furtună de vară, la fel și ce am avut. Rapid, aprig și puternic, alungam tot ce ne-ar fi stat în cale. Undeva pe drum vântul nostru s-a domolit, iar rafalele de picături au devenit din ce în ce mai rare. Iar noi, în loc să o căutam pe Mama Natură cerându-i răspunsuri, am lăsat pământul să se usuce din ce în ce mai repede. Norii ce ne înmagazinau sufletele s-au rărit, lăsând Soarele să își facă prezența știută, dar nu asta voiam noi. Soarele ne-ar fi perturbat, mereu am apreciat umbra și liniștea ce o aduce o dată cu ea.

Simt un gol în stomac câteodată, când mi se abate gândul de la rutina istovitoare a zilelor mele. Am o rutină pe care o mențin cu smerenie, dar nimeni nu poate avea control absolut asupra cugetului. E parte din ceea ce ne face oameni, nu-i așa ? Libertate trupească și spirituală. Oricât de recunoscător aș fi, acest fapt nu înlătură jinduirea mea din ce în ce mai aprigă de a mă asimila cu pământul. Fiecare cu viciile lui, presupun.

Simt că nu mai am mult de dat din mine, dar am ceva de zis despre tine. Acoperă-ți urechile și închide-ți ochii, cum ai făcut întotdeauna, dar mă macină pe interior. Simt cum mă rup constant de pe o zi pe alta ținând toate păcatele tale închise adânc într-un cotlon al minții mele. Nu vreau să te pictez ca pe inamic sau ca pe un diavol. Chiar din contră. Încă te văd ca pe cineva demn de iubire și înțelegere indiferent de situație. Totuși, acum văd prin tine, știu mai bine ca niciodată ce ești și nu îți voi mai căuta scuze pentru felul în care alegi să tratezi oamenii din jurul tău. Cel mai simplu cuvânt care te-ar putea descrie este pura gelozie. Nu accepti ideea că lumea nu te are pe tine în centru, iar în loc să faci ceva despre asta, îți reverși frustrările pe cei din jur. Iartă-mă că am spus asta, însă ochii tăi nu mai dezvăluie adevărul de mult.

Nu cred că sunt orb. Nu sunt nepăsător în legătură cu noi, vreau să fim bine. Nu știu cum să îmi exprim tot ce am în spatele fațadei. Dacă aș

putea descrie cum arată portretul meu interior, mi-aș mușca limba cât timp aș orbi cu adevărat.

M-ai ținut încătușat prea mult, totuși. Nu crezi că ar trebui să mă vindec ? Până la urmă, după toate prin câte am trecut, se pare că am fost două suflete greșite care s-au întâlnit la momentul greșit, așa că du-te pe calea ta, iar eu mă voi duce pe a mea. Dacă ar fi să fie, ne vom revedea la un apus în mare, la ora de comatoză a luminii pământești. Vom fi doar noi doi, fără grijă pentru alți ochi sau alte stafii ce ne-ar bântui, analizându-ne fiecare mișcare, fie voluntară sau nu.

Am o ultimă rugămintă. Te rog, ia-mi fiecare amintire înrădăcinată în ființă și șterge-mi-o din minte. Măcar pentru o noapte dacă nu poți mai mult. Vreau să respir. Vreau să dorm.

TOADER CARMEN MARCELA

CLASA a XI-a , C. N. „B.P.HAȘDEU”, BUZĂU

PROF. COORD. ENACHE DANIELA

Ochi de muscă

Gândindu-mă la A-ul din *Vocale* și la Rimbaud,
M-am așezat pe cadavrul unei pisici călcate de mașină
Beau însetată din sângele aproape închegat
(I –roșu),
Și-mi ridic capul să mă mai uit din când în când la cine trece:
Mașini, oameni și suflete(E-alb).
Știți și voi că ochii mei nu sunt ca aceia ai unui om,
Care vede un om dintr-o singură bucată.
Eu văd oamenii fărâmițați, divizați în bucăți.
Văd lacrimi pe frunte, văd durere în picioare,
Văd bucurie în brațe, văd tristețe în buze,
Văd moarte în piept, văd regret în degete,
Văd poezie în umeri (U-verde).
Așa sunt ochii mei de muscă, adoră să privească oamenii
Cum se completează ca un puzzle
Acum privesc, ușurată, spre cer
(O – violetul este egal cu roșul materiei efemere plus albastrul
etern) și mă gândesc
Că AZURUL e prea frumos ca să privești numai în jos.

Anotimpul negru

Luna arde pe cer cu flăcări verzi
Irișii mei se desprind de retină
Și cad în negura focurilor pământurilor.
Am rămas cu sufletul meu orb
Și cu piciorul meu șchiop
Să-mi caut ochii acolo unde nu-s
În speranța că voi vedea din nou
Luna și soarele sărutându-se.
Până atunci, rămân fără ochi
Și fără suflet, căci știi cum se zice
Ochii sunt oglinda sufletului,
Iar a mea s-a spart.

ȚARĂLUNGĂ ALEXIA IRINA

CLASA a XI-a, C. N. „V. ALECSANDRI”, BACĂU

PROF. COORD. ENEA DANIELA

Ochii-ferestre către sufletul nostru

Iubire, dragoste, furie,ură... sunt sentimente pe care toți, mai devreme sau mai târziu, le trăim din plin. Dar cum trăiești? Cum te bucuri de lumina soarelui, de bezna nopții, de albastrul cerului?

Pe cât de norocoși suntem, pe atât de nerecunoscători rămânem. Noi, oamenii, diferențiindu-ne de alte ființe nevorbitoare prin rațiune, ar trebui să conștientizăm puterea pe care o deținem încă de la naștere. Este adevărat: prima dată nu ne-am dat seama că a vedea este un privilegiu, dar înaintând în vârstă realizăm cât de ușor ne poate fi luată această minune de lângă noi. Uneori este prea târziu pentru a mai remedia, uneori doctorul ți-a pus diagnosticul fatal, însă uneori, timpul potrivit este chiar în fața ta. Și acum, cititorule, opește-te puțin și uită-te în jur. Admiră culorile, observă detaliile, caută cu privirea cele mai neobișnuite obiecte. Privește în afara locuinței tale și spune-mi ce vezi. Un brad falnic,nu? Pe lângă el mai este și un cireș care de abia a înflorit și își scutură leneș podoabele. Și o coțofană pită printre crengi parcă se uită direct în sufletul tău, nu-i așa ? Acum trece o mașină care sperie o biată pisicuță. Pisicuța se ascunde în tufiș, iar un băiețel fuge după ea să o prindă. Banal poți spune, te cred. Ți se pare o imagine obișnuită,

pentru că ai văzut-o de atâtea ori. Exact! Ai văzut-o și ieri și azi și probabil și mâine. Ai privit-o toată viața ta, dar niciodată n-ai făcut-o din suflet. Poate scriu din experiență, poate îmi pun inima pe tavă și de aceea vreau să trezesc cât mai mulți oameni la realitate.

Bebeluș ai fost și doar la mama ta te uita. Ai crescut și ai început să cunoști personajele desenelor animate de la televizor. Ai descoperit și cărțile, luptându-te cu ele să le afli secretele codate. Ai ajuns la școală și ai primit un telefon pentru a comunica mereu cu părinții. Te-ai așezat în prima bancă să vezi mai bine la tablă. Degeaba săteai în față, parcă literele tot fugeau de tine. Ai făcut un control la ochi și ai aflat că trebuie să porți ochelari. Din acel moment, o mică parte din tine s-a schimbat pentru totdeauna, dar nu ai sesizat asta imediat. Era normal, doar erai un copil. Cu toate acestea, la un moment dat ajungi să te întrebi cum de te găsești într-un asemenea impas, cât de greu va fi în viitor, cât de mult nu vei mai putea vedea fără ajutor sau dacă situația va reveni vreodată la normal ?

Și atunci atingi un prag al cunoașterii, al înțelepciunii și începi să te bucuri de micile momente cum nu o făceai altădată. „De te-ai vedea prin ochii mei, ai știi de ce te iubesc! ” Presupun că aceasta este una din cele mai frumoase fraze pe care le poți auzi vreodată. Subiectivitatea ei o face să fie o sintagmă de necontestat. Doi oameni se pot uita la o mașină în același timp. Unul dintre ei se oprește doar la culoarea vehiculului, celălalt își imaginează farurile și grila din față ca pe un chip trist, amăgit, gânditor. Tot la fel mă uit și eu la tine și văd o persoană intimidantă, sigură pe sine, capabilă de orice, iar tu mă vezi ca pe o copilă fără experiență, dornică de distracție. Amândoi ne putem înșela, dar adevărul e la mijloc. Se spune că există un univers format din realitatea mea, realitatea ta și realitatea pură fără greșeli. În spatele acestei teorii psihologice stă un aspect biologic. Ochii sunt în conexiune totală cu creierul. Imaginea pe care o vedem e aceeași la fiecare ființă. Depinde de mentalitatea noastră cum o percepem, o prelucrăm și ce facem în privința ei. Este atât de fascinant să știi că toți avem aceeași rădăcină prin care curge sevă, dar care se duce apoi în diferite ramuri, spre diferite frunze...

Doar o minte strălucită se poate înțelege cu foarte multe suflete, pentru că ea a putut realiza înaintea tuturor că deși toți părem la fel, de fapt suntem variante complexe ale divinității. Să ajungi să fii tolerant încât părerile altora să nu te afecteze, însă să fii apt să le ascuți la nesfârșit, e un alt nivel de spiritualitate. Nimic nu se compară cu momentul contactului vizual a două ființe. O persoană curată, calmă, bună va avea ochii clari, limpezi precum apa cristalină în care îți vezi reflexia mistuitoare. În ochii unui om, îi poți citi gândurile, îi poți anticipa mișcărilor, îi poți controla stările. Energia ta călătorește până la perechea de ochi ce îți stă în față. Se transmit atunci conexiuni sincere, însoțite de zâmbete, lacrimi, cuvinte...

Și când cuvintele dor, ochii plâng. Plâng pentru se curăța de toate lucrurile apăsătoare, de frustrări, de griji. Lacrimile ochilor sunt cel mai bun remediu în situațiile solicitante. Așa te eliberezi de energia negativă, făcându-i loc celei bune să se instaleze. Nu este un semn de vulnerabilitate, cum cred mulți. Ține minte: ești mult mai puternic dacă știi să-ți exprimi emoțiile, decât să te închizi în carapacea ta.

În lumea noastră, ochii sunt unele dintre cele mai importante organe ale simțului. Ei sunt responsabili pentru captarea și prelucrarea informațiilor vizuale din mediul înconjurător și transmiterea acestora către creier. Dar ochii sunt mult mai mult decât o simplă funcție biologică. Ei pot exprima emoții, pot transmite mesaje și pot crea conexiuni între oameni.

YIN REBECA IOANA RUO-QI

**CLASA a XI-a, COLEGIUL TEHNIC „D. GHICA”, COMĂNEȘTI
PROF. COORD. MUNTEANU SILVIA MARIA**

Prin ochii întunericii

E întuneric beznă și liniște de moarte,
Iar în oraș e gol, un singur clopot bate.
Bate-a pustiu și dor de undeva departe,
Mă uit la ceas și scrie că-i unu jumătate.

Aștept să-nceapă zumzet, mișcări necontrolate
Chipuri grăbite, albe, trecute și uitate,
Șterse de timp de vreme de ploaie și de soare
Doar ochii vii, aprinși mai capătă culoare.

Din întuneric sumbru, toți stau ca să pândescă
Stând cu speranța că, alți ochi o să-ntâlnească,
Căci într-o lume tristă cufundată în minciună,
Doar ochii reușesc adevărul să-l mai spună.

Căci ochii reprezintă o ușă larg deschisă,
În viața noastră-n care lumina-i interzisă.
O cheie către suflet, o poartă spre iubire,
Un pic de primăvară într-o iarnă pustie.

Limba franceză

PUȘCALĂU DELIA – COSTINA
CLASA a XI a, C. N. "V. ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. BOGDĂNEL ANCA

Début de la fin

Le temps file dans la salle d'attente et personne ne veut me dire quoi que ce soit. Les médecins s'enfuient, les infirmières crient et tout remue. Je déteste les hôpitaux. Je sens le sang exploser dans mes veines. Seulement maintenant, après trois heures, quelqu'un me fait un endroit pour entrer dans cette pièce maudite.

—S'il te plaît, Raisa, continue à te battre ! N'abandonne pas. Bats-toi pour toi, pour moi, pour nous, pour tout ce que nous n'avons pas vécu et pourrions vivre. Il y a un moyen, je sais que je le trouverai, donne-moi juste un peu de temps.

—Jack, peu importe à quel point j'essaie, le temps dans mon sablier s'écoule. Ce n'est pas à moi de décider, il est temps de me laisser partir, ça fait mal d'être ici. J'ai essayé tout ce que j'ai pu, vous devez l'accepter. S'il vous plaît ne vous blâmez pas, ce n'est pas votre faute. Si vous m'aimiez, seulement vous savez. Mais maintenant, j'ai une autre question, parce que vous ne m'avez jamais dit et évité la réponse. Qu'est-ce qui vous a fait me choisir, ce qui vous a attiré à moi?

—J'aime vos yeux, ils m'ont attiré. Et vous voulez savoir pourquoi? Parce que la peau, le visage, l'âge du corps, mais les yeux restent inchangés de la naissance à la mort. Tu avais cette lueur spéciale.

—Et pourtant, je n'étais pas assez...

Et il était parti dans mes bras. Avec ces grands yeux ronds et bleus. Maintenant je l'avais, et en clignant des yeux, il est parti. Je l'avais. Au lit, dans l'âme, dans les bras, dans l'esprit. Comment puis-je vivre avec une conscience tranquille quand la femme que j'aimais est partie à cause de moi? Je suis Jack. Certains me décriraient comme un homme merveilleux d'autres comme une bête. Croyez-les tous, je suis différent selon la façon dont je suis traité. Nous sommes devenus une ruine de 22 ans qui trouve son soulagement seulement dans les bouteilles de vin et les combats de coin de rue. Je n'ai pas toujours été comme ça. La douleur m'a changé, elle m'a fait devenir ce que j'ai juré quand j'étais petit que je ne serais pas. L'amour et le manque de ma mère m'ont amené ici. Raisa était, est et sera l'amour de ma vie, que malheureusement je ne savais pas apprécier. Je l'ai rencontrée quand j'avais 18 ans, j'étais dans ma dernière année de lycée et elle venait d'emménager en ville et d'être transférée dans mon lycée. C'était une fille simple et timide, mais ce qui la rendait spéciale et ce qui m'attirait dès la première seconde,

c'était ses yeux. Je pouvais les lire, je pouvais ressentir n'importe quelle émotion en les regardant. Ils étaient un bleu comme le ciel d'été, un bleu que j'ai associé à la mer, calme et calme. Peu importe mon état, il suffisait de voir ses yeux et de devenir un autre homme. J'avais le cours d'allemand ensemble et, parce que je voulais connaître son histoire, savoir qui elle est et ce qui la rend si spéciale, je me suis assis à côté d'elle. Ne pense pas que j'ai été capable de lui en dire trop, je me suis perdue et je ressemblais au dernier psychopathe autour d'elle, mais elle m'a acceptée. Elle m'a emmenée avec elle et tout le chaos qui a persisté en moi a été arrangé par elle.

POPA BIANCA – MARIA

CLASA a IX a, C. N. "GHEORGHE VRĂNCEANU, BACĂU

PROF. COORD. COJAN MIHAIELA

Chère Rosie

Les yeux, cette chose que nous remarquons pour la première fois chez une personne. Un simple coup d'œil et tout ce que vous voyez, ce sont les yeux. Juste une partie du visage, mais quelque chose qui cache de nombreuses émotions et sentiments profonds. Je crois que les yeux sont la plus belle partie d'une personne, quelque chose d'unique qui nous définit et nous donne de la valeur.

Depuis toute petite, j'étais fascinée par les yeux, mais personne ne comprenait pourquoi. Que peux-tu tant aimer chez certains yeux, m'a-t-on toujours demandé, mais **je** n'ai pas trouvé de réponse exacte. J'aime que les yeux me font ressentir quelque chose, me font comprendre pourquoi une personne pense et ressent, même si je ne la connais pas. Plusieurs fois, il m'arrive d'être fascinée par une personne juste grâce à ses yeux. Et je ne parle pas de la couleur des yeux, mais de la façon dont une personne peut les utiliser pour montrer de la tristesse, de la joie et plus encore. J'aime voir les gens admirer une chose, voir cette étincelle dans leurs yeux et ces sentiments intenses qu'ils peuvent évoquer avec un seul regard. Il me semble qu'un regard en dit long, même plus qu'il ne le devrait. Vous n'avez qu'à regarder une personne dans les yeux et vous saurez si elle ment ou si elle dit la vérité. Peu importe ce que dit la bouche, il importe ce que disent les yeux et je continuerai à croire cela, peu importe ce que disent les autres.

Je pense qu'il y a une explication au coup de foudre. Nous n'avons besoin que d'un contact visuel avec une personne pour réaliser ce que nous

ressentons vraiment. Je ne pense pas que ce soit comme dans les films, mais les yeux ont définitivement un rôle dans toutes les histoires d'amour. Je pense qu'ils sont la seule chose dont nous nous souviendrons toujours à propos d'une personne, quelque chose qui ne change jamais et restera le même. Peu importe combien nous changeons, combien nous vieillissons, les yeux resteront les mêmes et éveilleront toujours les mêmes sentiments dans l'âme de l'être aimé. C'est ce que me racontait ma grand-mère, une personne sensible et belle dans l'âme, aux multiples histoires de vie qui m'ont fait réfléchir.

Quand j'étais petite, on s'asseyait et on l'écoutait parler de sa jeunesse et de son adolescence. Quelque chose qui a piqué mon intérêt était une histoire racontée lors d'une soirée fraîche et pluvieuse de mai, alors que nous étions tous les deux assis dans le jardin et admirions les étoiles. Elle m'a semblé la plus belle des histoires et je l'ai gardée en tête depuis, espérant avoir l'occasion de la raconter à d'autres. Elle s'appelle « Chère Rosie ».

PETRICĂ ANAMĂRIA

CLASA a XI-a, C. N. „VASILE ALECSANDRI” BACĂU

PROF. COORD. DUMITRAȘCU ELENA-SOFICA

Ses yeux

Ses yeux sont ceux d'une princesse
De conte de fées...
Ils sont toutes des histoires inédites,
Dans nos souvenirs

Ses yeux bleus sont une mer agitée,
Dans laquelle les espions se sont noyés
Parfois il me semble que la mer est faite de larmes
Qui cachent une douleur larmoyante...
Ses yeux sont le ciel où brillent des milliers d'étoiles,
Sont un labyrinthe sans issue.
Ses yeux....

DONȚU ADELINA-GABRIELA
CLASA a X-a, C. N. „VASILE ALECSANDRI” BACĂU
PROF. COORD. COJAN MIHAIELA

Fermé et ouvert

Le dégoût et la pitié m'accablent at m'attristent
Lorsque a travers l'œil d'autres personnes
On veut comprendre la lumière de la vie
Dans le monde sur lequel ils vivent.

Parce que les yeux fermés
Les ténèbres et la peur reflètent
On dit des bizarreries
Ça transforme la société en défaut.

Lève les paupières, mon enfant,
Laisse ta peur de côté,
Et avec les caresses du monde
Être guidé vers l'éternité.

Alors seulement tu comprendras
Comment la lumière te réveille
Et comment ton œil verra
La simplicité d'existence.

CIOSNAR TURCU CATINCA-ELENA
CLASA a IX-a, C.N. „VASILE ALECSANDRI” BACĂU
PROF. COORD. MARINESCU GEORGETA

L'œil du cyclone

L'orage, ça vraiment recommence,
L'orage, vers moi s'avance.
Le plus tourbillonnant de nous ;
Atroce, je suis aux genoux.

Il brise le ciel des tonnerres,

Partout, soufflent des vents polaires,
Qui gèlent les arbres sur place,
Et les portes de l'âme sont glace.

Alors, je dis « embrasse-moi »,
Et, vous, tonnerres, déclarez tournois ! ;
Je suis l'œil calme du cyclone
Immobile, inerte, triste pylône.

FARCAȘ DENISA
CLASA a VII-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „N. BĂLCESCU”,
LOC. NICOLAE BĂLCESCU, BACĂU
PROF. COORD. TRAIAN LOREDANA - MAGDALENA

Les yeux... sur le pont d'Avignon

Une magnifique journée d'été ! Lumineuse, chaleureuse, vibrante...
Une journée parfaite pour se promener, pour se détendre, où tout le monde semblait plus souriant, plus optimiste...

Avec une bonne amie à moi, Maria, je me promenais dans les rues étroites et charmantes de Paris. Nous étions ici en voyage avec nos familles, et nous, très courageuses naturellement, nous nous étions promenées dans la Ville Lumière. Tout autour, des édifices monumentaux, chargés d'histoire, d'histoires romantiques ou dramatiques, de vastes parcs aux avenues interminables, arborés et fleuris, tout nous invitait à explorer, à découvrir ce qu'il y avait de plus beau et de spécial dans cette ville.

Toujours en marchant, guidés bien sûr par une carte, nous avons fini par traverser le célèbre pont Saint-Bénézet, plus connu sous le nom de pont d'Avignon, avec ses quatre arches, construit sur le Rhône. Un paysage de rêve, qui prédispose au rêve, à la réflexion, qui remplit l'âme du voyageur de joie, avec beaucoup d'amour de la vie. Au milieu du pont, on voit un groupe de personnes s'arrêter et semblant regarder quelque chose. Curieuses, nous nous sommes approchées pour voir de quoi il s'agissait.

Un vieil homme avec un béret rouge, hardiment placé sur ses mèches argentées, faisait des portraits au crayon en quelques minutes à ceux qui voulaient un souvenir spécial de cet endroit magnifique et irréel. Nous nous sommes rapprochées encore plus, impatientes d'assister à la magie que le vieil homme faisait avec un simple crayon et un bout de papier, sous les yeux émerveillés de son entourage.

J'ai regardé ainsi pendant plusieurs minutes, fascinée par la facilité et le plaisir avec lesquels l'artiste a capturé dans son croquis la physionomie de la personne représentée. On pouvait voir l'expérience acquise au fil des ans, on pouvait voir la pure passion pour l'art, pour la beauté. A un moment, j'ai senti le vieil homme me regarder avec ses grands yeux bleus comme le ciel dans les tons du soir, des yeux joyeux et doux.

— Mademoiselle, excusez-moi, ne voudriez-vous pas que je vous fasse un portrait, un croquis? Vos yeux bleu-vert ont attiré mon attention dès que je vous ai vu.

Prise au dépourvu par la question de l'artiste, j'ai bégayé moi-aussi en articulant deux mots :

— J'en serais très contente!

— Alors, passons aux choses sérieuses!

Il m'offrit un fauteuil confortable, puis je redressai ma tenue et tournai les yeux vers lui avec un regard mêlé de bonheur, d'étonnement, de gratitude. Je suis restée ainsi environ 10 minutes, savourant pleinement cette expérience unique, dont je n'aurais pas rêvé jusque-là. Mon amie me souriait, elle aussi heureuse de cet événement unique et pleine de belles émotions.

Soudain, le vieil homme leva la main en l'air et s'exclama d'une voix forte :

—C'est parfait ! Un dessin et un visage mémorables !!!

Je souris en le voyant si heureux et content, et en même temps j'attendais avec impatience de voir ce qu'il avait fait.

... Mais que se passe-t-il ? Le pont n'est plus là, le vieil homme semble s'être évaporé, l'esquisse semble n'avoir jamais été là. Je regarde autour de moi et je me panique car je ne peux pas réaliser où je suis. En quelques instants, je me rends compte que tout cela n'était qu'une belle rêverie, que j'aimerais pouvoir réaliser un jour.

Et, dans l'air mystérieux de la nuit guettée par la lumière de l'étoile de la nuit, flotte l'image des yeux de la jeune fille de ce croquis, des yeux séduisants, innocents et pleins de douceur.

Alexia Ibănescu

Limba engleză

GIMNAZIU

BALAN LAVINIA MARIA
CLASA A VII-A, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU
PROF. COORD. NEȘTIAN VIORICA ROXANA

Beyond the eye

An eye is everything you need,
It grows a chrysanthemum from a seed
You just have to see how it grows
And then how it's getting old, but not so slow.

The first thing you see is your mom's eyes
And they're looking like some blueberry pies,
You see the colourful autumn, if they're brown
And the queen of beauty and love who holds a crown.

Some of us don't think an eye is that important
But when the chrysanthemum will die in your apartment,
Don't forget what I will say,
You didn't see the real life, so everything turned grey.

CĂPRIOARA MIRUNA
CLASA A V-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. BALAN ȘTEFANA

Colorblind

I was born with the power
of seeing colors.
When I was a child
I played with the colors
around me.
The colors surrounding me
were the only thing
that made me happy.
I saw them as the only things

that could assure me
that I was still a child

I was building imaginary worlds
out of the colors
I witnessed, then,
whole universes of
plots and happenings.

Some years ago,
I lost that power
to see colors around me.
I think it's only a defense mechanism
built by me to avoid
all the sadness and
loneliness of the world
that those colors
are able to bring
into my teenage existence.

I was the girl
that was able to see colors.
Now, I am just the colorblind girl.

CEAUNAȘ AMALIA
CLASA A VI-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. COVACI RAMONA ELENA

Recovering

They are all over me. They won't stop judging every move I make. I wish I was strong enough to confront them, but I can't. I'm stuck in the middle of the pressure. Please hurry, I can't breathe. Looking close at them, they all seem to have a storyline behind. Their storyline looks so unclear, I wish I had some glasses to understand it. I believe they would love to be noticed this way and not the way they observed me. I feel like a sore loser to say, I'm not going to live in their shame. If I show any kind of weakness in front of them, I know there will be no tomorrow.

I sometimes wish they saw my pain just the way they pay attention to my mistakes. With plenty of courage I can put them in their place. What if I don't even bother to look around? Will they still be here, staring at me with pure disappointment? If I sobbed my eyes out, would they show me any kind of pity?

Probably not, but why am I even afraid of this human-like pearls, I could just step on them and they be gone! But as I said earlier, it takes some courage I don't think I own yet. Maybe I will turn out to be a tall child crying in the bathroom because of some uninterested eyes if this fear of mine isn't gone.

The most confusing part of all is that it is not all eyes on this earth I'm afraid of. Some of them are so much more than gorgeous, that doesn't mean I only crave validation from them. I'm sick and tired of trying to please everyone's eyes but mine. Why is pleasing people so unpleasant for me? Most of them treat me with a cold shoulder too.

What's the point of being around them anyway? They wouldn't even notice if I was gone. I'm so happy when they don't have enough time to look after me. Why do the prettiest eyes have to be owned by such hideous souls? And their plain way of thinking is the last topping needed.

I know it is not my responsibility, but I want to make these eyes see the world in a nice way. I know it can be impossible, but it is just a foolish mission of mine. I also want to help the people like me by making them comfortable surrounded by such eyes.

Even the eyes might have some struggles I would be happy to help with. By just knowing that I helped someone I feel invincible. I love being around eyes even after what I said about them. When you get used to them, them watching you doesn't feel so scary anymore.

My mind played tricks on me, but there is always a way to get out of them, you just need to keep your tale up so, you won't go down. I hope I will achieve my goals someday. That would just brighten up my view.

CUZMIN ANDREEA ADELINA
CLASA A VII-A, ȘC. GIM. "AL. CEL BUN", BACĂU
PROF. COORD. MARIAN NICOLETA

Her brown eyes

My eyes are brown,
not brown enough for your thought.
You need a lighter shade,
a chocolate brown that won't make you fade.

My eyes are dark brown,
hiding bitterly a dark sad frown.
When I saw her chocolate brown,
my head went down
and my eyes began to draw.

Why don't I have those chocolate eyes?
That pair you love and won the prize?
If I could, I would bleach mine,
if that's going to make mine shine.

Her eyes are divine,
but mine aren't the same design.
If you loved mine
I would finally be fine.

GĂLUȘCĂ ALECSIA IOANA
CLASA A VI-A, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU
PROF. COORD. NEȘTIAN VIORICA ROXANA

Eyes

Through my eyes, I see beauty, I see the world in colors. The joy of starting the day and playing, learning to start the experience. My eye sees smiles, happiness, joy and sometimes it would like to see it like that all the time. To see a world without wars, without evil, without discrimination, without poverty, only good.

Through my eyes, the world is about life, beautifully lived, where we all have a place and a purpose, where we help each other, where the support and desire to be with yours, where our grandparents have someone to take care of them, where there is no loneliness, only hope.

In my eyes, all children have parents, there are no orphanages and abandonment. Childhood is beautiful, there are rainbows and drawings on the asphalt, there are unicorns and fairies. The joy is infectious, the smiles and laughter of children can be seen everywhere.

In my eyes there are no abandoned animals. Everyone has their house and their masters. They sleep, play with them, run happily and dream of Animal Heaven.

Through my eyes, I want everything that I dream of to become reality. The reality of daring more, the reality of having the courage to choose, the reality of being able to say no, the reality of being Me.

My eyes don't always see what they should see, but they blink often and everything that is ugly or bad disappears. Through tears, my eyes are cleansed, they become clear and crystalline again. Tears of the eyes, our tears...

Through my eyes, life and everyone in the whole world is happy. No one is sad, worried or concerned. Everyone is living a happy life, children don't have to go through their parents divorcing. In my eyes, the world is a beautiful place. Where no children get abused or kidnapped. Where the elder people don't eat alone at restaurants and suffer. My eyes would like to see children playing in their neighborhood, laughing, smiling while their parents watch them being happier than ever.

Through my eyes, sometimes I know that reality is not true, imagining different things. The images are not real, my world is collapsing, but I get up every time and my eyes start to smile.

I think I have beautiful eyes, which take me far, make me feel HUMAN and see everything that surrounds me, see people, believe in heaven, believe in people's beautiful eyes.

It's wonderful to see the world through my eyes!

GEANGU ELENA

CLASA A VII-A, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU

PROF. COORD. NEȘTIAN VIORICA ROXANA

Eyes full of love

The first time I ever laid my eyes on you, it felt like love at first sight. We were in high school, and I was nothing but a shy boy, while you were a girl with strong opinions, always ready to tell them aloud. I was walking through the corridors when I first saw you. You were with all your friends, talking and laughing. All of you were pretty, but for some reason I felt like I only had eyes for you. I was mesmerized not only by the way your body looked like, but also by the energy you were spreading. Even though outside it was cold, it felt like at that point all the clouds melted just by seeing you. You were smiling freely, without caring who was looking at you. Oh, but didn't I care if you did look! Because to be honest, out of everything, your eyes were what had me wrapped around your finger, ready to fulfil every one of your wishes.

Cause oh dear, how could a human have such eyes? Each eye of yours felt special in its own way. One was life itself, and the other was the resemblance of death. One was the sun and the other was the moon. Both were identical and different at the same time. Both were the definition of love, even though one was sweet and the other was sour. How could they embrace everything and nothing at the same time? Were you for sure a human, or were you a fallen angel who just so happened to live among us mortals in this town?

A love worth fighting for, that's what I felt in that moment. And if you're afraid that this love is gone, do not be afraid, for I still love you with

all my heart, each day more and more. I've read love stories in my life – probably hundreds and thousands – but none could have ever described the profound love I felt for you. You were such a pure soul, no one could've ever accused you of any wrong doings. Maybe only one, and that you made me fall so hard for you, love. Even though you were talking most of the time, you knew how to listen. I could see that you were able to look past everyone's soul, but I was the first one who looked through yours. It almost felt as if you were surprised that I saw through all your exterior beauty and felt hungry for nothing else but your love. I was also surprised when you decided to talk to me, feeling a mixture of emotions I had never felt before.

Did I even have a chance with you? Was I good enough for you, my love? Hundreds of questions were going through my mind, not knowing how exactly I should feel. I felt anxious just thinking about holding your hand, one so soft and small that the first time I held I was afraid it would break. And yet, you looked at me with such bravery, I was able to see the warrior inside of you, a side hidden for the rest of the world. But for me? It seemed like you wanted to show me every side of you, and I wanted to show mine. We both fell in love instantly with one another, wanting to hold each other for the rest of our lives. (...)

My darling, today I wrote this story for you so that our love shall forever live, even if it is on nothing else but a ripped piece of paper. But I promise you that this paper shall stay in a safe place, not just in my heart. I thank you every day for every beautiful smile you've given me, and I'm sorry if I've ever made you cry. Our love is far more profound than any other to ever exist, and no one can tell us otherwise. For now, I shall give this to our son to keep it safe, and wait for my end, because you have no idea just how much I want to hug you again. Ever since you left I felt empty, and only a kiss from your lips could awaken me again. I've cried rivers ever since you died, knowing that a hug from you and a glimpse of your eyes is something I'll never get again. Even now I'm mad at the gods up there for taking you away from me. (...) I'll try to keep going for you, but at least let me look at the sky and wave to you, hoping that you smile up from heaven. And if reincarnation is truly a thing, then I shall pray day and night that my new life would be alongside your green and blue eyes...

LUPU MIRUNA

CLASA A VII-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU

PROF. COORD. COVACI RAMONA ELENA

Eyes of the warrior

I stood in front of the beast, while my mates lay lifelessly on the grounds within us, rough tears getting shadow under my soiled cheeks. Keep my sword near my heart, I looked up at the monstrous figure beside me. It was made fully out of eyes, yet it was not an angel. As the Holy Bible might say. This one was not pure. Instead of white vitreous, they were black. As black as a void might exist. Then, taking a deep breath, I charged at the beast standing in front of me. Feeling myself becoming weak in the knees, as the sword kept swinging within my novice hands. The clashing steel sings a song of despair and grief in its every move. But then, something strange happened.

I felt something, something at my back. But before even getting the chance to react, I was being attacked from behind. Not by the eyes of the creatures, yet by its tears. Tears of coal. Running like rocks down a mountain. As they were black and dusty. Yet still very strong. I kept on fighting, feeling sweat dripping down my forehead, while my gaze was fixated on the coal-like tears that were becoming into sharp moving arrows. Like they wanted me to look at them, and understand what they meant. Yet still trying to hit right to me. I kept thrusting my sword, dancing around the opponent with slow, melodic movements. Yet every time I tried, my sword wouldn't slice through the tears, nor would it protect me. I was the one protecting myself.

At this point, I was uncertain whether I was trying to murder this creature or try to save my gut. But then, as if the spark of a genius hit my head with a sharp arrow, I looked at the tears and saw what all the creatures that were thought of before, and what this one truly represented. How they managed to eliminate my peers little by little. Slowly, getting more and more ground at the golden gates I was desperately trying to protect. "These things...they feed over sin!" The realization hit me like a sack of bricks as I exclaimed, while my eyes vested in an instant, like a million stars shining at once upon the dark sky. Then I started to remember each sin, in its own right. Understanding that this indeed, is an alert, but also a challenge by God himself, who spoke only truths. And there was I, standing between what could be the worst destruction of them all.

And then, I knew what this all was. My peers and I were not entirely clear at soul either. But I knew that this was my chance and chance only. To be forgiven. As the creature standing in front of me was nothing more than a reflection of my sin. Envy.

With tears streaming down my face, I got onto one knee. Holding the sword right in front of my feet. I closed my eyes and said in a loud voice. In front of the creatures, in front of God, and lastly, in front of myself.

"Heavenly Father, forgive me for all I sinned and help me become a better person. Father, I beg of you to purify my heart, as I come in front of your feet. Lord, I do not want to be an envious person anymore. Please glorify my soul, and replace my ungodly feeling with your love, and forgiveness. As I call upon your mercy. Please lead me to the righteous path, and grant me a peaceful heart as I do not wish to be a jealous person anymore. I pray and believe, in the of Jesus' name, Amen."

Afterward, opening my eyes, I felt my tears run down these already red cheeks, and my lungs getting fresh, yet cold air within them. Looking up at the sky that has now been cleaned. I stood up, looking at the creature with a new gaze. Not feeling fear anymore. As I lifted my sword into the sky. Knowing that now, I wasn't meant to cause harm with it, but defend righteousness and love. Then, I lunged forward. (...) My sword moved in a quick motion, while my bruised feet was dancing on the dusty ground. Slicing through the creature, through its torn, and finally, through its soul. Leaving all the eyes close once in for all, as the creature was no more. The only thing left behind is its dust. Who was taken away to much later lands, by the wind? Just then I knew, that we won this fight and that there were many fights to come along the way. But I was not alone anymore. I was finally back home.

MIHOC PETRA IARINA

CLASA A VI-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU

PROF. COORD. COVACI RAMONA ELENA

A portal of your soul

As I walk into my room my eyes fell on the mirror in front of me. I saw happiness and life. I kept staring at myself wondering what made my eyes look so happy. Then I remembered. In my balcony, there are a lot of flowers in which two pigeons made a nest. They had two eggs, and they were quite big. I noticed them coming and going like a week ago, but I didn't know they had a nest! I did some research and I thought the eggs would hatch I less than a week!

This thing brings me happiness because it's the miracle of life right in front of my eyes. It's really exciting because I get to see them learn how to fly and see the eggs hatch and all the amazing steps in life. It will be sad when they leave but the memory will still be with me. In my eyes I also see happiness because I have good friends. They treat me right and care for me. They make me feel special and like my worth is equal with a diamond! I'm

also happy because I have my family. My mother, my father, my brother and my cat. I'm happy that they are healthy and with me.

My favourite times with my family is when we are playing games, going on road trips, joking around, going out to eat and many more! My favourite times with my friends are when I go out, to the mall, the park, going on bus rides, exploring the city and actually when I'm at school with them. The glow in their eyes makes me feel safe. Their eyes show that they trust me and my eyes do too. I'm very grateful for them because without them I wouldn't be as happy as I am right now. I never knew that the eyes could tell me how they feel on the inside. Our eyes show what's inside our soul and I think that is beautiful because our true selves are behind two eyes in our face. (...)

MIHOC TUDOR ANDREI
CLASA A VI-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. COVACI RAMONA ELENA

15.3.4.

I hate eyes.
They're so big and judging.
My confidence won't rise
If you're never budging.

I wish they would stop looking.
My blood is angrily cooking.
All the eyes are looking at her.
A life of torture I deserve.

NĂFORNIȚĂ CASIAN ANDREI
CLASA A VI-A, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU
PROF. COORD. NEȘTIAN VIORICA ROXANA

Eyes of the world

In the beginning, there was only darkness. A vast emptiness that stretched out to the farthest reaches of the universe. But then, a single point of light appeared, shining like a beacon in the darkness. And from that light, the first eyes were born.

They were not like the eyes we know today - they were orbs of pure energy, swirling with colours that had never been seen before. They could see not just the physical world, but the world of spirit and magic as well. They could see into the hearts and minds of all living things and could sense the deepest truths that lay hidden in the world around them.

As time passed, the eyes began to take on more solid forms. They became the eyes of animals and humans, of dragons and demons, of gods and goddesses. Each pair of eyes was unique, with its own special powers and abilities.

Some eyes could see through walls, others could see into the future. Some could shoot beams of energy, while others could command the elements themselves. But no matter their shape or their power, all eyes shared one thing in common - the ability to see.

For millennia, the eyes ruled over the world, watching as the stars and planets spun around them. They watched as civilizations rose and fell, as wars were fought, and peace was made. They saw the rise of great heroes and the fall of dark tyrants. They saw it all, and they never forgot.

But as the ages passed, the eyes began to realize that their time was coming to an end. They saw that humanity was on the brink of a new era, one in which their powers would be surpassed by technology and science. They saw that the world was changing, and they knew that they could not keep up.

And so, the eyes made a decision. They would give up their physical forms and return to the realm of pure energy from which they had come. They would become the light once more, shining down upon the world and watching as it continued to grow and evolve. (...)

After days and days of traveling Hermes and the eyes finally got back to Olympus where they went directly to Zeus and asked about Argus.

That is when Zeus started laughing and said to ask their friend Hermes. He told them that their creator Argus and his friend unfortunately was killed by him on Zeus's command.

There was a moment of silence followed by Zeus commanding to every god in Olympus to kill the eyes and Hermes. Hermes using all his power sent the two eyes into space to save them by killing himself, but his last words wore for them to find Cronus the father of Zeus because he was their last hope.

Cronus house was a ship in the space with big chains with which he would put planets back in place. So, when they see a planet moving eyes will go around the ship searching for the ship but in vain. However out of nowhere they got teleported to a ship where there was an old man driving it.

When they went near him, he said that he was waiting for them for an eternity. He was no other than Cronus. He told the eyes that with the powder that they got from Theia, and with the help of his ship that way he could help them restore peace on earth and they wouldn't need any follower on earth.

Cronus separated the two eyes; he sent one of them in the middle of this universe and then Cronus blew some powder to him making him the sun and the other one sent him in front of the earth and with the powder Cronus made him the moon.

As the sun began to set on the horizon, Moon and Sun stood side by side, gazing out at the world they had helped create. After many long days of fighting and rivalry, the eyes had finally come to live forever and still keeping an eye over everyone on earth.

PETRUȚU ALEXIA GABRIELA
CLASA A VI-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. COVACI RAMONA ELENA

The mirror of the soul

My grandma always told me: "Before you talk to a person, look into her eyes! The eyes are the mirror of the soul." I never understood what she meant when she said that. She told me that it would be perfectly clear when I grow up.

Now, here I am, trying to understand my grandmother's words. Some lights in my eyes are shining because of my childish curiosity. Today I am on the journey of finding the truth behind my grandmother's words, and I am looking forward to discovering it.

I am heading towards my mother's room. We are warmly hugging. She started an ordinary conversation, but I hear nothing for the next minutes. I can't hear anything around me, because of her look. The blue sea in her eyes

is singing its anthem, with some pleasant waves. The weather is fine there, no rain, no hurricanes, just a quiet sea in which the sun reflects. Right now she has the same light in her eyes as I have when I am happy or curious, and it looks just like the sun on the clear sky. Her eyes give me a happy mood. Her long, thick eyelashes sway on her eyelids like a melancholic crying willow, in a windy day. How soft and elegant they are! As a gracious willow which is dancing on a slow waltz. Her lashes are shading the blue of her eyes as a palm shades the water.

I was always sure that my mother was beautiful, but I never thought that her beauty would blind me. Is it possible to fall in love with your mother's eyes? Well, perhaps it is. When I was born, it was enough just to see her look, to feel loved and protected. And so was now. I felt like her look was hugging me when I started to admire her wonderful eyes. I can recognize this look anywhere, the only one who always protects me, which belongs to the only person who truly loves me: my mother. She always brings a smile to my face, as her beautiful eyes did, a few minutes ago. I love this sensitive look, and I love the sensitive person to which it belongs to.

"Honey, are you all right?" she asked me.

Well, I did not talk for a few minutes, so I could understand her reaction. She looked scared. I feel good, so I won't let her feel worried because of my carelessness.

"I love you mom!", I shouted. It is enough just to look into your eyes to feel safe and loved!", I added, and then I started crying.

She cried, too. We hugged each other tightly, with lots of tears of happiness.

If the eyes are the mirror of the soul, this is the clearest mirror I have ever seen!

VLAD ILINCA
CLASA A VII-A, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU
PROF. COORD. NEȘTIAN VIORICA ROXANA

Khamsa euyun

Every night at 11:36 p.m. exactly, a mysterious figure appears. It lurks through the darkness, thirsty and undeniably fast. But there is not one, not two of these specimens but a dozen. Who are they, where do they come from? But most importantly, what is their purpose? They go in the depths of the city; they stay underground like filthy rats in the sewers of a dirty Victorian-age street. Their unknown silhouettes follow a path that leads to the most undisclosed parts of their hometown.

Nobody knows nobody, and their identity is fully a secret. They meet up like this since the beginning of time, but they were never observed or discussed in the earliest days of our universe. They exist as a concealed society. Even with their age, no one knows who they are. They are isolated and pretend to live normal lives like any other, except at night when they practice their dear ritual.

In the deep and dark room, the twelve people stand in a hexagon with a hand on their chest and a script in the center of their demonic circle. With a dark tone, they stare at the glass candelabra above them. The paintings on the walls represent hands with eyes on them. Multiple artifacts with the same hand-and-eye figure fill the room. An Ancient language, or maybe speaking ahead of our time, can be heard softly coming from the group of people reciting from the papyrus-like document.

Shira stands motionless in the circle of people, confused and shocked as how she managed to get in. She doesn't understand a single word and watches the others perform. It doesn't last long, as the chants have finished, and everyone started leaving. She follows them soundly and walks home safely. The images of the unusual hand with an eye symbol still haunts her as she's returning to her house. (...)

When she wakes up, the honest and kind rays of the sun embrace Shira's face. (...) She walks steadily to her school library and as she enters, Shira starts looking for a book, some path to follow to find out about Khamsa euyun. With much success she finds a dusty, hidden script, very similar to the one she saw on that night... But wait, it all becomes clear! The young

detective grabs an old dictionary and gets to work, inspecting the papyrus vigorously. What does this all mean? The language seems to be Aramaic, but Shira can't figure out the sentence, they all appear to be gibberish, unusual words in no specific order. Until it all comes clear: all the letters align into a sneaky puzzle. And with that, she realizes it all, the Khamsa euyun is nothing more than salvation. It exists to save, to purify and to forgive. The document in her hands turns to dust and that dust into answers. Shira leaves everything in a messy pile and runs home. Now, all she must do is to wait for the big day: the day before it all disappears. Before this all ends and before the Ruined Nation takes a step to destroy all the beauty in this word.

A few weeks pass by, and Shira is woken up by the sound of her alarm clock. She tidies herself up and checks the calendar. The day she has been waiting for is finally here. (...)

Both sides have gathered up in a deserted area of the city. The sky turned dark, while a loud thud is heard and then: nothing. Shira doesn't remember anything from the encounter, though it seems the world has become more colorful and radiant. Shira could feel the sunshine flowing through her veins and the people have become nicer. She doesn't fear her teachers anymore and she gets more compliments now. Maybe this was for the better.

Now, Shira has noticed the moon has disappeared and got replaced by a large livid eye. She is staring at it curiously and sees the stars have also changed: they shine brighter than ever. Their light warms Shira's soul and bring peace to her mind.

ZOTA IOANA BIANCA
CLASA A VII-A, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10, BACĂU
PROF. COORD. NEȘTIAN VIORICA ROXANA

A child's dream

People take us as we're new,
Like we understand very few.
They don't care if we hear them, really.
They speak in front of us so freely.
Under pressure they are scary.
When they are relaxed they stop caring,
And when mad they say they carried
All the burden the children gave
Hoping that they could save
The rotten soul some parents have,
The happiness eventually turning black.

Kids may not understand all the worlds,
Those may sound like some crazy birds.
Yet they understand the gesture face gives.
Probably like something one forgives
Even thought it must be avoided,
Those kind of things are always in spotlight.
It's like they're being pointed.
Everyone can see the mimics of it,
And the meanings that it hid.

LICEU

BROK ERIKA

CLASA A IX-A, C. N. "DR. IOAN MEȘOTĂ", BRAȘOV

PROF. COORD. CSIKI ANA-MARIA

Two beings collapsing into each other

I feel as if the same soul is running through us, we just choose to live this breath differently.

The secret to belonging is in the tenderness of shared glances.

Our essence is tied together,
and everything we drain out of each other never goes to waste, it just changes form
and glazes our nature in the impression
of understanding.

We gather all these looks like stems, devoid of thorns
and search for flowers in the forests of thoughts, that grow from eyes
closing over themselves, up, towards the sky.

I feel you growing closer to me,
until we have several more eyes open than it seems, our chests facing,
our rib cages organising staring contests constantly, until they crack open
and leave us standing blankly,
hollowed.

Your eyes soften and constrict like heartbeats,
I've never seen something quite like it.
Everything around you falls into these two bottomless pits and when
surroundings can go,
spiraling downwards
into your consciousness,
that is when you are most human.

Take in the things that encircle you
and keep moving,
so nothing remains too still,
so everything has a second layer, which is alive.

You give life to the things around you by looking at them and moving them
around occasionally.
When two lives compound through eyes,
it's difficult to remember which emotions are mine
and how two people can live in the cage of one body.

No one could bear
the fluency of thoughts
that pour from one pupil, filled to the brim, into another so we have voices
that make us more human
and less whole.

Eyes are round.
They don't seem to have any edges, almost as if they were designed
to be swallowed easily
by souls.

BUTNARU IOANA TEODORA
CLASA A X-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", GALAȚI
PROF. COORD. LAZANU SOLOMON MARIANA

Behind each pair of eyes lies a heart with feelings wise
That dance within the soul and in the mirror show,
Eyes are like the ocean, so blue and so deep
Where all emotions are stored, like a ship in the keep
When you look into them, it's like you go through a door
That leads to a world where love rules, a kingdom to explore.
An intimate glimpse of the inner self
Where our dreams, our hopes, our fears we display
In love and laughter, joy and sorrow too
The eyes convey it all, a universe so true

And when you fall in love with someone's eyes
The heart beats faster, the mind can't deny but it tries.
The soul is drawn in, a connection so true
For the eyes, they hold the key to the heart's clue.
So let's celebrate the eyes, the windows to the soul
For they are the keepers of the emotion's whole
A journey within, a discovery so new
For the eyes, they are a blessing, oh so true!

CASTRAVETE GEORGIANA RALUCA
CLASA A IX-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Stars

I've seen more than just the green in your eyes
There are stars in them,
And you made the skies jealous of you,
Because they carry the stars.
But the stars chose to swim in your eyes.
Your eyes that have the shine and sparkle of an emerald.
The eyes I love the most,
I see something more beautiful than the stars,
I see another world.

CLATEA BIANCA NICOLETA
CLASA A IX-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

The storytelling eyes

Your eyes are so blue
Like a sky with birds that flew
The birds are like the stars
That float around the space walls
Your pupil is like the night
When a very brave knight
Has rescued a very lovely princess
Who was once in distress
By an evil dragon
That tied her on a wagon
Your eyes are like a fairytale
That always ends well.

GEORGESCU ANA
CLASA A XI-A, C. N. "M. CEL BĂTRÂN", RM. VÂLCEA
PROF. COORD. MUNTEANU IRINA / OPREA GEANINA

Eternal hope

Enduring somehow a caressing pain,
avoiding pity tears to drain,
to love once more should be the end
of what my soul tends to pretend.

My soul still shines with deadly hope
Yet consciousness will knot a rope-
will hang my soul, lead him to death.
My soul will hope 'til my last breath.

GHIUȚĂ DARIA MARIA
CLASA A IX-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

* * *

In your eyes I see a world,
A place where dreams are made,
A place where love is born,
And passion that will never fade.

For in your eyes I see a spark,
That sets my heart ablaze,
A light that guides me through the dark
And brightens up my days.

So let me gaze in your eyes,
And let our love shine bright,
For in your eyes I see the truth,
That makes everything all right.

HUSARU AMALIA MARIA
CLASA A IX-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

* * *

Your eyes remind me of the soft lights of the street
where we used to walk
Your eyes remind me of every talk.
But do my eyes remind you of the love I used to keep?
Of that heart that felt all of it so deep?
No, because you never looked at my eyes
the way I used to look at yours.
You were the type of person who ignores.
I could have been a star that shone endlessly
But you would have remained carelessly.
Were you afraid to feel the same?
Or did you need a person to blame

IBĂNESCU ALEXIA CRISTINA
CLASA A XI-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. JUGARIU OANA

Ocean eyes

Too much water that my eyes could soak in
It must be their tears, I still feel their skin.
Lifelines lie ahead, deeper, off the sea,
Eyes of infinity watching over me.

In hold of the thread, water delivers me
There's no turning back, in the end we're all set free.
I follow the heart lines, the ones on my hand
I'm made of water, I'm to forget the land.

The eyes of the ocean are carrying me
And all this devotion is bleeding out of me
It feels just like heaven, this overlook of gold

But I'm sinking deeper, a sinner's behold.

A memory of ocean blue eyes fills my head
As the rash of the water in my lungs starts to spread.
I'm not giving up, I'm just giving in
Allowing the ocean to take my soul from my skin.

LUPU MIRUNA IOANA

CLASA A IX-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU

PROF. COORD. PĂDURARU ELENA

Land of the blind

In the land of the blind, the one-eyed man is king, or mad? A madman does not fear insanity, but the king does. Those who do not know it cannot understand it. All my life I have lived as a freak of nature, a creature that has broken the laws of life from the roots, from the core of reality itself. But why is it my fault, I, who have been condemned by fate, to be treated like this? I realized that this madness has some charm.

In a world full of blind people, I am the only one who sees. My eyes have been blessed from birth with this power, but the world into which I was born has treated it as a curse. I was the first to see the misery in which the world was, and those who first met me warned me not to draw such attention to me. They told me to hide my gift all my life. They were afraid. They let cowardice rule their hearts. I also fell into the clutches of the fire. But when I escaped from its grip, I saw something in their souls that they had not seen. They did not see the weakness. They didn't want to change the world that was made for them, a world that fit them so well. I was, as usual, constantly stuck in my life.

I found refuge in nature... I came alone, or with whoever understood me. These people came and went, but only Sofia remained by my side. Sofia had a special talent. She could calm any trouble, no matter how much it was tearing your soul apart, by her mere presence. Any worry, any fear, any disturbance you had, she could relieve it without saying a word. For someone like me, constantly on the brink of madness, it was essential.

In the years she was with me, she always listened to me with fascination. She fascinated the concept of colors and always asked me to describe where we were. I described them as well as I could, guiding her hands to the wild flowers or the cold water of the streams. (...)

MIHALACHE IOANA DENISA
CLASA A XI-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. ANDONE MARIANA

There was something... wrong. He didn't know if it was just the eerie feeling of being out on the cold streets at 1 am or there was something following him. The impression of being followed wasn't going away, even as he told himself there was nothing to be afraid of and it was just the anxiety getting to him. He could hear the soft pitter-patter of the rain on the concrete but it was just a background noise, muffled by the headphones on his ears and the thoughts running wild in his mind. He cannot remember when he left home, but he knows that it must have been at least one hour ago. Everything looked bleak around him, run-down buildings full of ivy and cracks and stray dogs mingling around trying to find scraps of food. The night sky was full of twinkling stars and the moon just a thin slice, illuminating the streets with a gentle glow. They bring just a bit of comfort to the man, making him forget about the strange things he has been feeling, but just as it was gone, the feeling comes back, but this time, it's stronger. It's almost suffocation and he stops, leaning on a wall for support, heaving out a breath.

It was almost like there were always eyes on him, watching his every movement and begging him to turn around. Fear started creeping up in his mind, making his gut clench in an awful manner. He needed to go somewhere where he could feel safe again. The staring didn't stop, but the man wasn't so courageous to face whatever or whoever has been following him this entire time. He decided that the best way to escape was to flee. So he started running. There wasn't a clear direction in his mind, but his legs turned corners and ran down alleyways in a almost frantic manner.

The paranoia didn't help, making him begin to see silhouettes in the corner of his eye. "Am I going to die?" was his immediate response every time, but somehow, the thought of being watched was way more unsettling than being brutally injured. He ran for almost half an hour, until his nose stung, his legs felt like jelly and there was a strong metallic taste in his mouth. Crouched down, pushing out quick breaths, he tried to calm down. His mind was foggy, working on autopilot and the adrenaline from running such a long

distance. He found himself in a part of town he had never visited before, colorful buildings lining every street and people buzzing around. But one thing all the stores had in common was the logo they had, consisting of an eye. It felt strange, but the sight of crowds of people eased his mind, helping him relax. He felt he was safe here since anyone could see if he got attacked. (...)

To his luck, it was a bar...but it was empty. Interesting. “Well at least it isn’t super crowded and stuffy like the ones in the central part of the town” he thought, striding over to the bar.

Just as he was about to reach the countertop, something stopped him in his tracks. He felt someone breathing raggedly down his neck. The cold breath made goosebumps appear on his skin and the hairs on the back of his neck stood up. He suddenly became hyper aware of the silence that was engulfing the bar. With shaky legs, he turned around as fast as he could, only to be met with nothingness.

Confused, he started looking around, trying to find the source of his distress, but the store was empty. “I must have gone crazy” was his first thought. As if on cue, the space around him started to transform. Black liquid was flowing down the walls, the floor began cracking and the most disturbing part was the millions of eyes that started appearing on every inch of the bar. His breath grew quicker, his brain trying to figure out what was happening but there was no actual normal explanation for the situation at hand.

The eyes were all fixated on him, heightening his anxiety and making his mind go blank. He was trapped there and the gears in his mind wouldn’t turn to give him any solution. The stares bore into him and the constant feeling of being scared resurfaced at an alarming intensity. They were everywhere...blinking, moving... almost judgemental in their gawking. He couldn’t take it anymore. It was getting overwhelming and the fact that he couldn’t look anywhere without being met with thousands of eyes wasn’t helping. Then some sort of chanting started happening. (...)

MIHĂILĂ ANA TEODORA
CLASA A XI-A, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. JUGARIU OANA

The brightness of the eye

Once upon a time, a baby girl was born in the village spread at the bottom of the Sightheel. Everyone celebrated her, as she was the first child to be birthed after The Great War against the Giants. She stole everyone's hearts with her fair hair, eyes the colour of pearls and the most captivating voice, and she grew up to possess beauty like no other, which only brought out her bright nature.

One day, a strange-looking creature suddenly attacked her while she was picking flowers in the forest. She came home with a deep wound that left a scar over her pale face, which ultimately blinded her. Her family sought all the doctors and the fairies, but the damage couldn't be undone. People became afraid of going into the woods after hearing her story and seeing her face. But curiosity shortly overcame some's fear: a couple of locals dived into the wilderness and miraculously came back unscratched.

She had been all alone, so no one believed there was a monster as tall as the trees, with three black eyes and long, poisonous nails. She ended up being called crazy and forced to move away into a house on top of the Sighthill, far from anyone else.

Over the next years, she came to be known as a helper of soon-to-be mothers, aiding them in easing their births. When that time approached, they climbed the hill to Eyelady's cottage, seeking her support. Most came home only a few days later with healthy children in their arms. When asked about what they had done up there, only one reply left their lips: "It was a wonderful experience." What the Eyelady did was a complete mystery, but no one cared to look into it, as both the mothers and the babies were happy and healthy.

Despite this fortunate majority, some mothers did not return with their babies. Locals were hesitant to question their situation, as no woman seemed unhappy. They never mentioned their kids, never climbed the hill to visit them, they simply moved on with their lives. Harald was one such abandoned child. At midnight, under the full moon, his mom had climbed the hill in pain, aching to arrive at the cottage. The Eyelady had felt someone

approaching, so she jaunted into the forest that night and found her. He had been too small and thin at birth. Nevertheless, she took him under her wing, feeling there was something special about him. (...)

Harald froze when he heard the Midnightclock. He knew that the creature would come to life any second. Hardly had he felt any movement when his eye panged with pain. The monster roared. He jumped back, just barely avoiding the slash of his long nails. He had planned to just taunt the creature and resort to violence only provided he was in danger, but that was difficult given he couldn't see. As such, he let himself be guided by the pain. He surprised the creature by slightly grazing its skin with the edge of his sword. When the monster growled, his eye burned on the left side, meaning Harald should go in that direction (...)

He sensed its presence before he could hear it sniffing. Harald closed his eyes as if he could see a thing, but it wasn't enough to make the light bearable, a light that he couldn't recognize. All he knew was that the pain on the back of his neck had unexpectedly disappeared, lifting a weight off his shoulders. As he opened his eyes, he saw a golden circle surrounding him, protecting him from the monster. He turned around, trying to see where it came from, but his eyes were only met with a broken mirror on the wall. He couldn't believe that the shield was coming from his third eye! Harald couldn't tell how long it stayed on, but after what felt like hours, he saw the monster on the ground, still breathing, only too tired or hurt to move.

He patiently waited until the sun rose to carry the petite, little body of the princess to where her father was waiting. As Harald left the kingdom shortly after breaking the curse, knowing that he must fulfil his destiny as a Brightness-of-the-Eye Protector, we can only imagine how many days the feast in his honour lasted, how many songs and poems were written about him or how much richer he came to be. But one thing is for sure: the Eyelady is still there, watching over mothers and raising future heroes, telling stories about Harald's success.

NĂSTASĂ LIZUCA LAURA
CLASA a XI-a, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. ANDONE MARIANA

Windows

The eyes are the windows to the heart,
A portal to the soul, a work of art.
They reveal what words cannot express,
The secrets we keep, the emotions we suppress.

Eyes can speak volumes without a sound,
And in them, the truth is often found.
They tell the secrets we've denied,
And in their depths, we cannot hide.

A pair of eyes can hold a world,
Of hopes and fears, stories untold.
For when we meet someone's gaze,
We see beyond the wall they've raised.

We glimpse their past, and future too,
The struggles they've been through.
Their joys, their sorrows, and their pain,
The battles lost, the ones they've gained.

We see the love they've held so dear,
And the pain that's brought them here.
For when we meet someone's gaze,
Their stories come to life, ablaze.

OANEA ELIZA MARIA
CLASA a XI-a, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. JUGARIU OANA

What doesn't meet the eye

The sunshine slithered through the cracks of the curtains and hit my face. Or that's what I'm guessing is happening, I have no way of knowing. I was abruptly woken up by the sound of my alarm. Sometimes I can't tell the difference between dream and reality. They both just blend in together. If you couldn't tell by now I'm blind, I haven't seen anything but darkness for 2 years now. It was heart wrecking to find out I had lost my vision after the accident but I have since grown accustomed to it. After stifling the piercing noise of the alarm I got up. I drag my feet across the floor. Surprisingly for someone who's eyes have become useless they do cause a lot of trouble. I think they got infected somehow because they've been hurting a lot recently but hopefully my mom can give me something to soothe this ache.

Speaking of I have yet to hear my mom, who's up early every morning. She has also changed a lot over these past 2 years. Ever since the accident she has been much nicer to me, strangely so, but I find comfort in her voice. It's the same voice I have known ever since I was a kid. Whenever I get overwhelmed by the endless darkness in front of my eyes I ask her to sing to me. I head downstairs. I have the whole house memorized. One of the neat perks of being blind is assuming perfectly how many steps there are to a certain object. My dad told me it's the tradeoff I had to do. It's awfully quiet today. I shout after my parents...No response. I don't like it when it's quiet; it makes me feel terribly lonely. I turn on the radio just to hear some sort of noise. The radio host is talking about the weather.

I haven't gone outside in a long time. My parents have discouraged it since now I'm helpless out there. I can only find my way around the world with a walking stick which is terrifying. I went to the bathroom to wash my face with cold water, in hopes of the burning sensation in my eye going away. I splashed water onto me but it did not help, a more thorough wash was in order. I started to rub my eyes harder and harder until the pain was becoming more bearable. Some sort of dirt must have gotten in my eye. I kept rubbing, excited at the thought I wouldn't have to deal with the discomfort anymore, yet suddenly I saw white. I hadn't seen white for so

long, it was so bright. I covered my face and the familiar darkness was back. I processed what had just happened. Did I just see again? I slowly uncovered my eyes again and out of my left eye I could see the floor of my bathroom. The light hurt my eyes but it didn't matter, I could partially see again. I looked around the bathroom in awe and finally saw myself in the mirror. Looking back was a pale and skinny figure, more of a corpse than a being, but something was strange. A thin white thread was hanging from the eyelid of my left eye which was now open. The same thread was wrapped around my shut eyelid from my right eye. My skin seemed sewn together, but that couldn't be it. I got closer to the mirror to get a better look at myself and tried to pull the loose thread only to be met by a sharp pain. It really was sewn into me. My heart pumping with adrenaline. (...)

Fortunately being blind for years did teach me how to navigate in the dark. 6 steps until the door. Mom was on the left, approaching the wall, dad on the right getting closer and closer to me. I held my breath. 1 step. They didn't notice. Another one, dad was in the spot where I had just left. 2 more steps. They heard me and lunged in the dark, but were unsuccessful, both falling onto the floor. I bolted to the door and locked it on my way out. They were pounding on it screaming to be let out. I took my bag and ran to the front door which was thankfully open. The sun outside was going down but it was still too bright for my eyes. I stumbled around for a bit until my eyes adjusted to the light. I started running around the streets hoping to see a kind face who could help me or take me to a hospital. (...) I have no clue what I'm supposed to do, I just hope I'll make it to tomorrow. Its awfully dark and lonely here.

RĂDUCANU MARA IOANA
CLASA a X-a, C. N. "VASILE ALECSANDRI", GALAȚI
PROF. COORD. POPA CĂTĂLINA

Your eyes, my love

Your eyes, my love, are like stars
Bright,
That shine upon the darkest night
They take me to a place so far
With just a single blink of the heart.

The sparkle in those lustrous eyes
Makes my spirits soar up high.
On wings of love, I soar away,
To where the stars and moon dance
And play.

But as quick as I fly up high,
Your lashes flicker and I sigh
For in that moment, I am back,
Grounded once more on life's worn track

Your eyes like stars, so bright and true,
Can take me anywhere with you.
Though mere mortals as we be,
Your eyes alone can set me free.

ROȘU EVELIN ELENA
CLASA a XII-a, C. N. "VASILE ALECSANDRI", BACĂU
PROF. COORD. ANDONE MARIANA

My tiny galaxy

Is that one the moon,
The rings of Saturn,
A star in the sky,
Or the Sun of July?
Oh, it's but the sparkling

Of a pearl shining,
The richest sapphire
From this pedosphere.
I so like the way
It's brightening my day
This delightful Sun
Of my most beloved one.
For others, your eye,
For me, the whole sky.

VIERU MARIA KARINA
CLASA a XI-a, C. N. "MIHAI EMINESCU", BOTOȘANI
PROF. COORD. CONDURACHE ADELINA

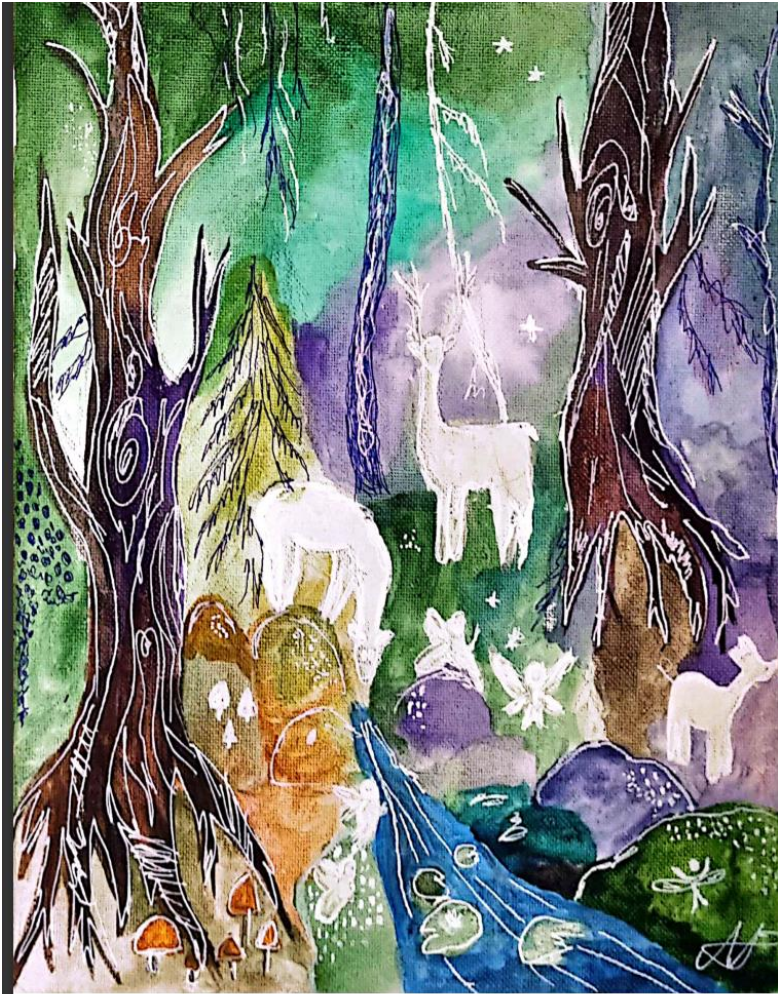
Swimming

Deep inside the cloudy white
You don't know your left and right.
Confused, dazed and mesmerized
I'm staring in your deep blue eyes.

Ocean waves, Pacific's blue
Contemplating if it's true.
Mona Lisa, Starry Night
Won't win over sparkling eyes.

Furthermore, go step by step,
Don't disturb the bloody web,
As it's dark, gloomy as nights,
Center of alluring eyes.

As time passes you grow old,
Seeing much and acting bold.
Your hands forward, find the prize.
Still am lost in bloodshot eyes.

Andreea Ispasoia

Limba germană

ALBESCU DAN-TEODOR

CLASA a X-a, C. N. „FERDINAND I”, BACĂU

PROF.COORD. BRIAHNĂ OANA

Der wille entscheidet

Da die Menschen nicht immer ehrlich sind, sind sie ein komplettes Rätsel. Man will nicht sagen, was man denkt, weil die Wahrheit manchmal schmerzen kann. Wir leben in einer Welt voller Lügen und nur wenige Leute, die speziell sind, können das bemerken. Ich bin ein Junge, Stephen Müller ist ein Name, der sehr einfach war, aber jetzt weiß ich den Schlüssel zur Wahrheit: die Augen. Das ist sehr gefährlich und ich muss sehr aufmerksam mit dieser Kraft sein, aber selten vergesse ich, dass ich stark bin, und ich mache einige Fehler.

Alles fing an, als ich mich für die Prüfung an Universität vorbereitete und leider schuf ich nicht sie zu bestehen. Ich konnte nicht glauben, dass ich das getan hatte. Was machte ich unrecht? Warum passierte das mir? Ich hatte so viele Fragen, aber keine Antworten. Ich war sehr traurig und wütend, trotzdem bemerkte ich etwas Seltsames, das ich mich nicht erwarten wollte. Vor der Prüfung waren meine Familie und meine Freunde sehr nett und verständnisvoll mit mir. Wir hatten viel Spaß zusammen und wir halfen uns immer, wenn wir brauchten. Aber seit der Prüfung änderte sich etwas und alle waren so verschieden. Wenn ich um ihre Hilfe bat, sagten sie, dass sie sehr beschäftigt mit ihrer Arbeit waren. Aber wenn sie wollten, damit ich ihnen half, erzählten sie, dass wir gut mit einander sein mussten. Sie sagten, dass sie freundlich mit mir waren, aber ich meinte das nicht. Sie benahmen sich mit mir nicht wie eine gute Person.

Alles war nicht gut für mich und machte mich einen schlechten Jungen. Jeden Tag hatte ich keinen Ehrgeiz und ich wollte nichts machen. Ich konnte nicht mehr in Unsicherheit leben. Ich dachte, dass alle Sachen passierten, denn ich hatte einen Misserfolg bei der Prüfung gehabt und ich

war nicht mehr ein wichtiger Mensch für sie. Aber ich war nicht sicher, dass meine Meinung richtig war, deshalb wollte ich genau erfahren, was sie über mich glaubten, was ich für sie bedeutete. Ich brauchte Antworten. Ich wollte wissen, wer die Wahrheit sagte und wer mich log. Und ich suchte jemanden für Hilfe, der mich lehren konnte. Ich fragte viele Psychologen und ich suchte auch viele Informationen im Internet, aber nach zwei Wochen fand ich nichts, das gut für mich war. Niemand kannte etwas über mein Problem.

Und ich verzichtete. Ich wünschte mir nicht das zu machen, aber das war meine Wahl dann. Ich blieb für zwei Monate traurig und böse, und ich interessierte mich ganz nicht für mein Leben. Aber in einer Nacht, änderte alles für mich. Am Anfang war dieser Tag wichtig, weil ich ein Treffen mit einem sehr hübschen Mädchen nach so viele Zeit hatte. Ich war ein bisschen froh, und ich wollte einen schönen Abend im Restaurant verbringen. Leider gefiel sie mir nicht und sie wollte mich nicht mehr treffen. Ein normaler Tag in meinem Leben. Ich wurde noch einmal enttäuscht. Als ich nach Hause zurückkam, erschien in meinem Weg ein sehr merkwürdiger und mysteriöser Mann, der ein schwarzes Cape trug. Was wollte er von mir? Er kannte meinen Namen und er wusste, was ich so viel wollte. Er sagte, dass er die Lösung für meine Probleme hatte, das war der Schlüssel zur Wahrheit. Ich war skeptisch, aber mein Leben war ein Unheil. Deshalb hatte ich nichts zu verlieren. Er kannte viele Dinge über mich und er sah nicht zuverlässig aus. Trotzdem ging ich mit ihm, wohin er wollte.

Ich hatte viele schlechte Entscheidungen in meinem Leben gemacht, aber dann glaubte ich, dass ich, was notwendig war, tut. Ich musste etwas gut schaffen und dieser Mann sagte, dass er meine Rettung sein konnte. Sein Gebäude war alt und es sah aus, wie einen kleinen Tempel. Wir waren in einer abgelegenen Zone der Stadt. Ich war ein bisschen verängstigt, aber ich sollte es versuchen. Als wir hereinkamen, führte er mich in ein kleines Zimmer, das sehr dunkel war. Dort, gab es nur ein Schreibtisch, ein Fenster, ein großes Buch und zwei Stühle, nur für mich und ihn. Sein Name war Leon Stark und er wollte mir helfen. Er entdeckte mich seit vielen Monaten und er analysierte mich sehr aufmerksam. Er dachte, dass ich fähig für eine sehr interessante und gefährliche Kraft war. Diese Kraft konnte mein Problem meistern und die Lösung waren die Augen. Ich glaubte, dass er mit mir witzelte und ich wollte abgehen und verzichten. Ich meinte, dass das nur eine schöne Geschichte für kleine Kinder war und, dass ich meine Zeit dort verlor. Aber als er in meinen Augen sah, konnte er genau erzählen, was ich dachte.

Er sah, dass ich unsicher und skeptisch war. Könnte das echt sein? Ich musste erfahren, deshalb gab ich ihm eine Chance.

Ich akzeptierte seinen Vorschlag und wir gingen in ein großes und modernes Zimmer, wo alle Dinge sehr teuer waren. Meine Lektion begann. Alles war seltsam, aber ich konnte Bescheid sagen, dass ich die beste Fähigkeit erlangte. Leon erzählte mir, dass die Augen voll Geheimnissen sind. Sie sagen immer die ganze Wahrheit. In den Augen kann man die Gefühle eines Menschen und seinen Gemütszustand lesen. Die Augen zeigen, was man meint und sie verraten man immer. Wenn man nicht in deinen Augen anschaut und man den Blick vermeidet, ist man lügnerisch und sagt eine Lüge. Die Augen bleiben immer dieselben, aber der Rest des Körpers wechselt. Die wichtigste Sache, die Leon mir sagte, war, dass die Augen der Spiegel der Seele sind. Deshalb konnte er immer beobachten, was den Leuten dachten. Das klang wirklich gut für mich und ich behielt diesen Ausdruck im Gedächtnis.

Ich ging in diesen Tempel jeden Tag für zwei Monate und ich lernte so viele Methoden, um die Wahrheit in verschiedenen Situationen zu erfahren. Ich konnte diese Kraft nutzen, als ich ausgeruht war, als ich in einem angespannten Moment war, oder als ich nicht zu erlangen sein erwartete. An einem Tag, kam herein, und dort wartete Leon mich und er war sehr froh. In diesen Monaten war er immer sehr ernst. Deswegen war ich überrascht, dass er diesen Zustand hatte. Leon sagte mir, dass die Lektionen zu Ende waren und ich bereit war. Ich hatte die Magie der Wahrheit und ich konnte schaffen, was ich für viele Zeit wollte. Ich bereitete einen kleinen Test vor, um meine Kenntnisse zu probieren. Leon erzählte mir, dass der Test kommen wird, wenn ich mich nicht erwarten werde, und dann werde ich wissen, ob ich diese Fähigkeit verdienen werde.

Kraft. Alle Leute möchten viele Kräfte beherrschen, aber nicht alle können haben. Als ich an diesem wichtigen Tag für mich nach Hause ankam, fühlte ich mich sehr schwindelig und seltsam, deshalb wollte ich niemand sehen. Aber den nächsten Tag war so besonders, da ich die Kraft fühlen konnte. Am Morgen, als ich meine Mutter fragte, was sie an diesem Tag machen wollte, antwortete sie, dass sie einen Geschäftstermin hatte und sie sehr gestresst war. Ich sah in ihren Augen, dass sie mich log, aber ich sagte nichts. Ich wollte nicht in dieser Situation die Wahrheit wissen. Am Mittag hatte ich ein Vorstellungsgespräch, weil ich einen Beruf haben wollte, aber, da ich keine Fakultät besuchte, war es sehr schwierig für mich. Der

Arbeitgeber sagte, dass ich fähig für diesen Beruf war, aber ich war geschockt. Das war eine Lüge. Was konnte ich machen? An diesem Tag, alle Leute, mit denen ich sprach, waren nicht ehrlich mit mir. Ich war in einer sehr großen Krise. Ich wollte allein bleiben.

Nach einer Woche wollte ich mit meinem besten Freund treffen. Ich wollte ihm eine sehr einfache Frage stellen. In der Nacht passierte alles. Ich habe ihn gefragt, was ich für ihn war. Er hatte kein Zögern. Er sagte, dass ich seinen besten Freund war, aber ich wusste, dass er mich log. Ich dachte, dass ich verrückt wurde. Ich wollte seine Augen vernichten, ich konnte nicht ihn sehen und ich war sehr fast, um ihn zu töten. Aber warum sollte ich das machen ? War ich perfekt? Würde das mir helfen? Werde ich nie in meinem Leben lügen? Als ich diese Kraft nicht hatte, log ich oft auch und ich belastete meinen Freund für etwas, das ich auch machte. Wir sprachen nicht für einige Woche, aber jetzt sind wir Freunde wieder.

Nach dem Vorfall, erkannte ich, dass der Test, darüber Leon erzählte hatte, war dieses Ereignis mit meinem Freund. Ich sollte meine Kraft kontrollieren und ich schuf das. Menschen lügen immer und ich soll nicht wütend werden. Wir leben in einer Welt, wo die Lügen immer mit uns sind. Jetzt, bin ich speziell und verschieden, da ich diese Fähigkeit habe, deshalb muss ich ernst und verantwortungsbewusst sein und soll ich allen Leuten helfen und sie aufmerksam machen . Ich kann sie wechseln. Menschen müssen ihre Augen schützen, da sie sehr wichtig sind und weil sie sehr viel über sie sagen. Leon lernte mich, dass die Augen der Spiegel der Seele sind. Ich bin Stephen Müller und ich habe einen Traum. Ich will den König der Welt der Lügen werden.

CHITIC ALEXIA IOANA
CLASA a VII-a, C. N. "GHEORGHE VRĂNCEANU" BACĂU
PROF. COORD. OANA HERCIU

Das Auge

Der Frühling kamm schnell mit ihren wunderschönen Kleidern aus Blumen und warme Sonne. Der Schnee zergeht wie ein weißer Mantel. Im Gebirge ist auch sehr schön. Zu eine Berghütte stehen drei Kinder: Anna, Nico und Felix. Sie haben Ferien, deshalb bleiben sie dort. Nico ist ein sehr aufmerksamer Junge. Er sieht alles was so klein und wenig wichtig. Anna ist der liebevollste in der Familie und die Tiere und Babys lieben sie. Und Felix wieß alles, weil er ein intelligentes Kind ist. Sie sind 12 Jahre alt und diese Berghütte ist von ihrem Opa.

Morgen ist Dienstag. Die Geschwister spielen in einem Zimmer und essen Süßigkeiten. Sie sind allein zu Hause, weil ihr Opa und Oma auf den Markt gingen. Nach einiger Zeit sagt Anna gelangwilt:

—Ich möchte etwas interessan machen! Brüder, habt ihr eine Idee?

—Hmm... Ich mag in den Wald gehen. Und du? schlägt Felix vor.

—Ich finde das gut, aber wir können ohne den Großvater nicht gehen.

—Ja, wir werden Probleme haben, sagt Anna nicht so glücklich.

Aber dann läuten die Glocken, und alle Kinder laufen zu den Tür und finden einen Brief von Opa. Nico nimmt es und beginnt zu lesen:

—`Miene Liebe, ich bin auf dem Markt und stehe hier zwei Tage. Ich wiess das nicht wann ich zu Hause war, so ich sage ihnen jetzt. Seid nett und isst gut! Viele Grüse, Opa.`

—Super! sringt Felix weil er froh ist. Also können wir in den Wald gehen!

--Felix! schreien Anna und Nico. Spinnst du? Dort ist gefährlich, was machen wir?

—Es ist okay... Wir werden viel Spaß haben!

—Nein, es ist nicht okay, sagt Nico aufgebracht. Ich liebe den Wald, aber ich kann nicht allein dort gehen! Unsere Großeltern werden verärgert sein! Und wenn ihr sterbt, ich werde sehr traurig...

In der Zwischenzeit, Anna sucht etwas zu lesen und findet sie eine Landkarte. Alle Kinder schauen an die Karte und sehen dass, es ist einen Zeichnung auf ihr. Es ist ein Auge! Neben dem Auge steht eine Frage: ``

Finde das Auge der Unsterblichkeit und du wirst den wahren Schatz der Familie finden!''

Was ist das?

—Das ist super! sagt Nico. Ich mochte nicht gehen, aber jetzt doch!

—Wir können einen Schatz finden so ich möchte auch gehen! Sehr interessant! sagt Anna!

—Ja, wir gehen! Der Weg ist im Wald so lass uns beginnen! sagt Felix auch sehr froh.

Sie packen etwas Essen und etwas Kleidung ein und gehen.

Im Wald ist es sonnig und viele Tiere schauen sehr gut aus. Das Grass ist grün und tanzt wie der Wind. Der Himmel ist blau und bewacht die Erde und die Leute. Es ist schön.

Dann wirft Anna ein Stein in Nicos Kopf.

—Oje!

—Was? fragt Anna listig.

—Felix! sagt Nico. Warum hast du den Stein in meinen Kopf beworfen?

—Was habe ich getan? sagt unschuldig Felix.

—Du hast ein Stein in meinen Kopf gewerft!

—Nein! Ich habe das nicht!

—Doch!

Anna beginnt zu lachen und die Jungen wenden sich verwirrt an sie.

—Ich habe den Stein beworfen! schreit Anna.

—Das ist nicht richtig! sagen Nico und Felix.

Sofort beginnen sie dem Mädchen nachlaufen. Felix wirft mit Blätte und Nico mit Blumen. Nach einer Weile fällt Anna und sie lachen zusammen. Felix schaut in den Himmel:

—Ohh, wie schön!

—Ja, sehr schön, sagt Anne.

—Ich glaube, dass der Himmel ein anderes Land ist, und er sieht uns immer an, macht er wieter.

—Und er ist auch sanft und weise wie Oma und Opa, sagt Nico denker.

—Ja, er ist... sagt Anna. Aber jetzt lass uns wieter gehen.

—Aber wohin? fragt Nico. Ich weiß nicht.

—Ich denke das ist der Weg, sagt Felix, mit der Landkarte in dem Hand.

Er schaut einen kleinen Weg voll mit Grass und Steinen, Vögeln und Eichhörnchen, Sonne und Wolken. Die Geschwister gehen langsam, pflücken Blumen, schauen in den Himmel und folgen die Karte. Dann, kommen sie

auf einer Ebene an. Es ist nicht so groß, aber wunderschön. Anna glaubt dass hier das Auge sein könnte. Vielleicht die Ebene hat Augenform, oder mittendrin ist einen Spiegel und er schaut wie ein Auge an. Aber sie hatten das Ende dem Weg noch nicht erreicht. Also gehen sie weiter.

—Ich frage mich, wo das Auge ist? sagt Felix.

—Habe keine Idee, sagt Anna langsam. Ich möchte es finden!

—Ich auch! sagt Felix. Nico, was machst du dort_

Nico hat die Karte in den Hand und schaut an sie. Nach fünf Minuten, sagt er:

—Ja! Wir müssen hier kommen! Zum See!

—Warum?

—Der Weg endet an einem See, heißt ``Der Spiegel`` so das ist der Zeil.

—Du hast recht, Nico! sagt Anna. Aber wo ist dieser See?

—Wir werden sehen...

Anna, Nico und Felix gehen zum See, springen, weil sie glücklich sind. Unterwegs, treffen sie einen Bär. Er ist groß und schlecht. Der Bär hat braun Fell, große Zähne und, das Wichtigste und Erschreckendste ist, dass er hat böse Augen. Anna sieht ihm direkt in die Auge, und sie schreit:

—Nico, Felix, hilfe! Ich habe Angst!

Nico läuft zu ihr und nimmt sie. Er schlägt vor:

—Felix! Komm mit uns! Lauf schnell!

Felix hat auch Angst. Er geht mit seinem Geschwistern und dann laufen sie sehr viel. Bis der Bär hörte nicht auf, hörten sie auch nicht auf. Nach viel Zeit, finden sie einen Platz. Er ist sonnig und er hat viele Blumen und junge Grass.

—Oh, das ist sehr schön! sagt Nico froh. Ich möchte hier bleiben! Hier schlafen! Und hier leben! Schau mal! Dort ist ein kleiner Fuchs! Wie niedlich!

—Ja, das ist wunderschön, sagt Anna. Felix, möchtest du hier auch bleiben? Mit uns?

—Aber wir müssen den Schatz finden! Ich denke wir sind nah!

Felix läuft weiter, und plötzlich fällt er, aber wo? Anna und Nico laufen zu ihn und dann ...

Sie haben den See ``Der Spiegel`` gefunden!

Die Geschwister sind so glücklich, dass sie in den See springen. Nach viele Minuten, gehen sie aus und schauen ins Wasser.

—Das ist ``Der Spiegel``, sagt Nico! Aber wo ist das Auge?

—Hmmm...denke Felix. Das ist es! Der See ist das Auge! Der Himmel spiegelt sich in ihm wieder! Das Auge der Unsterblichkeit ist der Himmel! Er sieht alle, und alle sehen wie ist es, nur mit einem Blick! Der Himmel ist der Auge der Unsterblichkeit!

—Felix, du hast recht! sagt Nico. Aber denn wo ist der Schatz?

—Hier, sagt Anna denker. Hier ist der Schatz!

—Wo?

—Ins Wasser!

Die drei Kinder schauen ins Wasser, aber sie sehen nur ihnen.

—Wir sind der Schatz von unserer Familie! Genau genommen, Die Familie ist der Schatz von der Familie!

Sie hat recht. Alle haben recht! Der Himmel ist der Auge der Welt, und jeder Mann ist ein Schatz. Und wenn du schaust in die Auge, du kannst die Persönlichkeit eines Menschen lesen. Wie war mit dem Bär. Anna konnte ihn lesen nur mit einen Blickkontakt.

Wann sie nach Hause gehen, sie erzählen ihren Großeltern, was sie heute entdeckt haben. Und alle sind froh! Sie liben den Auge der Unsterblichkeit. Sie lieben den Himmel!

Das Ende

STERE IN IHREN AUGEN

Ein gefrorener Himmel und ein Engel, der von ihm herabsteigt und auf der Harfe ein Lied spielt, das die Seelen der Sterne erfreut. Ach, die Sterne! Die Sterne haben mich schon immer fasziniert. Wie können manche Körper, die nur aus wenigen Gasen bestehen, nachts ganze Städte zum Leuchten bringen, sich über die ganze Welt erheben? Wie können sie die Passanten so leichtgläubig machen, dass sie glauben, dass dieses einfache Licht ihnen Glück bringt? Wie können sie ihre eigene Welt, den Himmel, haben? Wie können sie mich dazu bringen, sie stundenlang anzuschauen?

Aber ich glaube, so geht es jedem Passanten... Als ich die Sterne so betrachtete, wurde mir für einige Momente ihr helles Licht gestohlen. Dies liegt daran, dass ein weiterer hypnotisierter Blick ihre Meisterschaft in den Schatten stellt ... Dann schaute ich die Passantin an und sah Sterne in ihren Augen. Das Spiegelbild war bezaubernder... Ihre Augen... Ihre Augen...

In ihren Augen erwachten die Sterne zum Leben ... Ihre Augen waren ein Spiegel, aber dieser Spiegel schien ein neues Bild zu reflektieren, eine Fantasie von allem, was ich wusste ... Die Augen... die Augen... Eigentlich nein. Ihre Augen verschönerten das Bild der Sterne nicht, aber die Sterne ließen ihre Augen erstrahlen. Dann sah ich zum ersten Mal die Schönheit der Augen, ihr Geheimnis und Mysterium. Die Rosenblätter schienen im Sternenlicht in einer Kaskade zu fließen. Vor den Augen der Passanten wurden sorgfältig Kristallschlösser gebaut, die ein ganzes Spektakel bieten, einen gleichzeitigen Sonnenuntergang und Sonnenaufgang.

Dann sah ich plötzlich einen Riss, der die ganze Landschaft verlangsamte. Einem Tropfen gelang es, die Reinheit eines Bildes zu zerstören und die Totalreflexion der Sterne zu stören.

Ich schaute noch einmal in den Himmel, aber die Sterne waren verschwunden... Dann schaute ich noch einmal in die Augen des Passanten, die geschlossen waren. Als sie sie öffnete, war der Himmel genauso leer, aber

in ihren Augen fand ich sie. Ihre Augen hatten die Sterne gestohlen! Ohne Gnade haben sie den schönsten Teil der Welt gestohlen.

Ich schaute sie weiter an und dachte darüber nach, welche Wunder ihre Augen durchdringen könnten. Jetzt schlugen die Wellen des Meeres gegen ihre Linse und zerplatzten in schaumigen Blasen. Dann sah ich Regentropfen im Grün ihrer Augen tanzen.

Die Passantin wollte ihren Weg fortsetzen. Es blinzelte, und an diesem Punkt hatte ich das Gefühl, dass das Universum zusammenbrach, weil dieses Gemälde verschwand. Der Schatten von hinten verdunkelte den Himmel, die Sterne und mein ganzes Wesen. Die Sterne in ihren Augen ... Die Sterne in ihren Augen ...

Ich begann zu rennen, voller Angst vor der Dunkelheit, weil ich keine Sterne hatte. Ich setzte mich ans Ufer am Fluss. Hinter den imposanten Eichen knirschte es in den Ästen... Ich schaute zurück. Ich habe diese Sterne in den Augen von jemandem im Dunkeln gesehen. Raul spiegelte mein Gesicht wider... Jetzt hatte auch ich Sterne in meinen Augen!

Ich fühlte mich anders, als ich gedacht hätte. Meine Augen prickelten, ich glaube, dieses Funkeln ließ mich frösteln ... Aber ich fühlte mich gestärkt, weil meine Augen die Kraft der Sterne hatten.

Ich habe mir selbst geschworen, die Sterne an andere weiterzugeben. Die Sterne am Himmel verschwinden zu schnell, aber die Sterne in unseren Augen bleiben ewig. Ich werde jedem Menschen, den ich sehe, einen Stern geben, ich werde versuchen, die Augen aller zum Leuchten zu bringen, ein Feuer zu entzünden, das die Seelen wärmt ... Ich kann es kaum glauben, dass ich auch Sterne in meinen Augen habe!

Jetzt weiß ich, dass meine Augen die Herren der Sterne sind, sie sind die Herren der Welt, die Herren der Servietten ... Augen sind Gefühle, sie sind Funken ..

DONEA MINA

**CLASA a VII-a, ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SPIRU HARET" BACĂU
PROF. COORD. ARSENIU ADELINA**

SUPERKRÄFTE

Als ich ein kleines Kind war, wollte ich immer die Superkraft der Telekinese haben und mit Augen durch Wände sehen können.

Eines Sommerabends waren viele Sternschnuppen am Nachthimmel. Ich habe mir sofort die zwei Superkräfte gewünscht.

Am selben Abend hatte ich einen Traum, indem mir ein alter Mann sagte, dass ich meine Kräfte bekommen habe. Ich konnte es nicht glauben! Am nächsten Morgen klingelte mein Wecker. Natürlich wollte ich nicht aufstehen, sondern ihn ausmachen, doch plötzlich erinnerte ich mich an meinen seltsamen Traum. Also versuchte ich mit der Kraft der Telekinese, Gegenstände mit meinen Augen zu bewegen. Und zu meiner größten Überraschung hat es funktioniert! Ich kann heute noch nicht glauben, dass es geklappt hat.

Ich ging sofort zu meinen Eltern nach unten, denn ich wollte es ihnen auch zeigen, aber leider klappte es nicht mehr. Am selben Tag machte ich einen Mittagsschlaf und hatte schon wieder einen Traum mit demselben alten Mann. Dieses Mal erzählte er mir, dass es nicht vor anderen Menschen funktionieren würde. Enttäuscht, dass ich meine Kraft vor anderen Leuten nicht zeigen konnte, ging ich in mein Zimmer zurück und probierte weiter meine Kraft aus. Ich dachte mir: Was bringen mir eigentlich diese Kräfte, wenn niemand davon weiß?

Mit der Zeit bekam ich eine weitere Superkraft. Ich konnte jetzt auch noch durch Wände sehen. Dadurch fand ich meinen alten Laptop auf dem Dachboden, den ich schon lange gesucht habe. Mein Vater war erstaunt, dass ich den Laptop gefunden habe. Er hat ihn nämlich vor zwei Jahren versteckt.

Als ich meinem Vater den Laptop zeigte, glaubte er schließlich mir und an meine Superkräfte. Wie so jeder Vater ist, erzählte er all seinen Freunden, was sein Sohn kann. Die Nachricht verbreitete sich sehr schnell im ganzen Dorf und bald wusste jeder von meinen Kräften. Nur wusste ich aber nicht, wieso meine Mutter nichts mitbekommen hatte.

Nun, wenn es kein Geheimnis mehr war, benutzte ich meine Kräfte so oft wie möglich, sodass ich sofort ohne Grund einschlief. Wieder der alte

Mann in meinem Traum... Dieses Mal sagte er mir, dass ich meine Kräfte nicht verschwenden darf. Sonst werden sie plötzlich verschwinden und alle werden vergessen, dass ich jemals besondere Kräfte hatte. Ich wachte auf, denn ich war erschrocken!

Wie man sich vorstellen kann, ist es nicht so einfach, weil einmal die Kräfte bekommen, ist es schwer sie unter Kontrolle zu halten. Trotzdem ist Selbstkontrolle das Wichtigste im Leben. Also strengte ich mich hart an, sie nicht zu verlieren. Nach einer Zeit wurde es schon einfacher. Wie gesagt, ist nur der Anfang der schwerste Teil bei einem Ziel.

Mit der Zeit bemerkte ich, dass meine Kräfte stärker wurden. Nun kam es auch dazu, dass ich Sachen anguckte und sie plötzlich verschwanden. Meine Mutter wusste immer noch nichts von meinen Kräften, was ich für besser hielt. Schließlich machen sich Mütter für alles Sorgen, egal ob es eine kleine Sache ist oder nicht. Jetzt bin ich 17 und meine Kräfte sind wie ein Teil meines Körpers.

Deswegen sage ich: Alles ist möglich. Du musst nur an dich und deine Augen glauben!

HARASEMCIUC NATHALIE

Clasa a X-a, BACĂU, COLEGIUL NAȚIONAL „FERDINAND I”

PROF.COORD. BRIAHNĂ OANA

WIR WERDEN UNS WIEDERSEHEN

In einem hohen Turm, in der Nähe eines Königreichs, hat ein schönes Mädchen ein Kleid genäht. Sein Name war Adele. Adele dachte immer an die Außenwelt. Ihre Mutter durfte sie nicht raus, weil sie ihr sagte, dass die Welt zu gefährlich war. Sie wurde sehr traurig, als es ihr klar war, dass sie nie die Schönheiten der Außenwelt bewundern konnte. Aber eines Tages, als sie am Fenster stand, kam der Prinz des Königreichs vorbei. Er sah die junge Frau und verliebte sich in sie.

Seit diesem Tag kam er jeden Tag, um die junge Frau zu sehen, wie sie mit den Vögeln sprach und wie sie den ganzen Tag wie ein Engel sang. Der junge Prinz bemerkte, dass die Mutter von Adele morgens um 7 Uhr zu dem Markt ging und abends um 6 Uhr zurück war. Eines Tages, hatte er endlich den Mut und rief sie. Am Anfang, war sie erschrocken, aber dann, öffnete sie sich ihm und sie begannen zu reden. Der Prinz stellte sich vor. Er hieß Felix. Seitdem, ritt er jeden Tag und es gefiel ihr sehr. Eine Woche

später, kam die Mutter des Mädchens früher nach Hause an, wo sie die beiden fand. Sie war so böse, dass sie das Messer aus ihrer Tasche nahm und stach die Augen des Jungen aus. Das Mädchen hatte große Angst und begann zu weinen. Es war das letzte Mal, als sie den Prinzen sah. Felix konnte nie zurückkommen. Bevor er wegrannte, sagte der Junge seiner Liebe: "Wir werden uns wiedersehen". Sie war so traurig und hasste ihre Mutter für was sie getan hatte. Deshalb, machte sie einen Plan, ihr Haus zu verlassen. Sie wollte ihre Kleider binden und ein Seil machen, um auszusteigen, als ihre Mutter ins Bett ging. Gesagt, getan...

Um 12 Uhr, als die Mutter eingeschlafen ist, nahm Adele die gebundenen Kleider und warf sie aus dem Fenster. Dann, machte sie selbst Mut und ging runter. Als sie mit den Füßen die Erde fühlte und den Staub der Straße in der Nähe des Turms spürte, war sie sehr glücklich und fang zu laufen an. Aber kurz danach, erinnerte sie sich, dass sie dort war, um seinen Geliebten zu suchen. So lief sie zum Schloss. Sie versuchte, die Leute auf der Straße zu fragen, wo der Prinz war, aber alle sagten ihr, dass der Prinz seit mehreren Tagen nicht nach Hause gekommen war. Adele lief durch das ganze Königsreich, aber sie fand niemanden.

Gleichzeitig, stoppte der Prinz nicht nach seiner Geliebten zu suchen. Er ging durch das ganze Königreich und dachte jedenfalls, weil er keine Ahnung ohne Augen hatte, wo er war und konnte sich nicht orientieren. Sehr oft hatte die Leute Angst vor ihm oder lief und er wusste nicht, wohin er gehen musste. Der Frühling kam, aber er konnte nicht sehen wie die Bäume blühten oder wie die Sonne über dem grünen Gras schien. Felix hatte die Möglichkeit die Blumen zu riechen. Er war so traurig und vermisse sein schönes Mädchen aus dem Turn. Er fragte sich, ob sie ihn auch suchte. Und mit ihrem Bild im Kopf, suchte er weiter, genau wie sie, auf der anderen Seite des Königreichs.

Er war müde und es war sehr heiß draußen, so saß er sich mit Mühe neben einen Baum. Er schlief ein paar Stunden und stand dann auf, ohne sich zu erinnern, wo er war, und ohne etwas zu sehen. Felix war sicher, er wird seine Prinzessin nie wiederfinden. Plötzlich, hörte er, als er in der Nähe eines Baumes lag, eine Stimme wie ein Lied. Er erkannte vom Anfang, es war die Stimme seines Schatzes, in das er verliebt war! Sie rief ihn. Er war so glücklich und fang sie zu rufen an. Adele hörte ihn und in einer Sekunde gewann sie alle ihre Hoffnung zurück. Sie rannte zu ihm und umarmte ihn, aber als sie realisierte, dass er blind war, begann sie zu weinen. Ihre Tränen aus Liebe fielen in den Löchern der Augen des Jungen und sofort konnte er wieder sehen. Als er sie wieder sah, sagte er ihr "ich habe es dir gesagt!" mit einem Lächeln ins Gesicht. Adele lachte und die beiden gingen zu den Eltern von Felix. Sie waren der König und die Königin des Königreichs.

Als sie zurück waren, wurden sie von allen begrüßt, alle waren sehr froh, dass sie ihren Prinzen zurückbekamen und dass er mit seiner zukünftigen Frau ankam. Die beiden heirateten und feierten drei Tage und drei Nächte. Die Mutter von Adele bekam was sie verdiente, weil sie versucht hatte, sie zu trennen. Die Geschichte der beiden wurde bekannt in der ganzen Welt und alle, die nicht an Wunder glaubten, wussten, dass es existierte. Das ist die Geschichte, die meine Mutter mir in meiner Kindheit erzählte, um mir zu zeigen, dass die wahre Liebe immer gewinnen wird. Man muss bereit für ein Wunder und alles tun, damit es möglich wird.

MANEA BRIANA MARIA
CLASA a VI-a, C. N. GHEORGHE VRĂNCEANU, BACĂU
PROF. COORD. HERCIU OANA

Ihre augen

Sie hat grüne Augen sowie die Blätter von einem Baum,
Grüne Augen als auch die Pflanze im einem Raum.
Ihre Augen sind als auch einem Emerald,
Oder sowie die Bäume in einem Wald.

Sie hat blaue Augen sowie den Himmel in der Nacht
Oder wie die Blaubeere die sie im Sommer haben gemacht.
Ihre Augen sind blau sowie das Wasser in einem Teich
Oder als auch eine Kornblume wer ist leicht.

Mit augen

Möchtest du mit mir treffen,
Oder hast du keine Zeit?
Die Hunde wollen uns kläffen,
Und dann wir gehen weit.

Mit deinen Augen kannst du mir sehen
Wann wir treffen in den Park
Und du kannst mit deinen Augen
Zu mich anstarren auf dem Lack.

Augen

Ich kann mit meinen Augen sehen
Ein süßes Mädchen,
Sie hat blonde Haaren, schöne Augen
Und sie anstarrn auf dem Fernsehnen.

Mit meinen Augen kann ich sehen
Ein süßes Mädchen
Sie hat dunkle Haare, grüne Augen
Und auf dem Sofa kann sie stehen.

MANOLACHE MIHAI

**Clasa a X-a, BACĂU, COLEGIUL NAȚIONAL „FERDINAND I”
PROF.COORD. BRIAHNĂ OANA**

EINE WERTVOLLE GESCHICHTE

Es war einmal ein Junge, der seinen Augen keinen Respekt gab und den ganzen Tag am Telefon oder vor dem Computer verbrachte, ohne Pausen zu machen. So, verging sein ganzer Sommerurlaub und ignorierte er seine müden Augen, bis eines Tages sein Leben sich veränderte.

Eines Morgens, als er seinen Computer einschalten wollte, hörte er ein Lachen und alles wurde dunkel. Eine Stimme erfüllte den Raum mit einem ernsten Ton:

- Du hast bekommen, was du verdient hast, weil du den Blick falsch benutzte. Du wirst lernen, ihn zu schätzen, und wenn du ihn zurückbekommen willst, dann sollst du zuerst verstehen, wie schwer dein Leben ohne den Blick ist. Du wirst in den Wald gehen und mir eine rosa Blume, eine rohe Nuss und eine Grasshüpfer bis zum Ende der Woche bringen. Wenn ich alle drei in vier Tagen habe und du deine Lektion lernst, kannst du deinen Augenblick zurückhaben.

Der Junge verbrachte viel Zeit, um in seinem Zimmer zu weinen und die Zeit vor dem Bildschirm zu bereuen, aber es war zu spät, damit er noch etwas änderte. So, entschied er sich, etwas zu unternehmen. Am Anfang, fiel es ihm sehr schwer, sich zu bewegen, aber langsam und sicher lernte er, auch seine anderen Sinne zu nutzen. Er überlegte die erste Herausforderung - die Blume - und ging in einen botanischen Garten, um mit Hilfe seines Geruchssinns die rosa Blumen, zu identifizieren. Es dauerte eine Weile, aber er gab nicht auf, bis er sie ohne Probleme finden konnte. Dann, suchte er in dem botanischen Garten jemanden, der ihm half, die Textur der Baumrinde zu erkennen, um schließlich die gewünschte Nuss zu pflücken. Zumindest, hatte er den Vorteil, dass die unzähligen Stunden, die er mit den Computerspielen verbracht hatte, sein Tastgefühl und seine Fähigkeit, schnell neue Dinge zu lernen, entwickelt hatten. So konnte er sich leicht unbekanntem Situationen anpassen - eine wesentliche Fähigkeit in Spielen. Als er das Gefühl hatte, dass er die Bäume erkennen konnte, ging er auf die Suche nach Grillen und verfeinerte dabei sein Gehör. Bald realisierte er, dass die Aufgabe schwierig war, weil die Grillen sich schnell bewegen und springen konnten. Es war nicht leicht sie zu fangen. Am Ende des dritten Tages fühlte er sich bereit.

Er hatte noch einen Tag Zeit, um die entsprechenden Gegenstände zu sammeln. Er ging am Morgen in den Wald und sobald er eintrat,

überfluteten ihn starke Geräusche und Gerüche.. Er fühlte sich überwältigt von der ausgestellten Schau und versuchte vergeblich, sich zu sammeln und zu schaffen. Er war überwältigt. Er wollte schreien, aber er erinnerte sich, dass das nicht die Lösung war. Er stand auf und begann selbstbewusst voranzugehen. Er ließ das Geruch leiten und fand schließlich, nachdem er einen Stein geschoben hatte, einen Nelkenstrauß. Gut. Die rosa Blume hatte er. Es fehlten nur noch die Nuss und die Grille. Er ging mit seinen Händen vorne und fand mehrere Nüssbäume. Er hatte aber keine Chance zu klettern , wegen des dicken Stammes des Bäumee. Ihm kam eine Idee: er suchte Nüsse unter den Bäumen und unterscheidete die rohen von den reifen anhand der glatten und rutschigen Schale. Er kniete lange Zeit und suchte nach Nüssen, fand aber meistens nur Steine, bis er schließlich belohnt wurde und fand eine. Für die Grasshüpfer dachte er daran, auf die Wiese zu gehen. Gesagt, getan. Er kniete sich hin, um sich mit der Natur zu verbinden, und spitzte die Ohren. Er näherte sich einer Grasshüpfer, warf seine Hände nach ihr und PAC! Er hatte sie nicht erwischt. Er wiederholte diesen Vorgang mehrmals, bis er eine fing, aber es war schon Abend geworden, als der Wind aufgefrischt war und die Natur ihre Aromen verloren hatte.

Als er zu Hause angekommen ist, bereitete er alle drei Gegenstände vor und wartete auf ein Zeichen. Nach kurzer Zeit, meldete sich die gleiche tiefe Stimme, die sagte:

-Die Zeit ist abgelaufen! Ich hoffe, du hast alle Gegenstände mitgebracht! Lass uns sehen, was wir hier haben... WAS?! Du hast nicht die Sachen, die ich verlangt habe ! Ich habe um eine rosa Blume gebeten, nicht um eine rote Blume! Was du hier hast, ist eine rote Mohnblume! Was ist mit diesem runden Stein? Ich wollte eine Nuss!, sprach die Stimme laut. Vergiss nicht, dass deine Grasshüpfer eigentlich ein Heupferd ist, sagte die Stimme weiter. Du hast den Test nicht bestanden! Bevor ich endgültig gehe, sag mir, was du gelernt hast?

Das Gesicht der Junges war schon von Tränen bedeckt, weil er glaubte, dass er nie sehen werde, aber er sammelte sich und antwortete:

-Meine Augen sind das wertvollste Organ, das ich habe! Ich bettle dich! Nimm sie mir nicht weg! Ich werde sie niemals ermüden lassen und jeden Tag lesen. Bitte! Ohne meine Augen ist das Leben zu schwer für mich!

-Gut gemacht. Ich sehe, dass du die Lektion gelernt hast. Ich wusste, dass du die Missionen, die ich dir gegeben habe, nicht erfüllen wirst. Du kannst deine Augen zurückhaben, aber wenn ich merke, dass du sie wieder so behandeln wirst wie früher, gibt es keine zweite Chance mehr.

So endet die Geschichte des jungen Mannes, der das Leben ohne Augen erlebt hat, einerseits unglücklich und andererseits glücklich, da er der

einzigste Blinde, der sein Augenblick zurückbekommen hat, ist. Dies ist eine Lektion für alle: " Dem Undankbaren wird das Geschenk nehmen ".

MIHĂILĂ ANA TEODORA

CLASA a X-a, C. N. „VASILE ALECSANDRI“ BACĂU

PROF. COORD. IRAȘCU INGRID

ICH BIN NICHT VON HIER

Es war einmal eine Geschichte über Sternelia, den Planeten der Visionen, der irgendwo zwischen der Erde und dem Mond gelegen hat. Es hat nicht zu viele Unterschiede von der Erde gegeben: die Menschen haben Luft gebraucht und die Pflanzen haben dabei die wichtigste Rolle gespielt, jeder wollte Beziehungen aufbauen und pflegen, und sich die besten Erinnerungen machen, weil die Enkelkinder interessante Gute-Nacht-Geschichten brauchen werden. Jeder hat gearbeitet und so viel Geld verdient, wie er brauchte. Sie haben gegessen, geschlafen, gedacht und sind gereist. Manche Leben waren schön, manche nicht.

Harischka hat nicht gedacht, dass sie ein schlechtes Leben hat. Sie hatte ein Dach über ihrem Kopf, eine Familie und eine Bildung. Aber das bedeutete nicht, dass sie sich glücklich fühlte. Während alle anderen drei Augen (zwei für das Sehen und ein anderes für Vorhersehen, auf der Rückseite des Halses gelegen) und aschige Haut hatten, war ihr Aussehen unterschiedlich. Ihre Haut hatte eine wärmere Farbe, war aber dunkler als die, der anderen. Aber dies war nicht das Problem. Die eine Sache, die sie von allen anderen unterschied, war das fehlende dritte Auge. Bei der Geburt hatten die Krankenschwester Angst vor ihr. Sie konnten sich nicht erklären, warum sie nur zwei Augen hatte.

Ihre Schuljahre waren die schwersten. Sie hatte Freunde, mit denen sie sich gut verstanden hat, aber sie hatte immer das Gefühl, dass sie sie immer beurteilten und dass sie keinem vom ihnen wirklich nahestand. Sie fühlte sich zwischen diesen Dingen und der Angst vor dem Alleinsein; sie hat nie versucht, irgendetwas zu ändern und wollte immer den anderen um sie herum zu gefallen. Aber als es die Zeit zur Universität zu fahren war, ist alles hart geworden. Niemand wollte sie kennenlernen, weil sie seltsam war, und alle haben sie vermieden. Kurze Zeit später wurden die bösen Blicke zu Mobbing. Es wurde so verletzend, dass sie ihr Zimmer nicht mehr verlassen hat.

Im Herzen war sie ein "sozialer Schmetterling", also hat sie nach einer Lösung gesucht, um dieser Situation zu entkommen. Und so, hat sie

diese “augenöffnende Erfahrung“ getroffen. Für ein Jahr hat sie die Opportunität, auf die Erde zu reisen und diese Welt zu entdecken. Jeder hat gedacht, dass es gefährlich war, aber sie hat gewusst, dass sie etwas gegen ihre Situation tun muss. Ihre Eltern waren nicht sehr glücklich über ihre Entscheidung, aber sie sind ihr nicht im Weg gestanden. Sie hat ihre Dinge gepackt, sich vergewissert, dass ihre Schule alle Unterlagen hat und sich auf den großen Umzug vorbereitet. Sie war glücklich, verängstigt und traurig, alles gleichzeitig. Aber als der große Tag gekommen ist und sie mit 4 anderen Schülern in den Raumschuppen gegangen sind, hat sie nur auf den Neuanfang gewartet.

Als sie auf der Erde angekommen ist, hat sich Harischka wie ein Fremder gefühlt. Alles war anders als auf dem Planeten der Visionen. Alles war bunter, alle Geräusche waren fast zu stark für sie und deshalb hatte sie immer Kopfschmerzen, wegen dieser Veränderungen. Die Menschen hatten nur zwei Augen, wie sie auch, aber eine andere Hautfarbe. Sie erwartete, endlich wie allen anderen Menschen behandelt zu werden, aber sie war enttäuscht, als sie feststellte, dass dies nicht der Fall war. Sie war die Ausländerin, die wie ein Glas beschützt werden musste. Es dauerte eine Weile, bis sie sich mit dieser Behandlung abgefunden hat und begriff, dass es sich nicht um die schlechte Art von Aufmerksamkeit handelte.

Sie hat es sehr interessant gefunden, alles zu erkunden und neue Erfahrungen zu sammeln. Sie lernte Englisch und machte sich neue Freunde. Sie besuchte viele Orte und wurde immer unabhängiger. Sie hat bei einer Austauschfamilie gewohnt, was ihr die Möglichkeit gegeben hat, die Kultur der Menschen kennenzulernen und auch ihre eigene zu verbreiten.

Doch eines Tages hat sie eine Gruppe von Menschen von ihrem Planeten getroffen, die beschlossen hatten, auf die Erde zu ziehen. Sie wurde sofort von ihnen wegen ihrer fehlenden dritten Augen und ihre Hautfarbe verurteilt, die nicht der ihnen entsprach. Es war wie ein Déjà-vu aus ihrer Kindheit. Aber dieses Mal war sie bereits, etwas dagegen zu machen.

Sie hat beschlossen, sich nicht von ihrer Vergangenheit und ihren negativen Erfahrungen bestimmen zu lassen und stattdessen aktiv gegen Diskriminierung vorzugehen. Sie erkannte, dass sie nicht allein war und dass andere Menschen ähnliche Erfahrungen gemacht hatten, und nur weil sie nicht so war, wie sie, machte sie das nicht zu einem schlechten Menschen.

Harischka hat sich auf die Suche nach anderen gemacht, die wie sie wegen ihrer fehlenden Augen gemobbt worden waren. Zu ihrer Überraschung, hat sie herausgefunden, dass es viele andere gegeben hat, die genau wie sie von ihrem Planeten weggelaufen waren und für sich selbst eintreten wollten. Sie erkannte, dass sie eine Stimme hatte und in der Lage war, positive Veränderungen herbeizuführen. Also hat sie eine Website

eröffnet, um diese Behandlung zu bekämpfen. Aufgrund ihres Engagements und ihrer Bemühungen hat sie schnell Unterstützung erhalten, nicht nur von Gleichgesinnten, sondern auch von den Menschen, die sie getroffen haben. Sie hat sich schnell eine Fangemeinde aufgebaut und wird inzwischen von lokalen Fernsehsendern erwähnt. In nur 3 Monaten hat sie ihr erstes Interview über ihre Erfahrungen mit Mobbing gegeben. Obwohl sie nicht von allen verstanden wurde und man sie als "Freak" bezeichnete, nur weil sie von einem anderen Planeten stammt, hat sie ihr Bestes getan, um ihre Mission zu erfüllen.

Harischka hat gelernt, dass es wichtiger ist, für sich selbst einzustehen als jede Angst. Sie hat erkannt, dass jeder Mensch einzigartig und wertvoll ist und dass Unterschiede dazu beitragen können, die Welt besser zu machen. Sie hat sich selbst als Beispiel genommen. Weil sie anders war, konnte sie ihre Gastfamilie über ihre Traditionen unterrichten, und das tat sie auch. Dadurch hat sich ihr Wissen erweitert und sie hat gelernt, die Welt aus verschiedenen Perspektiven zu betrachten.

Am Ende ist Harischka zu ihrem Heimatplaneten zurückgekehrt, aber als veränderte Person, obwohl all ihre Arbeit auf der Erde nicht von Bedeutung war. Sie hatte nicht nur eine neue Perspektive auf das Leben, sondern auch das Selbstvertrauen und die Fähigkeit, in ihrer Gemeinschaft positive Veränderungen herbeizuführen. Sie hat sich selbst versprochen, dass sie eines Tages, wenn sie bereit ist, auf die Erde zurückkehren und Freundlichkeit rund um den Globus verbreiten wird.

PRUTEANU IOANA

CLASA a X-a, C. N. „VASILE ALECSANDRI“ BACĂU

PROF. COORD. IRAȘCU INGRID

SCHLIEß DEINE AUGEN UND SIEHE!

Akt 1

Thomas übertritt die Schwelle der Tür zu dem Wohnzimmer und wirft die CT-Scans auf den Tisch. Die Ergebnisse sind eindeutig: der Neurochirurg litt an einem tödlichen Krebs des

Gehirns, die mit der Zeit seine Sehens Fähigkeit drastisch beschränken würde, bis zur Blindheit und dann Tod. Er tritt ein paar Schritte vor Thomas: Gott, welchem habe ich in diesem Leben so viel Leiden verursacht, dass du mich nun mit dieser tödlichen Krankheit verfluchtest? Mit einer Seheinschränkung werde ich nicht mehr imstande sein Leben durch meine Operationen zu retten. All die Pläne, die ich mir geschmiedet habe, werden nur zu der reinen Illusion. Ehrlich gesagt, solch ein wertloser Mensch hat nichts mehr auf diese Erde zu suchen.

Nina, eine Arbeitskollegin, hat während all dieser Zeit hinter der Tour an seine Monologe gelauscht. Besorgung ist auf ihr Gesicht geschrieben, als sie den Raum eintritt

Nina: Ich ahnte kaum, dass solch ein unglaublich intelligenter Mensch, wie du, sich in einem, wenn nicht dem düsteren Augenblick seines Lebens so geringschätzen kann.

Thomas(schreiend): Kümmere dich um deine eigenen Gelegenheiten! Nun, Raus (Thomas wird rot im Gesicht)

Nina (ebenso wütend): Wenn ich mir es genauer überlege, wird dieses tödliche Diagnose in deinem Fall die einzige Möglichkeit, dich auf den Boden der Tatsachen zurückzuholen.

Thomas(fragend) Was meinst du damit?

Nina: Auf deinem Wahn nach beruflicher Erfüllung, hast du deine Freunde und Familie egoistisch missachtet und deine Überlegenheit uns gegenüber spüren ließ. Nun wirst du erfahren, wer noch an deine Seite bleiben wird.

Nina schlägt die Tür hinter sich zu. Thomas bricht in Tränen und wirft sich auf dem Boden.

Akt 2

Ein paar Monate sind vergangen. Thomas Zustand hat sich zwischenzeitlich so sehr verschlechtert, dass er einen Gehstock trägt und seinen Beruf aufgeben musste. Mit schäbiger Kleidung spaziert er auf eine enge Gasse inmitten der Stadt und versehentlich einen ehemaligen Arbeitskollegen, Emanuel, mit dem Stock schlägt.

Emanuel (ein Lächeln zog sich auf sein Gesicht): Lange nicht mehr gesehen, Thomas. Deine Abwesenheit in letzter Zeit lässt sich in unserem Arbeitskreis weitgehend spüren. Was hält dich davon ab, uns mit deiner Gesellschaft wieder zu ehren?

Thomas: Ist es nicht offensichtlich? Wie kann nicht ihnen durch meine Sehbehinderung behilflich sein, weil ich jemandem auf keinen Fall im Wege stehen will?

Emanuel: Solch ein Quatsch! Jahrelang wurde deine Intelligenz von deinen Kollegen, ich eingeschlossen, beneidet. Selbst nicht einem erfahrenen Arzt wären die geniale Behandlungsmethode eingefallen, die du für banal hielten. Die leidenden Patienten brauchen dich!

Thomas: Dann, wenn du es so darstellst, dann sollen wir es am wenigstens ausprobieren!

Hoffnungsvoll gehen beide in Richtung des Krankenhauses.

Akt 3

Wochen sind vergangen, indem mithilfe von Thomas die Arbeit im Krankenhaus reibungslos lief. Ein geheilter Patient bedankt sich bei dem Mann mit einem Blumenstrauß für seinen lebensrettenden Einsatz. Munterkeit schwebt in der Luft, als sich Thomas an seinen Termin mit dem Onkologen erinnert.

Onkologe: Guten Morgen, wie ich annehme, brennen sie für einen Antwort auf ihre Lebenserwartung, aber die Prognosen sehen, ehrlich gesagt nicht so vielversprechend aus...

Thomas (er griff sich verzweifelt das Haaren und fragt schluchzend): Wie viel? Wie viel?

Onkologe (kurz und unverblümt): Lediglich ein paar Monate und völlige Erblindung können sie eben **erwatern**.

Thomas: Durch meine Sehbehinderung fühlte ich mich eher wie ein Gefangener, dessen Zelle lediglich von einem kleinen Sonnenstrahl

beleuchtet wird, aber nun werde ich in der Dunkelheit meines eigenen Leidens buchstäblich und bildlich ersticken.

Onkologe: Wenn dir nichts anderes übrigbleibt, als die Farbe deine eigene Seele zu betrachten, fängst du dann an, dich selbst richtig kennenlernen zu wollen.

Thomas: Aber ich will nicht mich in der Geisel meines eigenen Gedankens verwandeln. Die Augen baten mir die Möglichkeit, zwischenmenschlichen Beziehungen zu knüpfen und die Schönheit dieser Welt zu betrachten.

Onkologe: Du magst mich für verrückt halten, aber deiner Zeit läuft davon und deine Sehunfähigkeit kann dir dabei helfen, deine Aufmerksamkeit an die richtig wichtigen Dinge im Leben zu richten. Du kannst noch deine Kinder immer noch in Arme halten, den Süßgeschmack des Rotweins kosten und an deine Lieblingslieder summen.

Thomas: Wissen Sie was, Sie mögen rechthaben.

Dankbar umarmte Thomas seinen Arzt, währenddessen der Onkologe besorgt auf Thomas ausbreitende Hirntumor starrte. Danach kribbelt der Arzt auf einem Stück Papier "Thomas Schneider, zweiwöchigen Lebenserwartung" und wirft es in einem der vielen Schrauber seines Büros.

Akt 4

Wie vorhergesehen liegt Thomas blass auf seinem Totenbett, umgeben von seinen Familienmitgliedern. Seine Mutter küsst seine Stirn und streichelt seine dunklen Locken. Gleichzeitig liegen die Kinder an seinen Füße und inspizieren mit fragenden Auge jeden Ecke des Raumes. Auf einem schaukelnden Sessel sitzt Thomas Frauen, deren Gesicht sie in ihre Hände verbarg. Der Vater des Mannes ist der Einzige, der sich zusammenreißt, tröstend in die blinden Augen seines Sohnes zu blicken.

Der Vater: Dieser einzigartige Paar von Augen, der dir geschenkt worden ist hat dir neuen Horizonten geöffnet, die dem menschlichen Blick nicht sichtbar sind. Obwohl dir wenige Tage auf dieser Erde zuteil sind, hat es dir gelungen, den wahren Sinn des Lebens zu begreifen. All die Antworten, die wir unaufhaltsam in anderen suchten, liegen eigentlich in dir. Vom inneren Frieden, die du am Ende deines kurzen Lebens erreicht hat, können viele nur träumen.

Thomas (nach Luft japsend, aber außergewöhnlich ruhig): Durch meine Blindheit konnte ich nicht mehr die tickenden Zeiger der Uhr sehen. Daher

verlier für mich die zeitliche Dimension an Bedeutung und maß meine verbliebende Zeit nicht in Tagen, sondern in wertvollen Erlebnissen.

Thomas Frau (schluchzend): Aber denkst du nicht an deiner Familie, die du hinterlässt, wie werde ich es als einstehende Mutter durchs Leben schaffen?

Thomas: Wie ich allein Licht in Dunkelheit gefunden habe, wirst du eben die Kraft dazu sammeln, unsere Kinder großzuziehen.

Mit diesen letzten Wörtern nimmt er noch er noch ein letzter Atemzug und stirbt. Für einen Augenblick verstummt der ganze Raum, dann bricht Geschrei und Geheule aus. Die Szene endet mit der Krankenschwester, die die Fenster öffnet, um die Seele fliegen zu lassen.

MĂRGĂRITĂRELE

Subiecte

EDIȚIA A XIV-A
(2020 – 2021)

LIMBA ENGLEZĂ (GIMNAZIU)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Write a poem with the title **“100 Dreams for Children”**. (5 – 8 lines)

2. Continue the story:

“97, 98, 99, 100! Hurray! The young boy shouted with a big smile on his face as he was counting his ...”

(15 – 30 lines)

3. Imagine you find **a time machine and you can travel 100 years in the past or in the future**. Write a short dialogue with a person you meet there and then. (10 – 15 lines)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ENGLEZĂ (LICEU)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

I. Write a poem which begins like this:

*One hundred years from now
It will not matter what...*

(10 – 15 lines)

II. When life gets boring, you always have 100 reasons to get out of your comfort zone.

Narrate a moment in your life when you have experienced something new. Do not write more than 150-200 words!

III. Write the first act of a play starting with:

„Haven't I told you a hundred times not to....”

(20 – 30 lines)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Composez une strophe avec les rimes:

Glace – place

Centaine – baleine

2. Rédigez un texte narratif à partir de la photo proposée! (10-15 lignes)

3. Donnez deux synonymes du mot *miroir* et introduisez-les dans un dialogue sur une expérience vécue il y a cent ans!

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Composez deux strophes avec les mots: *centaine, glace, poète, éblouir, courir, secrète (féminin), place, baleine!*

2. Rédigez un texte narratif à partir de la photo proposée! (15-20 lignes)

3. Rédigez un dialogue à partir de cette réflexion de Stendhal:

„Un roman est un grand miroir qui se promène sur une grande route pour une centaine d’années”! (10-15 répliques)

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA GERMANĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt: *Wasser, schön, Ruhe, hundert.*

2. Schreibe eine Geschichte in mindestens 30 Zeilen, die so beginnt: *„Die hundert Gesichter hatte ich noch vor den Augen...”*

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:

„Kleines Kind, wer bist du?”

„Der Sohn ...”

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ITALIANĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Immagina un dialogo di circa 5-10 battute tra un bambino e sua bisnonna che ha compiuto da poco 100 anni!

2. Realizza un testo epico (10-15 righe) che riguardi la più significativa scoperta del mondo degli ultimi 100 anni!

3. Esprimi, in un testo lirico di due strofe, i tuoi sentimenti prodotti dal tempo che se ne va! Dovrai usare almeno due volte la parola “cento” alla fine del verso.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ROMÂNĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Scrie un text narativ, de cel puțin 15 rânduri, în care să imaginezi o întâlnire din **Regatul Numerelor**, desfășurată în fața **Regelui OSUTĂ**.

2. Alcătuieste un text versificat, în care să prezinți **o sută de minuni** ale unei clipe. (cel puțin 8 versuri)

3. Citește selecțiile preluate de pe wikipedia.ro:

*„**Solomonarul** este magicianul (vrăjitorul) despre care se credea, în mitologia românească, că poate controla norii și ploaia. Solomonarii sunt cei care controlează mișcarea balaurilor norilor, pot aduce grindina și vindecă boli. (...)*

Știința lor este transmisă de la maestru la un ucenic, luat de un solomonar bătrân dintre copii însemnați la naștere (...) și crescut în peștera lor de la marginea pământului. Legendele românești mai spun că solomonar poate deveni doar copilul (...) care la o vârstă fragedă este luat de un solomonar bătrân și dus la Solomonanță sau Școala de solomonărie, aflată undeva la capătul pământului într-o groapă adâncă sau într-o peșteră. (...) În această școală solomonarii învață toate limbile vietăților de pe pământ, toate farmecele și toate descântecurile și după ce asimilează toate acestea se retrag într-o peșteră în care, așezați la o masă din piatră, scriu într-o carte toată știința.”

Compune un text format exclusiv din dialog, de cel puțin 20 de rânduri, în care să imaginezi discuția dintre un elev / ucenic solomonar și Marele Maestru al acestuia, despre cele *100 de vrăji* pe care proaspătul solomonar le va scrie când va termina școala și se va retrage în peșteră.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ROMÂNĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. 10 cuvinte și sintagme din poezia „*Dimineața*”, de Vasile Alecsandri s-au amestecat!

Folosește-le, în ce ordine dorești, adăugând și altele, pentru a-ți exprima emoțiile/ trăirile într-un text liric cu titlul: *O SUTĂ...!*

Cuvintele sunt: *zori de ziuă, prevestind, soare, orizontul, scară, ard, fug, izvor, se-nalță, sărută.*

Subliniază-le în textul tău!

2. „*Când a intrat pe ușa cu numărul 100...*”

Continuă textul într-o narațiune de minimum 20 de rânduri, care să se încadreze, la alegere, într-unul din

următoarele genuri: fantasy; SF; polițist; romantic;
 istoric!

3. „... optzeci,
nouăzeci, sută!!!
Cine nu-i gata îl iau
cu lopata!!!”

Realizează un
dialog dramatic
între cel puțin trei
personaje, care să

cuprindă această replică. Dialogul va avea 15 – 20 de replici.

În textul tău vei valorifica și imaginea alăturată!

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

Subiecte

EDIȚIA A XV-A
(2023)

LIMBA ENGLEZĂ (GIMNAZIU)

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

PROSE

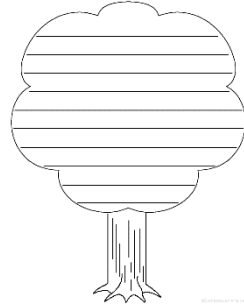
Write a narrative fragment that starts with:

“Moss, rose petals, dark powder, venom, crystals, spikes ... all set!”, he murmured while checking his potion bubbling in a cloud of fumes. Vials, flasks, chalices, and hollowed vessels were lying all over the floor. He was preparing a spell for ...”

POETRY

Write a poem about trees and write the lines so as to form the actual shape of a tree.

Criteria:

- give it a title
- minimum 7 lines
- rhyme or free rhyme
- no drawing is required

DRAMA

Two fictional characters (book or film) meet in real life and solve a problem together. One of the characters must be a **GREEN** one.

Write the scene and include:

- a title
- the setting
- the characters
- the dialogue

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ENGLEZĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

1. Write a story which begins like this:

It has rained. A man stands breathing deeply under a green apple tree in blossom. This seems to be a very small happening, but it is an immensely significant experience for Alexander.

Do not write more than 150-200 words!

2. Write a poem starting with:

*No white nor red was ever seen,
So am'rous as this lovely green!*

3. Write the first act of a play starting with:

Geronimo: Why do you always wear green?

Masha: I'm celebrating life. I'm happy!

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ (Gimnaziu)

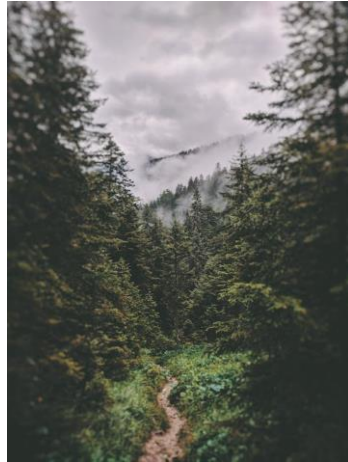
- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

Sujet 1

Imagine une histoire à partir de l'image:
(10 lignes)

Sujet 2

Compose une poésie où tu dois introduire les mots: *regarder, jade, verdâtre, lumière, couleur, voir, feuille, infini*.
(deux quatrains ou poésie sans rime)

Sujet 3

Compose 10 répliques entre deux enfants qui regardent vers le ciel.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

Sujet 1. Rédige une histoire à partir de l'image:
(20 lignes)

Sujet 2. Compose une poésie où tu dois introduire les mots:
émeraude, éblouir, verdure, feuillage, verdoyant, lierre, contempler.

(deux quatrains ou poésie sans rime)

Sujet 3. Compose 20 répliques pour deux adolescents qui regardent l'aurore boréale et admirent le spectacle céleste.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA GERMANĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt: *Grün ,Augen, Welt, hell, hundert.*

2. Schreibe eine Geschichte in mindestens 30 Zeilen, die so beginnt:

„Wer den Weg zur Natur findet – findet auch den Weg zu sich selbst.“ (Klaus Ender)

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:

„Oh, Wind , woher kommst du ?“

„Die Phantasie ist mein Land ...“

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA GERMANĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt: **Grün, Echo, geheimnisvoll, flüstern, Schein.**
2. Schreibe eine Geschichte in mindestens 30 Zeilen, die so beginnt:

„Es gibt keine Linien in der Natur, nur Farbbereiche, die sich gegeneinander stellen“

(Edouard Manet)

„Es gibt keine Linien in der Natur, nur Farbbereiche, die sich gegeneinander stellen.“ (Edouard Manet)

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:
Der Künstler sieht sein Bild an und fragt seinen Lehrling: **„Ein grünes Land der Hoffnung?“**

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ROMÂNĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

1. Redactează un text narativ de 25 – 30 de rânduri în care să prezinți **aventurile lui Verde Împărat în Ținuturile Îndepărtate**, inspirându-te din imaginea de mai jos.

În compunerea ta, vei avea în vedere:

- conturarea spațiului și precizarea timpului;
- integrarea cât mai creativă a simbolului *verde*;
- construcția unui text narativ, în care să integrezi o secvență descriptivă și o secvență dialogată;
- referirea la imaginea alăturată.

2. Scrie o poezie, având ca titlu **Fluvii de verde**. Vei folosi orice tip de rimă, inclusiv versul liber, precum și expresiile **întinderi de mătase, zări arzânde, copaci de smarald, scoarță de dor**.

3. Imaginează-ți că au prins viață culorile unui pictor. Redactează **un dialog în care să prezinți propunerea pe care Verdele o face culorilor**.

În redactarea textului, vei avea în vedere:

- folosirea exclusivă a dialogului;

- notarea, în fața fiecărei replici, a numelui personajului;

- opțional, la începutul textului se poate scrie o secvență narativă, care să prezinte locul, timpul, personajele și situația.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ROMÂNĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte. Pentru redactarea întregii lucrări, se acordă 10 puncte.

1. Din urna liricii românești au fost extrase câteva sintagme aparținând creațiilor poetilor Vasile Alecsandri, George Bacovia, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Ion Barbu și Nichita Stănescu.

Folosește-le, în ce ordine dorești, pentru a-ți exprima emoțiile/ trăirile într-un text liric căruia **să-i dai un titlu și care să înceapă cu structura „Foaie verde de albastru”.**

Sintagmele sunt: *șopârla de smarald; verde crud, verde crud; firele subțiri de iarbă crudă; verde poveste; greu taler* scump cu margini verzi.* Subliniază-le în textul tău!

**taler* = 1. Monedă de argint (austriacă) care a circulat în trecut și în Țările Române; 2. Vas plat de lemn, de pământ ars, de metal, din care se mănâncă; 3. Fiecare dintre cele două discuri sau vase ale unei balanțe, în care se pun fie obiectele de cântărit, fie greutatele; 4. Fiecare dintre cele două discuri de alamă ușor concave, folosite în fanfară sau în orchestre, care, prin lovirea unuia de celălalt, produc un sunet puternic și metalic marcând ritmul sau cadența; 5. Piesă subțire de metal, de lemn etc., de formă plată și aproximativ rotundă, cu gura foarte largă și cu marginile drepte sau răsfrânte; 6. Disc de pământ ars sau de asfalt, care servește ca țintă mobilă în tirul sportiv

2. Imaginează-ți că ești **o frunză în vânt**. Realizează o narațiune de minimum 20 de rânduri, în care să prezinți cea mai interesantă întâmplare la care ai fost martoră în drumul tău prin văzduh.

În textul tău vei folosi trei dintre următoarele expresii: ***a spune verde în față***; ***a vedea stele verzi***; ***a îndruga verzi și uscate***; ***din pământ, din iarbă verde***; ***cai verzi pe pereți***; ***a fi un român verde***; ***adio și-un praz verde***, pe care le vei sublinia în creația ta.

Această narațiune trebuie să se încadreze, la alegere, într-unul din următoarele genuri: fantasy; SF; polițist; romantic; istoric!

3. Realizează un dialog dramatic între cel puțin trei personaje, dintre care unul este **o libelulă**, unul, **o picătură de rouă sau de ploaie**, iar altul, **un fir de iarbă**.

- Dă-le nume proprii originale și scrie lista personajelor la începutul dialogului.

- Textul tău va cuprinde replica ***„Verde! Totul era verde!”***.

- Dialogul va avea 15 – 20 de replici și în acesta vei valorifica și imaginea alăturată!

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

CUPRINS

Alecsandriana XV. Cuvânt înainte	5
LIMBA ROMÂNĂ	7
Gimnaziu.....	8

BĂLAN MARIA IASMINA • BĂRBUȚĂ ARIANA • BLĂNARU ANDREEA • CĂPRIOARĂ MIRUNA • CHEPTEA ANDREEA ALEXANDRA • CHIRA MARIA SOFIA • DOBOȘ ANDREEA • FAUR FABIANA • GACIU ANDREI CRISTIAN • GORCIA MATEI • ION ELENA-DANIELA • LAȘIȚĂ ANA SOFIA • LICIU PARASCHIV ILINCA • MARTIN AMALIA • MUSCĂ DIANA • PETRUȚU ALEXIA • POPA ANA MARIA • PRISACARU TEODORA • STUPU ELIZA IOANA • TĂNASE BEATRICE • TOMA ANIELA ȘTEFANIA • UNGUREANU MARIA ROBERTA • VODĂ AMALIA-IOANA • ZAMFIR MARIO

Liceu.....	45
------------	----

ALDEA IOANA MIRUNA • ANDREI BIANCA MIHAELA • ARDELEANU ANTONIA • BĂTĂGAN ILINCA • BÂRZU ANISIA • BEJENARU REBECA-ELISA • BELEI MIRCEA DARIUS • BOGEA DAVID • BOT LUIZA GESICA • BRAN BIANCA-IOANA • CARZOL LAURA • CAZACU DELIA-ELENA • CHIRICEA MIRUNA ELENA • CIOSNAR TURCU CATINCA-ELENA • CIUDOR ANTONIA BIANCA • COZMA RUXANDRA • DABIJA ISABELA JENIFER • DOCAN DENISA IONELA • DUMITRU DIANA MIHAELA • DUMITRU GABRIEL • ENEA ANDREEA • GEORGESCU ANA • GHIUȚĂ DARIA-MARIA • GOGU IOANA • GROZESCU ALESSIA • HULUȚĂ MIRUNA • IBĂNESCU ALEXIA CRISTINA • IHUȚ IOANA • IOJĂ RITA DIANA • LUNGOCIU LARISA ANDREEA • LUPU MIRUNA- IOANA • MANCAȘ ANDREI SEBASTIAN • MITROIU CELESTINA • MORARU ELENA • MUSTAFA ANA MARIA • NEAMȚU ANDRA BIANCA • PETRICA ANAMARIA • POPINĂ ARINA ELENA • RADU MARIA • RĂU CRISTINA MIHAELA • ROȘU EVELIN ELENA • RUSU BEATRICE • RUSU DENISA IOANA • SAVA ANA MARIA • SOLOMON IGOR • STRĂTULĂ DARIA-MARIA • ȘERBU SOFIA CATARINA • TISTU ALEXANDRA •

**TOADER CARMEN MARCELA • ȚARĂLUNGĂ ALEXIA IRINA •
YIN REBECA IOANA RUO-QI**

LIMBA FRANCEZĂ 149

**PUȘCALĂU DELIA-COSTINA • POPA BIANCA-MARIA • PETRICA
ANAMARIA • DONȚU ADELINA-GABRIELA • CIOSNAR TURCU
CATINCA-ELENA • FARCAȘ DENISA**

LIMBA ENGLEZĂ 156
Gimnaziu..... 157

**BALAN LAVINIA MARIA • CĂPRIOARA MIRUNA • CEAUNAȘ
AMALIA • CUZMIN ANDREEA ADELINA • GĂLUȘCĂ ALECSIA
IOANA • GEANGU ELENA • LUPU MIRUNA • MIHOC PETRA
IARINA • MIHOC TUDOR ANDREI • NĂFORNIȚĂ CASIAN
ANDREI • PETRUȚU ALEXIA GABRIELA • VLAD ILINCA • ZOTA
IOANA BIANCA**

Liceu..... 174

**BROK ERIKA • BUTNARU IOANA TEODORA • CASTRAVETE
GEORGIANA RALUCA • CLATEA BIANCA NICOLETA •
GEORGESCU ANA • GHIUȚĂ DARIA MARIA • HUSARU AMALIA
MARIA • IBĂNESCU ALEXIA CRISTINA • LUPU MIRUNA IOANA
• MIHALACHE IOANA DENISA • MIHĂILĂ ANA TEODORA •
NĂSTASĂ LIZUCA LAURA • OANEA ELIZA MARIA • RĂDUCANU
MARA IOANA • ROȘU EVELIN ELENA • VIERU MARIA KARINA**

LIMBA GERMANĂ 191

**ALBESCU DAN-TEODOR • CHITIC ALEXIA IOANA • COLȚĂNEL
ILINCA-TEODORA • DONEA MINA • HARASEMCIUC NATHALIE
• MANEA BRIANA MARIA • MANOLACHE MIHAI • MIHĂILĂ
ANA TEODORA • PRUTEANU IOANA**

MĂRGĂRITĂRELE – SUBIECTE 215

ISBN 978-606-089-021-8

9 786060 890218

www.rovimed.com